ΚΥΚΛΟΣ ΑΤΟΜΙΚΙΣΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Γκρεμίζοντας τα τείχη που μας χωρίζουν

2 ΘΕΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΤΣΑΚΑΛΟΥ ΣΤΟΝ 105FM

Η μπροσούρα αυτή αφιερώνεται σε όλους τους πυρήνες της FAI-IRF σε όλο τον κόσμο, που πραγματώνουν με κάθε μέσο την επίθεση στο υπάρχον...

«Η αλληλεγγύη ας γίνει η λίμα απόδρασης
και απ'τις δύο πλευρές των τειχών»...
ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

*Στα πλαίσια της σύμπραξης με άτομα και ομάδες/συλλογικότητες συγγενείς πολιτικά, ενημερώνουμε πως το συγκεκριμένο υλικό είναι διαθέσιμο σε όλους για μετάφραση, σε όποια γλώσσα γνωρίζει ο καθένας, διαδικασία στην οποία θα συνεισφέρουμε κι εμείς οι ίδιοι, σε συνεργασία με όποιο σύντροφο το επιθυμεί.

Για συνεννόηση, επικοινωνήστε μαζί μας στο mail
coindividualista@riseup.net

Κείμενο Ομάδας

Η συγκεκριμένη σειρά μπροσουρών αποτελεί την προσπάθεια μιας ομάδας συντρόφων, να αποτυπώσουμε γραπτά το λόγο των ανταρτών πόλης της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, του μέλους της FAI - IRF Ανδρέα Τσαβδαρίδη (Κομάντο Mauricio Morales), και του αναρχομπδενιστή Σπύρου Μάνδυλα, λόγο που εκφράστηκε σε δημόσιες παρεμβάσεις, εκδηλώσεις και ραδιοφωνικές συνεντεύξεις, από την πρώτη στιγμή της σύλληψης των συντρόφων, μέχρι και σήμερα, στα πλαίσια της μεταξύ μας συγγένειας. Βασικός μας στόχος, μέσα από αυτή την προσπάθεια, ήταν να συγκεντρώσουμε και να καταγράψουμε τις αντιλήψεις τους, τις θέσεις και τις εκτιμήσεις τους πάνω σε θέματα της επικαιρότητας της κάθε χρονικής περιόδου (2010-2014), τις εμπειρίες αγώνα και τα βιώματα που περιγράφουν, μέσα και έξω από τις φυλακές, με την προοπτική το υλικό αυτό να αποτελέσει ένα ακόμα όπλο, στα χέρια εκείνων των αναρχικών που τοποθετούν εαυτούς στο ευρύτερο ριζοσπαστικό κομμάτι της αναρχίας, στο οποίο ξεκάθαρα τοποθετούμαστε και εμείς.

Επιλέξαμε το συγκεκριμένο μέσο για τη διάχυση του λόγου των συντρόφων μας γιατί, ως αναρχικοί, προτάσσουμε, σαφώς, την πολυμορφία του αναρχικού πολέμου. Όταν λέμε ότι δεν υποβαθμίζουμε καμία μορφή και κανένα μέσο που στοχεύει στη διάχυση της αναρχικής θεωρίας και πράξης, το εννοούμε, σπάζοντας έμπρακτα κάθε φετιχισμό. Για'μάς, η εξάπλωση του μικροβίου της αναρχίας συνιστά προυπόθεση για την όξυνση και τη συνέχιση ενός αγώνα που δεν τελειώνει ποτέ. Και έχουμε σκοπό να μολύνουμε κάθε σπιθαμή αυτής της σαπισμένης, σε βάθος, κοινωνικής πραγματικότητας, εκμεταλλευόμενοι κάθε διαθέσιμο

μέσο και αξιοποιώντας κάθε μορφή διάχυσης, είτε λέγεται ενημέρωση και αντιπληροφόρηση, είτε λέγεται σαμποτάζ και άμεση δράση. Το εν λόγω υλικό αποτελεί ένα ακόμα όπλο, λοιπόν, που αποπειράται να προστεθεί στο υπάρχον θεωρητικό οπλοστάσιο ενός αναρχικού συντρόφου. Είναι μια ακόμα συνεισφορά, σε επίπεδο ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης.

Μέσα από την προσπάθεια μας αυτή θέλουμε, επίσης, να στείλουμε δύναμη στους φυλακισμένους συντρόφους μας σε κάθε γωνιά του πλανήτη, υπενθυμίζοντας τους οτι δεν πρόκειται να τους αφήσουμε μόνους ούτε λεπτό. Τα δικά τους λόγια και οι δικές τους πράξεις δίνουν δύναμη και σ'εμάς γιατί νιώθουμε να μας πλημμυρίζει η ίδια αχαλίνωτη λύσσα για άνευ ορίων και περιορισμών Αναρχία, βιωμένη στο τώρα, επιβεβαιώνοντας, έτσι, το γεγονός ότι, η αλληλεγγύη, για κάποιους απο'μάς, δεν είναι μία ακόμα λέξη κενή σημασίας, αλλά μία δυνατή σχέση αλληλεπίδρασης, λόγω και πράξη, με τα φυλακισμένα αδέρφια μας.

Επιλέγουμε την ατομική συνείδηση!

Επιλέγουμε τη διαρκή αναρχική εξέγερση!

Επιλέγουμε τις άτυπες ομαδοποιήσεις ατομικιστών αναρχικών,

σε κάθε επίπεδο της πολύμορφης αναρχικής επίθεσης!

Για τη διάχυση της Μαύρης Διεθνούς των αναρχικών της πράξης!

Κύκλος Ατομικιστών Αναρχικών

Εκτός μικροφώνου...

«Scripta manent» – «τα γραπτά μένουν»... Κι όμως, πόσες φορές δε βρέθηκε ο καθένας μας στη μέση θυελλωδών συζητήσεων ή ακόμα και απίθανων και μοναδικών εσωτερικών μονολόγων που, δυστυχώς, χάνονται στην άυλη ιστορία της προφορικής μνήμης.

Στα χρόνια της αιχμαλωσίας μας, κάποιοι – όχι πολλοί – αναρχικοί μας ζήτησαν να μιλήσουμε σε κάποια εκδήλωση ή ραδιοφωνική εκπομπή. Αυτή η δυνατότητα να εκφραστούμε δημόσια μέσα απ'τη φυλακή, σε μία παρατεταμένη περίοδο σύγχισης και συκοφαντίας εναντίον της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς (ακόμα κι από ένα μέρος του «επίσημου» αναρχικού κινήματος), ήταν και είναι μια μοναδική εμπειρία για εμάς. Είναι ένας τρόπος να δραπετεύσουμε για λίγο – έστω και νοητά – απ'τη φυλακή.

Δεν είναι λίγες οι φορές που αυτές οι δημόσιες παρεμβάσεις μας προκάλεσαν τρομοφοβική φρενίτιδα στους δημοσιογραφικούς και αστυνομικούς κύκλους (εκπομπή στον 105FM, εκδήλωση για το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης κ.ά.).

Η μόνιμη επωδός των δημοσιογράφων ήταν «οι Πυρήνες της Φωτιάς, μέσα από τη φυλακή, εκπαιδεύουν νέους τρομοκράτες» ή «οδηγίες χρήσης για τρομοκράτες μέσα από το βιβλίο "Το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης" των Πυρήνων της Φωτιάς».

Ως γνωστόν, το θέαμα πλαστογραφεί το περιεχόμενο και αυτό που μένει είναι ένας παραμορφωμένος αντίλαλος του τί είχε ειπωθεί κάπου, κάποτε από κάποιους...

Εκεί, λοιπόν, που ήταν προκαθορισμένο ότι θα χαθούν στο χωνευτήρι του χρόνου τα ίχνη αυτών των προφορικών εμπειριών και συζητήσεων, ξαφνικά πέφτει η ιδέα...Η ιδέα μιας συντρόφισσας, η οποία μαζί με άλλους συντρόφους, με υπομονή κι επιμονή συνέλεξαν όλα τα ηχητικά αρχεία που υπήρχαν από ραδιοφωνικές εμπομπές και αναρχικές εκδηλώσεις και μας πρότεινε να απομαγνητοφωνηθούν και να κυκλοφορήσουν ως μπροσούρες, σε γραπτή μορφή.

Αυτή η ιδέα μας κατενθουσίασε...Η αλήθεια είναι πως έχουν εκδοθεί και κυκλοφορήσει αρκετά κείμενα μας, είτε ως μπροσούρες, είτε ως βιβλία. Το καθένα απ'αυτά, πραγματικά αποτελεί ένα ζωντανό δικό μας αποτύπωμα. Είναι κείμενα, κυρίως συλλογικά, που γράφτηκαν και διαβάστηκαν ξανά και ξανά απ'την ομάδα μας, πρίν εκδοθούν στην τελική τους μορφή.

Όμως, η συγκεκριμένη έκδοση των απομαγνητοφωνημένων αρχείων από εκπομπές και εκδηλώσεις έχει μια μεγάλη διαφορά. Δεν έχουν τη «φόρμα» και τη δομή του γραπτού λόγου, που είναι προορισμένος για να γεμίσει τις σελίδες ενός βιβλίου. Ούτε είναι ολοκληρωμένα κείμενα με αρχή, μέση, τέλος με κεντρικό θέμα και συντακτική διατύπωση. Είναι προφορικός λόγος ατίθασος, ζωντανός, με ατέλειες και ελλείψεις. Όμως, αυτό είναι που έχει αξία στη συγκεκριμένη έκδοση. Ότι αυτή η μπροσούρα που διαβάζετε είναι στην πλειοψηφία της η μεταφορά ενός ανόθευτου προφορικού λόγου, έτσι όπως εκφράστηκε ακριβώς εκείνη τη στιγμή που ειπώθηκε. Η επιμέλεια που έγινε, δε μετασχημάτισε πουθενά το νόημα, παρα μόνο συμμάζεψε λίγο ό,τι δε μπορούσε να χωρέσει στο γραπτό λόγο.

Διαβάζοντας κάποιος αυτές τις μπροσούρες, δε θα ανακαλύψει κάποια αντικειμενική αλήθεια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, αλλά, ουσιαστικά, θα γνωρίσει, εκτός από τη συλλογική εμπειρία των Πυρήνων που βρίσκεται ήδη στα βιβλία και στα κείμενα που κυκλοφορούν, την υποκειμενική οπτική του καθενός μας...

Έτσι χτίζεται η συλλογική ιστορία των Πυρήνων της Φωτιάς...και το ταξίδι συνεχίζεται...

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF
Πυρήνας Φυλακής

Εισαγωγικό Σημείωμα

Η συγκεκριμένη μπροσούρα περιέχει τις δύο απομαγνητοφωνημένες συνεντεύξεις του συντρόφου Χρήστου Τσάκαλου, στο ελεύθερο αυτοοργανωμένο ραδιόφωνο της Μυτιλήνης, 105FM.

Η πρώτη συνέντευξη πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια της εκπομπής «Αντίλογος της Καρμανιόλας», στις 17/11/2013. Στη συγκεκριμένη συνέντευξη, ο σύντροφος τοποθετήθηκε για ζητήματα της επικαιρότητας, όπως οι μπούκες των ΕΚΑΜ στις φυλακές Κορυδαλλού, η δολοφονία των δύο ναζί στο Ν. Ηράκλειο και η μετέπειτα φαντασμαγορική δίωξη σε βάρος των χρυσαυγιτών, η θεωρία των δύο άκρων που πρωτοστατούσε στις αναλύσεις εκείνης της περιόδου, αλλά και για ζητήματα που αφορούν ευρύτερες θεματικές, όπως το DNA ως ενοχοποιητικό στοιχείο στη δίκη της οργάνωσης και γενικότερα, τη λειτουργία των μέσων αντιπληροφόρησης, την αντικονομική στάση, την τεχνολογία ως πεδίο της αναρχικής κριτικής, καθώς και το ζήτημα της ανάληψης ευθύνης.

Στο ίδιο στυλ κινήθηκαν και οι τοποθετήσεις της δεύτερης συνέντευξης (28/2/2014), με το σύντροφο να μιλάει για τις φυλακές υψίστης ασφαλείας, την απόδραση του Χριστόδουλου Ξηρού από τις φυλακές Κορυδαλλού και το δημοσιογραφικό πανηγύρι που στήθηκε με αφορμή την τελευταία, για την παρουσία της ΣΠΦ εντός φυλακών, τις εσωτερικές διενέξεις που προκύπτουν κατά καιρούς ανάμεσα σε αναρχικούς κρατούμενους, το σαμποτάζ στα προιόντα της εταιρείας NESTLE από τη FAI/IRF Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο - Πυρήνας Nicola και Alfredo, στα πλαίσια του σχεδίου «Πράσινη Νέμεσις», τη φυλακή

ως πεδίο συνέχισης του αναρχικού αγώνα, τη FAI/IRF και τη Νέα Αναρχία, καθώς και την αντικοινωνιστική και την αντιπολιτισμική τάση του αναρχικού ρεύματος. Επιπλέον, ο σύντροφος απάντησε σε διάφορες ερωτήσεις ακροατών, και στην 1η αλλά και στη 2η συνέντευξη.

Να σημειωθεί στο σημείο αυτό πως και οι δύο συνεντεύξεις, με έμφαση στην πρώτη, λόγω συγκυριών, πραγματοποιήθηκαν σε απευθείας σύνδεση με ορισμένους από τους χειρότερους λακέδες του εγχώριου αστυνομικού ρεπορτάζ (Βασίλης Λαμπρόπουλος [Εφημερίδα «Το Βήμα»], Γιώργος Καραϊβάζ [bloko.gr]), οι οποίοι, καθώς φαίνεται, θέλησαν να συμβάλλουν στο δύσκολο έργο της αναρχικής διάχυσης και αντιπληροφόρησης και αναπαρήγαγαν, σε άρθρα τους, αποσπάσματα της συνέντευξης. Μαζί μ'αυτούς και διάφορα άλλα ναζιστικά σκουλήκια, όπως ο Χρήστος Παππάς, βουλευτής της Χρυσής Αυγής, ο οποίος «καταδίκασε», μέσω της προσωπικής του ιστοσελίδας, τις δηλώσεις του συντρόφου.

Θεωρούμε χρέος μας κι εμείς από τη μεριά μας, να ευχαριστήσουμε τους ανθρώπους αυτούς για τη συνεισφορά τους, με τη θερμή παράκληση, την επόμενη φορά που θα μπούν στη διαδικασία της απομαγνητοφώνησης των συνεντεύξεων, να δημοσιεύσουν ολόκληρα τα κείμενα για να βοηθήσουν ακόμα περισσότερο.

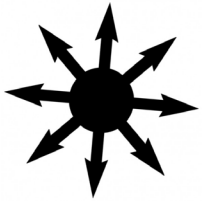

105FM
Χρήστος Τσάκαλος
- Συνέντευξη 1η
17/11/2013

Χ.Τ.: Πρίν περάσουμε στις ερωτήσεις, θα πώ κι εγώ δυο λογάκια, για το πόση αξία έχει και πόσο σημαντικό είναι αυτό το οποίο γίνεται, όταν, δηλαδή, σύντροφοι όπως εσύ και άλλα παιδιά που βρίσκεστε έξω, δίνετε τη δυνατότητα σε αιχμαλώτους του κράτους, σε αντάρτες πόλης, να μιλήσουν μέσα απο τη φυλακή και να δώσουν το δικό τους στίγμα, τη δική τους εμπειρία, το δικό τους βήμα, τη δική τους αντίληψη για όλα αυτά που συμβαίνουν έξω. Αυτό το οποίο συντελείται εδώ είναι μια γέφυρα επικοινωνίας που, ως ένα βαθμό, τουλάχιστον συμβολικά, σπάει και το τείχος της φυλακής, και την προσπάθεια του κράτους και της εξουσίας να απομονώσει τη φωνή, την αντίληψη και τη δυναμική του αναρχικού αντάρτικου πόλης. Για το λόγο αυτό, είναι κινήσεις και εγχειρήματα τα οποία εμείς τα στηρίζουμε και πάντα μας ενδιαφέρει να συνεισφέρουμε σ'αυτά με όποιον τρόπο μπορούμε.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Η πρώτη ερώτηση έχει να κάνει με την έφοδο των ΕΚΑΜ στα κελιά των αναρχικών αιχμαλώτων στις φυλακές Κορυδαλλού, κάτι το οποίο σας είναι οικείο, δεδομένου ότι έχει ξαναγίνει στο παρελθόν. Με τί πρόφαση έγινε το συγκεκριμένο περιστατικό, ποιά στάση κράτησε η οργάνωση και ποιά στάση κράτησαν οι υπόλοιποι κρατούμενοι των φυλακών;

Χ.Τ.: Δυστυχώς, το φαινόμενο της εισβολής των ΕΚΑΜ μέσα στις ελληνικές φυλακές τείνει να γίνει μια φυσιολογική πραγματικότητα. Πλέον, δεν εκπλήσσει κανέναν, γιατί είναι άπειρα τα παραδείγματα κατά τα οποία έχει πραγματοποιηθεί, εισβολή των ΕΚΑΜιτών μέσα στις φυλακές. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η πρόφαση η οποία χρησιμοποιήθηκε,

δηλαδή η επιτηδευμένη αφορμή για να καλυφθεί η εισβολή των ΕΚΑΜ μέσα στις φυλακές Κορυδαλλού, ήταν μια συμπλοκή μεταξύ ενός Κούρδου κρατούμενου και του αρχιφύλακα των φυλακών Κορυδαλλού. Όμως αυτό, στην κυριολεξία, ήταν η αφορμή και όχι η αιτία. Την πραγματική αιτία θα πρέπει να την αναζητήσουμε αλλού. Η πραγματική αιτία της εφόδου των ΕΚΑΜ μέσα στις φυλακές, και αυτή τη φορά αλλά και τις προηγούμενες, είναι, κατά τη γνώμη μας, η προσπάθεια εγκαθίδρυσης ενός νέου τύπου καθεστώτος μέσα στις ελληνικές φυλακές. Δηλαδή, η εγκαθίδρυση του καθεστώτος της αστυνομικής κυριαρχίας μέσα στα κολαστήρια, στα σωφρονιστικά καταστήματα. Αν πάρουμε για παράδειγμα τον τελευταίο χρόνο, θα μπορούσαμε πολύ σύντομα να πούμε το χρονικό παρόμοιων επιχειρήσεων εισβολών των ΕΚΑΜιτών μέσα στις φυλακές, οι οποίες είναι πραγματικά δεκάδες. Σε όλη την ελληνική επικράτεια.

Εγώ θα αναφερθώ συγκεκριμένα στο παράδειγμα των φυλακών Γρεβενών. Είναι μια απομονωμένη, κλειστή φυλακή, έχω περάσει κι εγώ απο'κεί. Αυτή τη χρονιά που μας πέρασε, τα ΕΚΑΜ εισέβαλλαν στην κυριολεξία πάνω κάτω δέκα φορές στις φυλακές Γρεβενών. Χωρίς να υπάρχει κανείς εμφανής λόγος, καμία αφορμή, χωρίς τίποτα. Απλώς γιατί έτσι θέλανε και μπήκαν μέσα. Με εντολή διεύθυνσης, με εντολή υπουργείου, με μια αγαστή συνεργασία, δηλαδή, της διοίκησης της φυλακής και του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημόσιας τάξης, τα ΕΚΑΜ εισέβαλλαν στα καλά καθούμενα μέσα στις φυλακές Γρεβενών. Ιδιαίτερα σ'αυτές τις φυλακές, μάλιστα, εμφανίστηκαν πάρα πολλές σκηνές βιαιοπραγιών των ΕΚΑΜιτών εναντίον των κρατουμένων, και μιλάμε για συνθήκες όπου οι κρατούμενοι ήταν με χειροπέδες στα χέρια, δε μιλάμε για συνθήκες συμπλοκής, ή κάποιας εξέγερσης. Οι κρατούμενοι χτυπήθηκαν, ταπεινώθηκαν, τους έβαλαν να γονατίσουν κάτω, χρησιμοποίησαν tas-

er (δηλαδή μηχανήματα ηλεκτρικής εκκένωσης) πάνω στα σώματα των κρατουμένων και όλα αυτά για να δείξουν, να το πώ λίγο λαικά, το ποιός κάνει κουμάντο στη φυλακή. Αυτή είναι η παρακαταθήκη αυτού του χρόνου που έχει δημιουργηθεί μέσα στις φυλακές, σχετικά με την παρουσία των ΕΚΑΜ μέσα στα σωφρονιστικά καταστήματα.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Ουσιαστικά τους βασάνισαν...

Χ.Τ.: Εμένα δε μου αρέσει να μιλάω θυματοποιημένα, ούτε μου αρέσει να φουσκώνω τα γεγονότα, αλλά, στην κυριολεξία, αυτό που συνέβη στις φυλακές Γρεβενών, και είμαστε κι εμείς οι ίδιοι σε θέση να το γνωρίζουμε, εξαιτίας των επαφών που έχουμε μέσα στις φυλακές, ναι, ήταν βασανισμός. Ήταν μια ταπείνωση, χωρίς κανένα λόγο, όχι ότι υπάρχει ποτέ λόγος για να ταπεινώνει κάποιος κάποιον άλλο, απλώς στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπήρξαν ούτε καν οι αφορμές, οι προφάσεις, να πεις ότι γινόταν μια γενικευμένη σύρραξη, ότι κάτι έγινε στη φυλακή και τα ΕΚΑΜ μπήκανε και έγινε αυτό που έγινε. Δεν έγινε τίποτα.

Τώρα, όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, που είναι και αυτό πάρα πολύ ουσιαστικό, γιατί το ζήτημα δεν είναι να κάνουμε καταγγελτικές δηλώσεις εδώ πέρα, και να πούμε «πωπω, τί συμβαίνει». Το θέμα είναι να δούμε τι μπορεί να γίνει σαν απάντηση σε αυτά που συμβαίνουν. Οι απαντήσεις που έχουν δοθεί μέχρι στιγμής από κρατούμενους, αλλά και γενικότερα, στα γεγονότα που συμβαίνουν μέσα στις φυλακές τον τελευταίο χρόνο, με τις εισβολές των ΕΚΑΜ, θα μπορούσαμε να πούμε ότι μια πρώτη, αρκετά δυναμική απάντηση, δόθηκε έξω από τα τείχη βέβαια, και ήταν η πρώτη πράξη του Σχεδίου «Φοίνικας», από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Δηλαδή, η ανατίναξη του προσωπικού οχήματος

της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού, λίγο καιρό μετά την εισβολή των ΕΚΑΜ για πρώτη φορά στις φυλακές Κορυδαλλού. Στην προκήρυξη, αν θυμάμαι καλά, που συνόδευε την ενέργεια, υπήρχε συγκεκριμένη αναφορά στο φαινόμενο της αστυνομικής κατοχής των φυλακών. Και συγκεκριμένα, της εισβολής των ΕΚΑΜιτών.

Απο'κεί και πέρα, ως προς το πρόσφατο γεγονός της παρουσίας τους στις φυλακές Κορυδαλλού, αυτό που έγινε εντός των τειχών αυτή τη φορά, ήταν ότι οι κρατούμενοι μαζευτήκαμε, συζητήσαμε, και αποφασίσαμε να προβούμε σε μια συμβολική κίνηση, θα μπορούσαμε να πούμε, ενάντια στην απόφαση του να μπαίνουν έτσι οι μπάτσοι μέσα στις φυλακές, και αποφασίσαμε το επόμενο μεσημέρι να αρνηθούμε να μπούμε μέσα στα κελιά μας. Αυτό λέγεται στάση. Ήταν μια μεσημεριανή στάση, η οποία έγινε στις φυλακές εδώ πέρα.

Επειδή δεν είναι ωραίο να μεγαλοποιούμε τα πράγματα, η αλήθεια είναι ότι πρίν κάποια χρόνια, κάτι τέτοιο θεωρούνταν πολύ σημαντικό, θα ήταν μια πολύ δυναμική κίνηση εντός του χώρου των φυλακών. Πλέον, όμως, έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί κι έχουν κερδηθεί πράγματα μέσα στις φυλακές, αυτό δεν έχει την ίδια δυναμική, γι'αυτό τη χαρακτηρίζω ως μια συμβολική κίνηση. Δηλαδή, ενώ παλιότερα σε μια τέτοια κίνηση, υπήρχε περίπτωση να μπαίναν ακόμα και τα ΜΑΤ μέσα, αφού θα θεωρούνταν κάτι σαν προάγγελος μιας εξέγερσης, σήμερα, μια μεσημεριανή στάση στον Κορυδαλλό, είναι απλώς μια συμβολική χειρονομία απέναντι σ'αυτά που συμβαίνουν. Τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο.

Και σ'αυτό το σημείο είναι σημαντικό να τονιστεί και το εξής: επειδή συχνά, το είχαμε αντιμετωπίσει και εμείς πρίν μπούμε στη φυλακή, υπάρχει μια διάχυτη ρομαντική μυθοπλασία περί κοινοτήτων, ότι υπάρχει μια εν δυνάμει επαναστατική κοινότητα μέσα στη φυλακή από τους

παραβατικούς κύκλους των κρατουμένων, είμαστε σε θέση να διαψεύσουμε 100% οποιαδήποτε τέτοια ψευδαίσθηση. Αυτό το κάνω γιατί πρέπει να καταργήσουμε τις ψευδαισθήσεις που οδηγούν σε απογοητεύσεις. Τώρα, λοιπόν, που μιλάμε και απευθυνόμαστε και σε νέους συντρόφους που ποτέ δεν ξέρεις τί μπορεί να συμβεί, καθώς κάποιος μπορεί μελλοντικά να περάσει δυστυχώς κι αυτός το κατώφλι της φυλακής, καλό είναι τα πράγματα να είναι ξεκάθαρα. Μέσα στις φυλακές, δεν υπάρχει καμία αγωνιστική κοινότητα. Υπάρχει έντονο το στοιχείο της αδιαφορίας, της ρουτίνας, της ρουφιανιάς και της παθητικότητας. Το ζήτημα είναι ότι επειδή εμείς, ως Πυρήνες, έχουμε διαμορφώσει κάποιες φιλικές σχέσεις με κάποιους κρατούμενους που βιώνουμε κοινά πράγματα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αντιλαμβανόμαστε απαραίτητα κοινά τα πράγματα, έχουμε τη δυνατότητα και έχουμε δημιουργήσει ένα τέτοιο δίκτυο επικοινωνίας μέσα στις φυλακές, που υπάρχει κάποιος κόσμος ο οποίος στηρίζει τις κινήσεις μας. Ξαναλέω, όμως, ότι αυτό το δίκτυο είναι καθαρά προσωποκεντρικό. Δεν αποτελεί το δείγμα μιας επαναστατικής κοινότητας. Πολύ θα το θέλαμε, αλλά καλό είναι επειδή πρέπει να λέμε τα πράγματα με το όνομα τους, να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν ισχύει κάτι τέτοιο.

Αυτό, λοιπόν, που έγινε εντός των τειχών ενάντια στην εισβολή των ΕΚΑΜ, ήταν μια μεσημεριανή στάση, κι ένα κείμενο το οποίο συνόδευσε την κίνηση μας αυτή, ενάντια στην προσπάθεια της αστυνομικής κυριαρχίας μέσα στις φυλακές.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Μιας και αναφέρθηκες σε παρελθοντικά γεγονότα, στην προκειμένη περίπτωση, η στάση των ανθρωποφυλάκων ποιά ήταν;

Χ.Τ.: Επειδή υπάρχουν μέσα στη φυλακή αρκετά ιδιόμορφες καταστάσεις, εγώ θα περιοριστώ στο να σου πώ το εξής: υπάρχουν εσωτερικοί ανταγωνισμοί, όταν έρχεται η αστυνομία μέσα στις φυλακές, καθώς οι υπάλληλοι νιώθουν ότι παραγκωνίζονται. Έτσι, απέναντι στην κίνηση-διαμαρτυρία που έγινε, η στάση των ανθρωποφυλάκων ήταν σχετικά ήπια. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Είδαμε το τελευταίο διάστημα, μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από το φασίστα Ρουπακιά, μέλος της ΧΑ, ένα πολιτικό θέατρο-τσίρκο να διεξάγεται στους τηλεοπτικούς δέκτες σε καθημερινή βάση, και τους φασίστες να παρελαύνουν με χειροπέδες, βρίζοντας και απειλώντας προς πάσα κατεύθυνση. Ποιά είναι η γνώμη σας για την παρουσίαση της Χρυσής Αυγής ως πολιτικά διωκόμενης δύναμης από τους ίδιους τους φασίστες, και την ταύτιση των διωκόμενων χρυσαυγιτών με αναρχικούς αγωνιστές από τα ΜΜΕ και διάφορους πολιτικούς; Ποιό είναι το κλίμα που επικρατεί μέσα στον Κορυδαλλό από τη στιγμή της άφιξης τους;

Χ.Τ.: Όταν συνέβησαν τα γεγονότα με τη Χρυσή Αυγή, τα πρώτα γεγονότα με τη Χρυσή Αυγή, δηλαδή οι συλλήψεις των χρυσαυγιτών, εμείς εδω πέρα, πραγματικά ασχοληθήκαμε μ'αυτό το ζήτημα. Μας ενδιέφερε πολύ, γιατί νομίζω πως και οι περισσότεροι έξω βρέθηκαν λίγο προ εκπλήξεως. Σίγουρα το θέαμα το οποίο αντικρύσαμε όλοι στους τηλεοπτικούς δέκτες, να παρελαύνουν οι χρυσαυγίτες με τη συνοδεία της αντιτρομοκρατικής, δεν είναι κάτι που το βλέπεις κάθε μέρα. Το ζήτημα, όμως, είναι με

διαύγεια και σοβαρότητα να βγάλεις ένα πολιτικό συμπέρασμα, να κάνεις μια πολιτική τοποθέτηση και να μην αρκεστείς απλά σε μια εικόνα. Δηλαδή, να έχεις τη διάθεση να διαβάσεις πίσω απο τις γραμμές ενός γεγονότος.

Έτσι, λοιπόν, ως Πυρήνες, αυτό που πιστεύουμε είναι ότι η σύγκρουση ανάμεσα σε δύο εχθρούς μας, δεν πρέπει να μας ξεγελάει σε καμία περίπτωση. Γιατί αυτός που θα βγεί νικητής από αυτή τη σύγκρουση, είναι μαθηματικά δεδομένο το εναντίον σε ποιόν θα στραφεί μετά. Είναι σίγουρο ότι μετά είναι η δική σου σειρά. Στη συγκεκριμένη, λοιπόν, σύγκρουση που έγινε μεταξύ του κράτους και της ΧΑ, αυτό που βγήκε 100% ενισχυμένο, είναι το κράτος. Και μάλιστα, το κράτος της δημοκρατίας. Γιατί αυτό που παρακολουθήσαμε, έτσι όπως το περιέγραψες κι εσύ στην ερώτηση σου, είναι μια σκηνοθετημένη παράσταση νίκης του δημοκρατικού καθεστώτος. Τί είχαμε απέναντι μας; Πρωταγωνιστές τα μαύρα jeep, τους κουκουλοφόρους της αντιτρομοκρατικής, και τα στελέχη της ΧΑ να περιφέρονται με χειροπέδες, ως τί; Ως τρόπαια της δημοκρατίας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το σκηνοθετημένο πλάνο το οποίο υπήρχε, γιατί, επειδή έχουμε περάσει δυστυχώς και εμείς απο την αντιτρομοκρατική, ξέρουμε ότι έχουν τη δυνατότητα να τους βγάλουν αν ήθελαν κάτω από το υπόγειο γκαράζ. Τους βγάλανε επίτηδες από τη μπροστινή μεριά, την πρόσοψη της ΓΑΔΑ, ακριβώς για να πετύχουν το δικό τους επικοινωνιακό παιχνίδι, αυτό δηλαδή του θριάμβου της δημοκρατίας.

Τώρα, πιο σημαντικό ζήτημα είναι το γιατί έγινε αυτό. Υπάρχουν δύο απαντήσεις. Η μια συμπληρώνει την άλλη. Γιατί εκεί κρύβεται το κομβικό στοιχείο που θα πρέπει να αναλύσουμε και να προβληματιστούμε σε σχέση μ'αυτό. Γιατί συνέβη όλο αυτό και γιατί τώρα; Στο γιατί, εμείς θεωρούμε πως η απάντηση βρίσκεται στην προσπάθεια δημιουργίας ενός διάχυτου κλίματος φόβου από τη μεριά της δημοκρατίας, απέναντι σε

οποιονδήποτε και σε οτιδήποτε παρεκκλίνει από τη γραμμή της. Ακόμα κι αν αυτός που παρεκκλίνει από τη γραμμή της, είναι ο φασίστας. Δηλαδή, ο συντηρητικός πόλος με λίγα λόγια, η ακροδεξιά πλευρά. Το γιατί τώρα, κι αυτό έχει μια πολύ ιδιαίτερη σημασία. Όλοι γνωρίζουμε πάνω κάτω ότι η ΧΑ σαν οργάνωση, σαν μια παρακρατική συμμορία, μετράει κοντά στις τρείς δεκαετίες ζωής. Δεν είναι ένα καινούριο φαινόμενο. Έχει ξεκινήσει αρκετά παλιά. Στα μέσα, νομίζω, της δεκαετίας του '80. Γιατί λοιπον επιλέχθηκε να χτυπηθεί τώρα; Αν κάποιος έχει καλή μνήμη, μια σχετικά καλή μνήμη, θα δεί ότι και στο παρελθόν υπήρξαν εξίσου προκλητικές αφορμές, όπως αυτή της δολοφονίας του παιδιού στο Κερατσίνι, κι όμως, παρ'όλ'αυτά, το κράτος τότε, δεν αποφάσισε να προβεί σε μια τέτοιου είδους κατασταλτική επιχείρηση. Για παράδειγμα, εγώ θα θυμίσω το 1997, όταν η ΧΑ αριθμούσε το πολύ 200 με 300 άτομα ως ενεργά μέλη, ο υπαρχηγός της, όχι κάποιο τυχαίο στέλεχος, ο Περίανδρος, μαζί με τα πρωτοπαλίκαρα του, είχαν ξυλοκοπήσει σχεδόν μέχρι θανάτου, έναν φοιτητή έξω απο τα δικαστήρια της Ευελπίδων. Το κράτος δεν αποφάσισε τότε να κάνει μια τέτοιου είδους κατασταλτική κίνηση. Ή πρίν κάποια χρόνια, όταν είχαμε επιτεθεί αναρχικοί και διάφοροι άλλοι αυτόνομοι, εναντίον των γραφείων της ΧΑ στη Σολωμού με μολότωφ, τότε είχαν βγεί μέσα απο τα γραφεία της ΧΑ με καραμπίνα, και πυροβόλησαν τον κόσμο κάτω, τους επιτιθέμενους, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό κάποιων. Πάλι τότε δεν είχε γίνει τίποτα από τη μεριά της αστυνομίας, όσον αφορά μια διευρημένη κατασταλτική επιχείρηση, εναντίον της ΧΑ συνολικά. Είχαν γίνει απλώς κάποιες έρευνες. Το ερώτημα, λοιπόν, που προκύπτει είναι γιατί τότε δεν έγινε η σημερινή κατασταλτική επιχείρηση, που το πολιτικό κόστος θα ήταν ελάχιστο. Δηλαδή, μια παρακρατική συμμορία, που εκείνο το διάστημα δε μετρούσε πάνω απο 200-300 άτομα, ουσιαστικά, δέ θα

έλεγε κανείς τίποτα. Πάλι θα θριάμβευε η δημοκρατία, αλλά σίγουρα με πολύ μικρότερη δόση θεάματος, γιατί τότε δεν ήταν κάτι ισχυρό η ΧΑ. Γιατί λοιπον το κράτος επέλεξε σήμερα, που η ΧΑ αποτελεί την τρίτη πολιτική δύναμη και μετράει χιλιάδες οπαδούς και μέλη, να κάνει αυτή την εξόφθαλμη κατασταλτική κίνηση; Νομίζω ότι η απάντηση είναι απλή. Ακριβώς επειδή παλιότερα η ΧΑ, σα μια μικρή παρακρατική συμμορία, λειτουργούσε και ως το μακρύ χέρι του κράτους, δηλαδή έκανε και τη βρώμικη δουλειά, και, κοινώς, ήταν αναλώσιμη, γι'αυτό έχαιρε και ενός τύπου άτυπης ασυλίας. Τουλάχιστον οι αρχηγοί της. Ενώ σήμερα, η ΧΑ δεν είναι πλέον η συμμορία των 300 ανθρώπων. Η ΧΑ μπήκε πολύ δυναμικά στο πολιτικό προσκήνιο, και, μάλλον, δεν αρκέστηκε απ'ό,τι φάνηκε να ξερογλείφεται με τα ψίχουλα που της πετάγανε από το τραπέζι τα αφεντικά της. θέλησε δυναμικά να έχει και αυτή ίσο μερίδιο εξουσίας. Με λίγα λόγια, μπήκε ανταγωνιστικά ως προς την επίσημη εξουσία. Και η επίσημη εξουσία σ'αυτή την περίπτωση, έδειξε τα δόντια της. Και ουσιαστικά, αυτούς που μέχρι πρίν θεωρούσε παιδιά της, και ήταν παιδιά της, πλέον τους αναγνώρισε ως εχθρούς της. Και τους φυλάκισε. Αυτή είναι η πραγματικότητα με την επιχείρηση που έγινε εναντίον της ΧΑ. Είναι, δηλαδή, μια ανταγωνιστική σχέση, μεταξύ δύο διαφορετικών εξουσιαστικών πόλων.

Τώρα, όμως, απο'κεί και πέρα, για να μή γίνονται φτωχές προσπάθειες εξομοίωσης, γιατί σε κάποιους, όπως είπες και πρίν, όλο αυτό το θέαμα στη ΓΑΔΑ με τους χρυσαυγίτες, θύμισε, γενικώς, και λίγο κάποιες συλλήψεις ανταρτών πόλης, να πούμε δύο λόγια. Όπως είπα και στην πρώτη ερώτηση, εγώ στέκομαι πολύ μακριά από θυματοποιημένες λογικές. Όμως, επειδή έχουμε περάσει κι εμείς από την αντιτρομοκρατική, το μόνο που μπορούμε να πούμε με κάθε σιγουριά, είναι πως ούτε σουβλάκια

τρώγαμε μέσα στην αντιτρομοκρατική, ούτε ποστάραμε στο Facebook όπως έκαναν οι χρυσαυγίτες, ούτε είχαμε φιλικές κουβεντούλες με τους αντιτρομοκρατικάριους, ούτε κάναμε βόλτα με τις χειροπέδες μπροστά στις κάμερες. Είναι δύο τελείως ανόμοια πράγματα, τα οποία κανείς μα κανείς δε θα μπορούσε να τα συγκρίνει. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, σχετικά με την άφιξη τους στον Κορυδαλλό. Επειδή ακούστηκαν πολλά..και πολύ καλά κάνεις και το ρωτάς γιατί ειπώθηκαν αισχρά ψέμματα μέσα από τα media. θυμάμαι που ήμασταν εδώ πέρα μαζεμένοι οι σύντροφοι από τους Πυρήνες και κάποιοι φίλοι και βλέπαμε ειδήσεις, και γελάγαμε πραγματικά, γιατί λέγανε «οι Πυρήνες, μαζί με τους κρατούμενους, που είναι στο δικό τους ρεύμα, πήγανε μπροστά στη διευθύντρια και στην υπηρεσία της φυλακής, και ζητήσανε να μην έρθουν εδω πέρα οι χρυσαυγίτες, γιατί δεν είναι ευπρόσδεκτοι», και κάτι τέτοια πράγματα. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα. Ποτέ μα ποτέ δεν έγινε κάτι τέτοιο. Για τον απλούστατο λόγο ότι τον εχθρό σου τον θέλεις κοντά σου, δεν τον θέλεις μακριά σου. Δεν πάς να κάνεις πόλεμο εξ'αποστάσεως. Φυσικά και θέλαμε να έρθουν οι χρυσαυγίτες στις φυλακές Κορυδαλλού και φυσικά και θέλαμε να τους συναντήσουμε. Για να τους δείξουμε και το δικό μας τρόπο φιλοξενίας...και όλα αυτά που θα επακολουθούσαν μαζί τους. Αλλά, δυστυχώς, δεν είχαμε αυτή τη χαρά γιατί, πολύ γρήγορα και πολύ έγκαιρα, τόσο η υπηρεσία όσο και το ΥΠ.ΔΙΚ. αντιλήφθηκε το τί επρόκειτο να γίνει εδώ πέρα. Οι χρυσαυγίτες δε θα περνούσαν μέσα στη φυλακή τόσο καλά όσο περνούσανε στην αντιτρομοκρατική. Οπότε, αυτή τη στιγμή βρίσκονται απέναντι, στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού, απομονωμένοι, δεν υπάρχει η δυνατότητα δηλαδή μιας φυσικής συνάντησης μαζί τους, σε καμία περίπτωση. Βρίσκονται σε ένα καθεστώς προστασίας με λίγα λόγια. Τώρα απο'κεί και πέρα, οι περισσότεροι κρατούμενοι, όταν συνέβησαν

όλα αυτά με τη ΧΑ, αδιαφόρησαν. Σαφώς και υπήρξαν φίλοι κρατούμενοι που έχουμε συνδεθεί μαζί τους, όπως σου είπα και πριν, μέσα από τις προσωπικές μας επαφές, ένα δίκτυο φιλίας, δηλαδη, που υπάρχει στις φυλακές, οι οποίοι ήταν έτοιμοι πραγματικά να ορμήσουν και να γίνει η σύγκρουση που θα έπρεπε να γίνει με τους χρυσαυγίτες. Όμως, ιδιαίτερα στους έλληνες κρατούμενους, κι αυτό θα πρέπει να το πούμε, υπάρχουν αρκετοί που, στην πραγματικότητα, είναι κρυφοί υποστηρικτές της ΧΑ. Για όποιον έχει κάνει φυλακή, γνωρίζει πολύ καλά το διάχυτο ρατσισμό που υπάρχει μέσα στις φυλακές. Και, δυστυχώς, είναι ένας ρατσισμός που δεν προέρχεται μόνο από τους έλληνες προς τους ξένους, αλλά και προς τους ξένους μεταξύ τους, και προς τους έλληνες. Το ρατσιστικό στοιχείο ή το σεξιστικό στοιχείο ή το πατριαρχικό στοιχείο ή το ιεραρχικό στοιχείο βασιλεύουν μέσα στις φυλακές. Πολλοί, λοιπόν, έλληνες κρατούμενοι είναι κρυφοί υποστηρικτές της ΧΑ. Όμως, δε μπορούν να φανερώσουν τις πραγματικές τους προθέσεις, γιατί πολύ απλά φοβούνται τα αντίποινα τα οποία θα εκφραστούν πολύ ανοιχτά εναντίον τους από εμάς. Αυτή είναι η κατάσταση και η εικόνα στις ελληνικές φυλακές σε σχέση με τη ΧΑ.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Η επόμενη ερώτηση έχει να κάνει με το DNA. Με αφορμή τη δολοφονία των δυο νεοναζί στο Νέο Ηράκλειο, μπάτσοι και ΜΜΕ προβάλλουν επίμονα το DNA ως το ακράδαντο πειστήριο-στοιχείο που θα ρίξει φώς στην υπόθεση (και σε κάθε υπόθεση). θα θέλαμε τη γνώμη σας επί του θέματος. Ποιά είναι η δική σας εμπειρία αναφορικά με το DNA ως ενοχοποιητικό στοιχείο; Σε ποιό βαθμό έχει χρησιμοποιηθεί στην υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς;

Χ.Τ.: Το DNA, έτσι όπως εξελίσσονται τα πράγματα, είναι πλέον το νέο αποτύπωμα. Το νέο αποτύπωμα για τις αστυνομικές έρευνες και τις αστυνομικές αρχές. Τώρα, όσον αφορά την αξιοπιστία του, προφανώς είναι πάρα πολύ αμφισβητήσιμη. Καθώς το DNA, το γενετικό υλικό δηλαδή, μεταφέρεται πάρα πολύ εύκολα. Για να γίνει και πιο κατανοητό και να έχει και μια αξία αυτό που λέμε, θα φέρω ένα παράδειγμα. Αν εγώ κάθομαι με μια παρέα φίλων και πίνω καφέ, είναι πολύ πιθανό να αποκτήσω πάνω μου εκείνη τη στιγμή και το DNA φίλου μου, δηλαδή ένα σταγονίδιο σάλιου, μια τρίχα που έφυγε από τον αέρα και κόλλησε πάνω στο μπουφάν μου, ή κάτι τέτοιο. Αν, λοιπόν, στη συνέχεια εγώ φύγω από αυτήν την παρέα και πάω σε μια αποθήκη που κρατάμε οπλισμό για την οργάνωση, εκεί μεταφέρω πάνω μου ένα DNA ενός άλλου προσώπου, το οποίο μπορεί να μην έχει καν ιδέα για την ύπαρξη αυτής της αποθήκης και, μπαίνοντας εγώ μέσα, παρευρισκόμενος στο χώρο πλέον, μπορεί να πέσει η τρίχα του άλλου ατόμου που έχω πάνω στο μπουφάν μου μέσα σ'αυτό το χώρο. Σε μία υποτιθέμενη, λοιπόν, εισβολή μπάτσων σε μια τέτοια αποθήκη, στην ανίχνευση διαφόρων γενετικών υλικών θα βρίσκανε και το γενετικό υλικό ενός ατόμου, το οποίο δεν θα έχει καμία σχέση και καμία γνώση για την ύπαρξη αυτής της αποθήκης. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, τους συνειρμούς και τους ακροβατισμούς που μπορεί να προκαλέσει ένα τέτοιο γεγονός, και να διευκολύνει την αντιτρομοκρατική στις δικές της έρευνες. Ή να δημιουργήσει υποτιθέμενες έρευνες. Αν, λοιπόν, κάποτε λέγαμε για μεταφερόμενα αποτυπώματα που υπάρχουν, σήμερα υπάρχει η βεβαιότητα ότι το DNA μεταφέρεται 100% πάνω σε ρούχα, πάνω σε ανθρώπους, σε οτιδήποτε. Απο'κεί και πέρα, αυτό δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να μας εξοικειώνει με νομικά επιχειρήματα. Δηλαδή, απέναντι στην αστυνομική αναβάθμιση και στην τεχνολογική διεύρυνση της αστυνομικής έρευνας,

εμείς δεν πρέπει, σαν αναρχικοί, να διαβάσουμε πιο πολύ τον ποινικό κώδικα, τους νόμους, και ν'αρχίσουμε να αντιπαραβάλλουμε νομικά επιχειρήματα απέναντι στη φασιστική αυτή μέθοδο του DNA. Αυτό που έχουμε να κάνουμε, μιας και είμαστε αναρχικοί και όχι δικηγόροι, είναι να γίνουμε ακόμα πιο προσεκτικοί. Δηλαδή, με την εμπειρία και το βίωμα που έχει ο καθένας μας, θα μπορούσαμε να μεταφέρουμε αυτή τη γνώση και σε νέους συντρόφους, που θέλουν να ασχοληθούν με έκνομες εξεγερσιακές πρακτικές, σχετικά με το τί πρέπει να προσέχουν, τί πρέπει να αποφεύγουν, γενικώς, το τί πρέπει να γνωρίζουν για τις μεθοδεύσεις του εχθρού. Αυτό θα μπορούσε να γίνει ακόμα και μέσα από φυλλάδια με «οδηγίες χρήσης» για παράνομες πράξεις, και διάφορα άλλα πράγματα.

Όσον αφορά τη δική μας υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, και πού έχει εφαρμοστεί η τακτική του DNA, εγώ θα αναφέρω ένα παράδειγμα που είναι η περίπτωση της επίθεσης που έγινε στο ΑΤ της πλατείας Δημοκρατίας στη Θεσσαλονίκη. Μια επίθεση, κατά την οποία κάηκαν τα περιπολικά που βρίσκονταν εκεί έξω, κάποιες μηχανές, καθώς και ένα τμήμα της πρόσοψης του ΑΤ. Κατά τη διαφυγή απο'κεί, οι μπάτσοι εντόπισαν μετά από κάποιες μέρες, σε απόσταση εκατό μέτρων από το ΑΤ -υπάρχει στην έκθεση των πειστηρίων, ένα γάντι πεταμένο μέσα σε ένα σκουπιδοτενεκέ. Αυτό το γάντι έφερε γενετικό υλικό, το δικό μου γενετικό υλικό. Και είναι ένα στοιχείο το οποίο έχουν βάλει μέσα στη δικογραφία. Πιστεύω ότι απο'δώ και πέρα, το ζήτημα του DNA, το βλέπετε κι εσείς έξω, θα είναι η πρώτη γραμμή κρούσης της αστυνομικής καταστολής σχετικά με υποθέσεις οι οποίες απασχολούνε.

Θα φέρω άλλο ένα παράδειγμα, από μια άλλη χώρα η οποία έχει τη φήμη της πολύ εξειδικευμένης καταστολής, μιας χειρουργικής καταστολής, της Γερμανίας. Πρίν κάποια χρόνια, μιλούσαμε με κάποιους

συντρόφους απο'κεί, και μας είχαν μεταφέρει την εξής εμπειρία: κατά τη διάρκεια μιας ειρηνικής πορείας, μιας αντιφασιστικής πορείας, δηλαδη δε συνέβη τίποτα, υπήρχαν κάμερες της αστυνομίας που κατέγραφαν τα πρόσωπα και τις κινήσεις των διαδηλωτών, στο αντιφασιστικό μπλοκ, και πίσω από την πορεία και από τους μπάτσους, ακολουθούσε ένα συνεργείο καθαρισμού, το οποίο με λεπτές χειρουργικές κινήσεις, έπαιρνε γόπες, αποτσίγαρα, τσίχλες, και τα μάζευε μέσα σε ειδικά σακουλάκια. Τί έκαναν, λοιπόν, μετά οι μπάτσοι. Οι κάμερες που τραβούσαν τους διαδηλωτές, τραβούσαν και το πότε ενας διαδηλωτής πετούσε το τσιγάρο του κάτω, πότε φτύνει μια τσίχλα, και κάναν ταύτιση του τσιγάρου που μαζέψαν με το συγκεκριμένο πρόσωπο του διαδηλωτή, και σύγκριση του γενετικού υλικού από το τσιγάρο, με ανεξιχνίαστες υποθέσεις εξτρεμιστικής αναρχικής δράσης, για να δούν αν υπάρχει ταύτιση. Και δημιουργούσαν, έτσι, μια άτυπη τράπεζα γενετικού υλικού. Ένα φακέλωμα, από μια πορεία, από ένα τυχαίο γεγονός. Ήσουν σε μια πορεία, πετούσες το τσιγάρο σου, είχε καταγραφεί το πρόσωπο από την κάμερα, δεν υπήρχε κάποια έκνομη ενέργεια, γινόταν, όμως, αντιστοιχία ότι «αυτό το τσιγάρο το πέταξε ο τάδε διαδηλωτής, για να δούμε αν απασχολεί το DNA του σε κάτι παράνομο».

ANT.KAPM.: Τώρα, μια ερώτηση που μας έχει έρθει από έναν ακροατή, μιας και αναφερθήκαμε στη δολοφονία των δύο νεοναζί, ρωτάει την άποψη σου σχετικά με την εκτέλεση αυτή στη συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία και ποιά είναι η άποψη σου για την ανάληψη ευθύνης, η οποία βγήκε χθές.

X.T.: Επειδή ακούστηκαν πάρα πολλά και γράφτηκαν άλλα τόσα σχετικά

με την επίθεση που έγινε και την εκτέλεση των δύο νεοναζί, εγώ το μόνο που μπορώ να πώ και να περιοριστώ σ'αυτό, είναι ότι κάθε στιγμή επίθεσης απέναντι σε νεοναζί, είναι μια υπέροχη στιγμή. Οποιοσδήποτε δε χάρηκε με αυτό που έγινε, καλά θα κάνει να αναρωτηθεί για το τί σημαίνει αναρχικός τελικά, και γιατί ο ίδιος λέει ότι είναι αναρχικός και αυτοπροσδιορίζεται σαν τέτοιος. Για'μένα, είναι απλά τα πράγματα. Τώρα, όσον αφορά την προκήρυξη, επειδή ακριβώς βγήκε μόλις χθες, δεν έχω προλάβει να τη διαβάσω, απ'ό,τι έχω μάθει είναι κι ένα μεγάλο κείμενο, οπότε αυτή τη στιγμή δεν έχω άποψη.

ANT.ΚΑΡΜ.: Θεωρία των δύο άκρων. Ποιά είναι η θέση της οργάνωσης πάνω στο θέμα;

Χ.Τ.: Η θεωρία των δύο άκρων αυτή την περίοδο, είναι ίσως η πιο πολυσυζητημένη θεωρία. Εγώ θα μπορούσα, πάντως, να αντιστρέψω το ερώτημα. Για να απαντήσει, δηλαδη, κάποιος για το ποιά είναι η θέση του πάνω στη θεωρία των δύο άκρων, θα πρέπει να απαντήσει πρώτα στο ποιά είναι η θέση του για τον εμφύλιο πόλεμο. Και όταν μιλάμε για εμφύλιο πόλεμο, μιλάμε για ένα πόλεμο αξιών και συνειδήσεων, και όχι ένα πόλεμο σημαιών, οικονομικών συμφερόντων ή εδαφικών διεκδικήσεων. Δηλαδή, για το μόνο πόλεμο που αξίζει πραγματικά να δώσεις μάχη. Ο πόλεμος λοιπόν, ο εμφύλιος πόλεμος, πάντα διεξάγεται μεταξύ δύο άκρων. Έτσι είναι η φύση του πολέμου. Το ζήτημα είναι ποιά είναι αυτά τα δύο άκρα. Η Χρυσή Αυγή στην προκειμένη περίπτωση, είναι η μια πτυχή του ενός άκρου. Το ξαναλέω γιατί είναι σημαντικό. Για'μάς, η ΧΑ δεν είναι το ένα άκρο. Είναι η μια πτυχή του ενός άκρου. Του συντηρητικού άκρου. Είναι, ίσως, η πιό «χοντροκομμένη», αγενής, τραχειά, αλλά ταυτόχρονα

και γραφική πτυχή του συντηρητικού άκρου. Γιατί η πραγματικά κοφτερή αιχμή του συντηρητικού πόλου, δε φοράει ούτε μαύρα μπλουζάκια με λογότυπα της Χ.Α. που θυμίζουν λίγο την αισθητική των υδραυλικών, ούτε έχει μπρατσάκια φτιαγμένα από γυμναστήρια. Φοράει γραβάτες, φοράει κουστούμια και αποκαλείται «δημοκρατικό τόξο». Αυτό είναι το ένα άκρο, που είναι και το πιο ύπουλο και το πιο επικίνδυνο. Να μην ξεχνάμε ότι το άκρο του δημοκρατικού τόξου, είναι οι διαχειριστές και οι ιδιοκτήτες του κόσμου. Είναι οι τραπεζίτες, είναι οι διευθυντές, είναι οι βιομήχανοι, είναι οι μεγαλοδημοσιογράφοι, είναι οι πολιτικοί, και μέσα σ'αυτούς είναι και οι εθελόδουλοι ψηφοφόροι. Τουλάχιστον εμείς, θεωρούμε ότι κανείς δεν είναι αθώος. Κανείς δε μπορεί να επικαλεστεί ότι δε γνωρίζει. Σήμερα όλοι γνωρίζουν.

Το ερώτημα, λοιπόν, είναι ποιό είναι το άλλο άκρο. Υπάρχει άλλο άκρο; Ακριβώς αυτό προσπαθούμε να δημιουργήσουμε εμείς: το άλλο άκρο δηλαδή. Το άκρο του αναρχικού αντάρτικού πόλης, μακριά από ρεφορμιστές αναρχικούς, μακριά από τα αριστερά δεκανίκια του συστήματος, να δημιουργήσουμε το άκρο των αναρχικών της πράξης, το εξεγερσιακό άκρο, το άκρο των μηδενιστών, το χαοτικό άκρο, το οποίο επιθυμεί να γκρεμίσει αυτόν τον κόσμο. Αυτό είναι το άλλο άκρο.

Γενικότερα, αντιπαθούμε τη μέση οδό. Κάπου έχει γραφτεί ότι το μέτριο σκοτώνει και είναι μια αλήθεια, το μέτριο σκοτώνει. Η ομορφιά, τουλάχιστον για'μας, υπάρχει μόνο στα άκρα. Άλλωστε, ο καθένας μας, κι εσύ κι εγώ και ο καθένας, ποιά είναι αυτά που θυμάται στη ζωή του; Είναι οι αποφάσεις που πήρε και οι επιλογές που έκανε στην κόψη του ξυραφιού. Δε θυμάται τη ρουτίνα μιας μετριότητας, μιας συμβιβασμένης καθημερινότητας. θυμάται τις επιλογές και τις αποφάσεις που πήρε στα άκρα. Εκεί που πραγματικά παίζεται το στοίχημα της ζωής. Αν, λοιπόν,

θέλουμε κάτι, αυτό είναι να είμαστε οι μόνιμοι κάτοικοι της κόψης του ξυραφιού. Εκεί που πραγματικά παίζονται όλα.

ANT.KAPM.: Μια σχετική ερώτηση ακροατή, έχει να κάνει με τη MARFIN και για το σύντροφο που διώκεται. Πώς βλέπεις αυτή τη σκευωρία;

Χ.Τ.: Πολύ συνοπτικά, με αφορμή τη MARFIN το κράτος, το σύστημα και προφανώς τα φερέφωνά του οι δημοσιογράφοι, αυτό που ήθελαν τόσα μα τόσα χρόνια ήταν να δημιουργήσουν την εικόνα και την αίσθηση των παρανοϊκών κουκουλοφόρων που στρέφονται κατά πάντων και θέλουν να δολοφονήσουν κλπ. Συνέβη, λοιπόν, αυτό το περιστατικό, επένδυσαν πάνω σ'αυτό το γεγονός το κράτος και οι διοικητές της εξουσίας του, για να δημιουργήσουν την κατάλληλη ατμόσφαιρα και να καταδείξουν τους αναρχικούς ως υπεύθυνους για τη δολοφονία τριών ανθρώπων που, σε καμία περίπτωση, δεν ήταν στόχοι. Αυτό το ξέρουμε όλοι. Είναι, προφανώς, μια καλοστημένη παράσταση στην οποία παίζουν όλα τα media και, αν παρατηρήσει κάποιος, παίζουν με ιδιαίτερη έμφαση και προσπαθούν να βγάλουν από τώρα καταδικαστικές αποφάσεις. Αυτή είναι μια ιστορία που θα πρέπει σίγουρα ο κόσμος να ασχοληθεί εκτενώς μαζί της, γιατί πάνω σ'αυτή την υπόθεση, ίσως ανοίγει ο δρόμος για μια νέα προπαγάνδα τέτοιου είδους απέναντι στο αναρχικό αντάρτικο πόλης και απέναντι σε αναρχικές πρακτικές.

ANT.KAPM.: Πώς βλέπετε τη λειτουργία των διαφόρων μέσων και εγχειρημάτων αντιπληροφόρησης; Ποιό ρόλο πιστεύετε ότι μπορούν να διαδραματίσουν σε τοπικό και

παγκόσμιο επίπεδο;

Χ.Τ.: Η συμβολή των μέσων αντιπληροφόρησης πιστεύω ότι είναι τεράστια. Η απήχηση και η απεύθυνση που έχουν, οι δυνατότητες και οι δυναμικές που δημιουργούν τα μέσα αντιπληροφόρησης είναι πραγματικά τεράστιες. Καταρχήν, ξεκινάμε με ένα από τα πιό σημαντικά θέματα, το οποίο κολλάει πολύ και με το ζήτημα της MARFIN. Τα μέσα αντιπληροφόρησης σπάνε τον τοίχο σιωπής στον οποίο εγκλωβίζει πολλές φορές το σύστημα τις πράξεις μας. Δηλαδή, επιτέλους, μπορούμε να μιλήσουμε εμείς οι ίδιοι για τις πράξεις μας. Δεύτερον, και αυτό συνδέεται με το πρώτο, επιτίθενται στη συκοφαντία και την προπαγάνδα της κυριαρχίας, που θέλει να παρουσιάσει τις αναρχικές πρακτικές ως έργο παρανοϊκών. Το ίδιο έγινε και με τη MARFIN, και είναι πολύ σημαντικό αυτό. Τρίτο και εξίσου βασικό, είναι αυτό που είπαμε για το διεθνισμό. Τα μέσα αντιπληροφόρησης αποτελούν ένα διεθνές σταυροδρόμι συνάντησης συντρόφων από διαφορετικές χώρες, με διαφορετικές εμπειρίες και διαφορετικές γλώσσες, που όμως μπορούν και συναντιούνται μέσα από αυτά και γνωρίζει ο ένας τον άλλον, όχι οπωσδήποτε προσωπικά, αλλά σαν αποτύπωμα αντίληψης, στάσης και συμπεριφοράς. Δε χρειάζεται, εξάλλου, να γνωρίζεσαι προσωπικά, αν γνωρίζεις τα ρεύματα αντιλήψεων και πρακτικών. Μέσα από κείμενα και προκηρύξεις, συχνά έχουν δημιουργηθεί οι όροι για την έναρξη μιας διεθνούς συζήτησης, η οποία μάλιστα εκφράστηκε μέσω της πράξης. Κατά μία έννοια, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το διεθνές Σχέδιο «Φοίνικας», το οποίο πραγματοποιήθηκε σε τρείς χώρες μέχρι στιγμής, στην Ελλάδα, στην Ινδονησία και στη Ρωσία, μέσα από τα μέσα αντιπληροφόρησης έσπασε το γεωγραφικό περιορισμό του. Δηλαδη, έτσι έγιναν γνωστές οι ενέργειες και στην Ινδονησία και στη Ρωσία, και ενέπνευσαν κάποιους

συντρόφους εκεί, οι οποίοι θέλησαν να προσυπογράψουν το ίδιο σχέδιο. Αυτό είναι κάτι πάρα πολύ σημαντικό.

Παράλληλα, το διεθνές εγχείρημα της FAI, της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας, προωθήθηκε πάρα πολύ μέσα από τα μέσα αντιπληροφόρησης. Μέχρι το 2007, αν θυμάμαι καλά, οι ίδιοι οι σύντροφοι της FAI σε ένα δικό τους κείμενο, είχαν πεί ότι, δυστυχώς, η FAI έχει -μέχρι στιγμής- περιοριστεί εντός του ιταλόφωνου κινήματος. Όμως, μέσα από τη ραγδαία ανάπτυξη των μέσων αντιπληροφόρησης και κυρίως των μεταφραστικών δικτύων, που θα πρέπει να γίνει και μια ειδική αναφορά εδώ, η FAI κατόρθωσε να δημιουργήσει ένα διεθνές δίκτυο με δεκάδες πυρήνες, σε πάρα πολλές χώρες του κόσμου.

Σ'αυτό το σημείο, λοιπόν, είναι πολύ σημαντικό να μιλήσουμε για την ιδιαίτερη συμβολή των μεταφραστικών δικτύων. Μεταφραστικά δίκτυα όπως το Έρεβος, που είναι ένα μεταφραστικό δίκτυο με το οποίο νιώθουμε και μια ιδιαίτερη πολιτική συγγένεια, αλλά και το μεταφραστικό δίκτυο ContraInfo, που οι σύντροφοι εκεί κάνουν πραγματικά ακούραστη δουλειά καθώς έχουν να διαχειριστούν ένα τεράστιο όγκο δεδομένων και κειμένων για να μεταφράσουν, κι όμως ανταποκρίνονται σ'αυτό το πολύ δύσκολο έργο. Πραγματικά, αυτά τα μεταφραστικά δίκτυα, μαζί με άλλα που υπάρχουν, έχουνε διαδώσει σε πολύ μεγάλο βαθμό και το ρεύμα της νέας αναρχίας, και γενικότερα της αναρχίας της πράξης. θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι σύντροφοι οι οποίοι συμμετέχουν σ'αυτά τα εγχειρήματα είναι οι «αόρατοι» σύντροφοι, που προσφέρουν τα μέγιστα. Τα μέγιστα σε αυτό που εμείς λέμε διάχυση της αναρχικής θεωρίας και πράξης.

Τώρα, εμείς καλά τα λέμε, αλλά μπορεί να πεί κάποιος «ρε παιδιά, μήπως τα φουσκώνετε λίγο»; Οπότε, έχει μεγάλη αξία να δούμε κι απ'τη μεριά του αντιπάλου, δηλαδή απ' τη μεριά του κράτους και της εξουσίας,

ποιά είναι η αντιμετώπιση προς τα μέσα αντιπληροφόρησης. Πρώτη και καλύτερη έρχεται η Ιταλία. Το ιταλικό κράτος, όπως γνωρίζουμε, λόγω της εμπειρίας που έχει με τις παλιότερες μορφές του κομμουνιστικού αντάρτικου πόλης, έχει ειδικευτεί πάρα πολύ και στην καταστολή, και στην πρόληψη. Έτσι, λοιπόν, πριν από περίπου ενάμιση χρόνο, αν θυμάμαι καλά, το ιταλικό κράτος έκανε μια έντονη κατασταλτική εκστρατεία εναντίον συντακτικών ομάδων και διαχειριστών, αναρχικών – αντιεξουσιαστικών blog, με την επωνυμία «Επιχείρηση Ardire», «Επιχείρηση Ευτολμία» στα ελληνικά. Στο στόχαστρο της βρέθηκαν οι αναρχικοί που διαχειρίζονταν το blog «Culmine», ένα blog το οποίο φιλοξενούσε πάρα πολλές προκηρύξεις άμεσης δράσης και πάρα πολλές προκηρύξεις της FAI, καθώς και άλλα εγχειρήματα όπως το «Parole Armate», μια σελίδα αναρχομηδενιστικού περιεχομένου. Η λυσσαλέα επίθεση που άσκησε το ιταλικό κράτος εναντίον αυτών των αναρχικών νομίζω ότι αποδεικνύει περίτρανα την τεράστια συμβολή που έχουν τα μέσα αντιπληροφόρησης.

Ένα τελευταίο ζήτημα που προκύπτει, μιας και μιλάμε για μέσα, είναι και ο τρόπος λειτουργίας. Ο τρόπος λειτουργίας κάθε μέσου, πολλές φορές, μπορεί να αλλοιώσει και το χαρακτήρα του. Δηλαδή, για εμάς, κάθε μέσο όταν γίνεται αυτοσκοπός κρύβει μέσα του τη δική του εξουσία. Η αντιπληροφόρηση, και όλα αυτά που είπαμε για την αντιπληροφόρηση, είναι μέσο και όχι αυτοσκοπός. Όταν η αντιπληροφόρηση γίνεται αυτοσκοπός, τότε παραμονεύει η παγίδα της αποκλειστικότητας και της μονοφωνίας του επίσημου φορέα. Τί σημαίνει αυτό; Δε μπορούμε, μιλώντας ως αναρχικοί, να θεωρήσουμε ότι υπάρχει κάποιος αποκλειστικός φορέας κάποιας αντικειμενικής αλήθειας. Υπάρχουν τόσες αλήθειες, όσες και οι άνθρωποι που τις εκφράζουν. Ποτέ δεν είπαμε ότι έχουμε το αντικειμενικά δίκαιο, το αντικειμενικά σωστό, ή οτι κατέχουμε την αντικειμενική αλήθεια.

Γι'αυτό θεωρούμε ότι κάθε μέσο αντιπληροφόρησης χαρακτηρίζεται απόλυτα από το περιεχόμενο της συντακτικής του ομάδας. Δηλαδή, για παράδειγμα, το Athens indymedia είναι πλέον ξεκάθαρο πως το τελευταίο διάστημα έχει κάνει μια σαφέστατη στροφή συμπάθειας προς την αριστερά. Στη σελίδα του φιλοξενούνται πλέον κείμενα αριστερών εργατικών σωματείων, κομματιδίων όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ και άλλες ανακοινώσεις που, κατά τη γνώμη μας -γιατί είπαμε τα πάντα είναι υποκειμενικά, δεν υπάρχει αντικειμενικό- δεν έχουν καμία σχέση με την αναρχία. Μέχρι εδώ κανένα πρόβλημα, ο καθένας μπορεί να βάζει στη σελίδα του προφανώς αυτό που θεωρεί ότι ανταποκρίνεται και στις δικές του συνειδησιακές επιλογές. Όταν, όμως, αυτοπροβάλλεσαι ως ένα δίκτυο αντιπληροφόρησης με το μανδύα του αντικειμενικού, τότε κάποια πράγματα θα πρέπει να γίνονται λίγο πιο προσεκτικά. Υπάρχει ένα συγκεκριμένο παράδειγμα, το οποίο συνέβη πρίν λίγο καιρό, και για το οποίο δεν έχει γίνει ακόμα δημόσια τοποθέτηση μας, πράγμα το οποίο επιφυλασσόμαστε να κάνουμε σύντομα. Είχε βγεί μια προκήρυξη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς της Ρωσίας, η οποία μεταφράστηκε από συντρόφους. Όταν, λοιπόν, ανέβηκε στο Indymedia από τους συντρόφους, η προκήρυξη αυτή κρύφτηκε. Και όχι μόνο κρύφτηκε, αλλά υπήρξε σχόλιο, όχι από ολόκληρη αλλά από κομμάτι της διαχειριστικής ομάδας του Indymedia, η οποία καταφερόταν με τους χειρότερους χαρακτηρισμούς εναντίον των συντρόφων που έγραψαν την προκήρυξη, και πραγματοποίησαν την ενέργεια στη Ρωσία. Για να το πώ και πιο συγκεκριμένα και να μη μένουνε θολά τοπία σύγχυσης σε αυτά που λέμε, στην προκήρυξη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς της Ρωσίας υπήρχαν, λόγω ποιητικής αδείας, κάποιες εκφράσεις που δεν ταίριαζαν στην αισθητική κάποιων του Indymedia. Κανένα πρόβλημα. Το τί μου αρέσει αισθητικά ή όχι, δεν είναι ζήτημα.

Το ζήτημα είναι, όμως, ότι οι σύντροφοι της ΣΠΦ της Ρωσίας ουσιαστικά κάνανε μια κριτική στην εθελοδουλεία και γράφανε «θάνατος σε όσους δεν πράττουν» ή κάπως έτσι. Προφανώς, ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι οι άνθρωποι δε μιλούσαν για καμία γενοκτονία. Μιλούσαν συμβολικά και ποιητικά, κριτικάροντας τη σιωπή και την απάθεια αυτής της κοινωνίας. Και πολύ καλά κάνανε. Εμείς συνυπογράφουμε αυτό το κείμενο 100%. Και εμείς έχουμε αυτήν την αντίληψη του αντικοινωνισμού και της έντονης κριτικής στην εθελοδουλεία της κοινωνίας. Ένα κομμάτι, λοιπόν, της διαχειριστικής ομάδας του Indymedia έφτασε στο σημείο να σχολιάσει από κάτω γραπτώς, ότι τέτοιες αντιλήψεις είναι εμπνευσμένες από νεοναζιστικά μορφώματα. Και συμπλήρωσαν ότι αυτοί που γράψανε αυτό μπορεί να είναι και νεοναζί. Και το είπαν για μια οργάνωση που είναι στη Ρωσία, και όσοι γνωρίζουν λίγο το διεθνή ορίζοντα και το τί συμβαίνει στη Ρωσία, ξέρουν ότι εκεί υπάρχουν οι πιο δυνατές στιγμές αντιφασισμού.

Άρα, λοιπόν, βλέπουμε ότι τίποτα δεν είναι αντικειμενικό και τα πάντα έχουν να κάνουν με την υποκειμενικότητα. Ένα μέσο αντιπληροφόρησης χαρακτηρίζεται 100% από τη συντακτική του ομάδα. Όταν προσπαθεί να προβληθεί ως κάτι αντικειμενικό, εκεί υπάρχουν τα προβλήματα. Για εμάς, λοιπόν, και είναι η πρώτη φορά που το λέμε δημόσια, σα Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς - Πυρήνας Φυλακής, με αυτή την αφορμή και για πολλούς άλλους λόγους οι οποίοι, σ'εμάς τουλάχιστον, έχουν αποκρυσταλλώσει την άποψη ότι στο Athens Indymedia υπάρχει από μία πλευρά, όχι από όλη τη συντακτική ομάδα, έντονη εμπάθεια, για να μην πώ αντιπάθεια απέναντι στο ρεύμα της νέας αναρχίας και του αναρχομηδενισμού, αποφασίσαμε να μην ξαναδημοσιεύσουμε κείμενο δικό μας, με την υπογραφή μας, δηλαδή, στη σελίδα αυτή. Αντιθέτως, και χαιρόμαστε ιδιαίτερα γι'αυτό, θεωρούμε οτι υπάρχουν άλλα blogs, με τα

οποία θεωρούμε ότι μας συνδέουν σχέσεις πολιτικής συγγένειας, όπως το Parabellum, στο οποίο θα υπάρχουν πλέον τα κείμενα μας.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Θα θέλαμε να μας μιλήσεις για την αντιδικονομική στάση που έχει κρατήσει η οργάνωση όλο αυτό το διάστημα και την αντίστοιχη διεθνή εμπειρία.

Χ.Τ.: Η αντιδικονομική στάση συνοψίζεται σε μια ωραία φράση που είχα διαβάσει κάποτε που έλεγε, «είμαστε αναρχικοί, γι'αυτό χρειαζόμαστε μαθήματα χημείας και σκοποβολής, και όχι μαθήματα νομικής». Για να

γίνουμε πιο συγκεκριμένοι πάνω σ'αυτό, η δικιά μας εμπειρία σχετικά με την αντιδικονομική στάση, ξεκινάει από ένα πυρήνα σκέψης, ο οποίος λέει το εξής: πιστεύουμε στον αναρχικό πόλεμο, τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία. Γνωρίζουμε ότι κομμάτι αυτού του πολέμου, δυστυχώς, είναι και οι στιγμές αιχμαλωσίας. Έτσι συμβαίνει στον πόλεμο. Άλλες στιγμές μπορεί να είναι και στιγμές θανάτου. Αυτοί είναι οι όροι ενός πολέμου που δίνεις στην πράξη και όχι στα λόγια. Έχει πολύ μεγάλη, λοιπόν, σημασία, τί συμβαίνει όταν πλέον βρίσκεσαι όμηρος στα χέρια του εχθρού. Η αντιδικονομική στάση, η αντιδικαστική στάση με λίγα λόγια, είναι η συνέχιση του πολέμου με άλλους όρους. Με τους όρους της αιχμαλωσίας, αλλά η συνέχιση παραμένει, συνεχίζεται ο πόλεμος. Η δικιά μας εμπειρία λέει το εξής: καταρχήν, σε πρώτη φάση, όταν συνέλαβαν όσους συνέλαβαν από εμάς και πήγαμε στους ανακριτές δεν αναγνωρίσαμε την εξουσία των ανακριτών. Δεν αναγνωρίσαμε, δηλαδη, την εξουσία κάποιων να μας κρίνουν, ή να απολογηθούμε εμείς σ'αυτούς. Δεν έγινε ποτέ, λοιπόν, καμία απολογία σε κανέναν ανακριτή, ούτε δεχτήκαμε να υπογράψουμε τα έγγραφα τους. Στη συνέχεια, αρνούμαστε να έχουμε δικηγόρους. Δεν έχουμε δικηγόρους, έχουμε διορισμένους δικηγόρους, υπάρχει πολύ μεγάλη διαφορά σ'αυτό, δηλαδή, επειδή έτσι είναι οι νόμοι του κράτους, αν δεν έχεις δικηγόρο, το δικαστήριο σου διορίζει έναν. Όσοι δικηγόροι δεν είναι διορισμένοι, είναι δικηγόροι με τους οποίους έχουμε μια προσωπική φιλική σχέση. Είναι κάτι τελείως διαφορετικό. Δε μας συνδέουν επαγγελματικοί δεσμοί, έχουμε φιλική σχέση. Άλλο το «συντροφική σχέση», άλλο το «φιλική σχέση». Και άλλωστε, και οι διορισμένοι και οι μή διορισμένοι δικηγόροι, στο κομμάτι της δίκης, έχουν αναλάβει καθαρά και μόνο το τεχνικό κομμάτι. Το τεχνικό κομμάτι είναι κάποια δικαστικά τερτίπια σε διαδικασίες τις οποίες εμείς

δεν τις γνωρίζουμε, τις οποίες μας τις εξηγούν. Αυτό είναι το ζήτημα με τους δικηγόρους. Επίσης, κατά τη διάρκεια της δίκης, δε δεχόμαστε να απολογηθούμε. Δηλαδή, όταν έρχεται η στιγμή των απολογιών, που θεωρείται και η πιο σημαντική στιγμή ενός κατηγορούμενου στο δικαστήριο, εμείς αρνούμαστε ν'απολογηθούμε. Ο λόγος που αρνούμαστε να απολογηθούμε είναι γιατί «απολογούμαι» σημαίνει «δίνω το λόγο», «δίνω λόγο σε κάποιον να κρίνει τις σκέψεις μου, τις πράξεις μου». «Απολογούμαι» είναι σαν να παρακαλάω κάποιον. Πώς λέμε στην καθημερινότητα ότι «αυτός είχε απολογητικό ύφος», σημαίνει ότι είχε ύφος μαζεμένο, με μια ηττοπάθεια, δηλαδή όριζε κάποιον πιο πάνω από τον εαυτό του. Είναι σα ν'αναγνωρίζεις, λοιπόν, κάποιον ανώτερο. Άρα, και στα δύο δικαστήρια που γίνονται τώρα, τόσο για τις 250 επιθέσεις, όσο και για τα δέματα, όπως και στο δικαστήριο που είχε γίνει κάποιο καιρό πρίν για την υπόθεση Χαλανδρίου, έτσι όπως την έχουν ονομάσει τα media, κανένας από τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς δε δέχτηκε να απολογηθεί. Παράλληλα, δεν καλέσαμε ποτέ μάρτυρες υπεράσπισης, και ούτε πρόκειται να καλέσουμε μάρτυρες υπεράσπισης. Ο λόγος για τον οποίο δεν καλούμε είναι γιατί το θεωρούμε αντιφατικό. Να υπερασπίσουν τι; Να μας υπερασπίσουν πώς; Να πούν τί; Να πούν λόγια; Μα έτσι διαμορφώνεις μια περίεργη σχέση, ότι αυτός που έρχεται και σε υπερασπίζεται με τα λόγια του, και εφόσον δεν πράττει αντίστοιχα, είναι ή θαυμαστής σου, ή οπαδός σου, ή ακολουθητής σου. Πράγμα το οποίο καταργεί την αναρχική σκέψη και σχέση που θέλουμε να έχουμε με αυτούς τους ανθρώπους. Για'μας, αν υπήρχαν «μάρτυρες υπεράσπισης» θα ήταν μόνο οι σύντροφοι μας. Αυτοί, δηλαδή, που έξω από τη φυλακή συνεχίζουν να πράττουν, συνεχίζουν τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, συνεχίζουν τη Μαύρη Διεθνή, είναι αναρχικοί της πράξης, και συνεχίζουν

τις επιθέσεις. Ε, αυτοί οι άνθρωποι, προφανώς και για ευνόητους λόγους, δε θα εμφανίζονταν ποτέ στο δικαστήριο, παρά μόνο με χειροπέδες.

Άλλο ένα ζήτημα σε σχέση με την αντιδικονομική στάση: δε ζητάμε ελαφρυντικά. Γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά από την εμπειρία που έχουμε στα δικαστήρια, ότι τα ελαφρυντικά είναι ένα πολύ σημαντικό κομμάτι για τη μείωση της ποινής. Ταυτόχρονα, όμως, τα ελαφρυντικά ακυρώνουν όλη την προηγούμενη σκέψη. Δηλαδή, όταν λες ότι είσαι αναρχικός αντάρτης πόλης και δεν απολογείσαι, δεν έχεις μάρτυρες υπεράσπισης, δεν έχεις δικηγόρους, δεν αναγνωρίζεις τον ανακριτή, πώς θα ζητήσεις ελαφρυντικό; Ελαφρυντικό σημαίνει ότι αποδέχεσαι την ενοχή. Όχι την ενοχή με όρους ποινικούς, γιατι έχουμε πεί..για τους όρους τους ποινικούς, ναί, είμαστε ένοχοι. Ενοχή με όρους συνειδησιακούς. Λές: «σας παρακαλώ, ένα ελαφρυντικό». Είναι και το πώς διατυπώνονται οι λέξεις...Σε καμία περίπτωση, λοιπόν, δε ζητάμε ελαφρυντικά. Παράλληλα, μέσα στα δικαστήρια, έχει συμβεί και αυτό, να δημιουργήσουμε μια έντονη επιθετική στάση. Χαρακτηριστικά θα αναφέρω, στο δικαστήριο το προηγούμενο που έγινε, τελείωσε νομίζω πρίν κανα χρόνο, το δικαστήριο του Χαλανδρίου, όταν, προς το τέλος της διαδικασίας, υπήρξε μια ένταση ανάμεσα σ'εμάς και τον πρόεδρο και τον εισαγγελέα του δικαστηρίου, που κάποιος σύντροφος εκτόξευσε ένα μπουκάλι νερό πάνω στην έδρα, με αποτέλεσμα να διακοπεί η δίκη, να μας πάρουν οι μπάτσοι κλπ. Αυτά πάνω-κάτω είναι η δικιά μας εμπειρία εδώ στην Ελλάδα όσον αφορά την αντιδικονομική στάση.

Η σύνδεση διεθνώς θα γίνει κατανοητή αναφέροντας το πιο πρόσφατο παράδειγμα, των αδερφών μας και συντρόφων Nicola Gai και Alfredo Cospito από την Ιταλία, οι οποίοι πρόσφατα καταδικάστηκαν σε 9 και 10 χρόνια φυλακής, αν θυμάμαι καλά, για τη συμμετοχή τους στον πυρήνα «Όλγα»

της FAI, που είχαν πυροβολήσει στα πόδια ένα μεγαλοστέλεχος πυρηνικής εταιρείας. Οι σύντροφοι αυτοί, λοιπόν, όταν πήγαν στο δικαστήριο, έκαναν την προσωπική τους ανάληψη ευθύνης. Δηλαδή, είπαν ότι αυτοί και μόνο αυτοί, αποτελούν τον πυρήνα «Όλγα» της FAI-IRF. Μάλιστα, ο Alfredo προσπάθησε να διαβάσει ένα κείμενο και η πρόεδρος του δικαστηρίου τον διέκοπτε συνεχώς, με αποτέλεσμα κάποια στιγμή η πρόεδρος να δώσει εντολή στους μπάτσους να τον σταματήσουν, οπότε και σηκώθηκε ο σύντροφος, πέταξε το κείμενο του, και ο σύντροφος Nicola άφησε και αυτός το κείμενο του στο τραπέζι που καθόταν και αποχώρησαν από το δικαστήριο. Νομίζω πως είναι κι αυτή ακόμα μια στιγμή της διεθνούς αντιδικαστικής στάσης που επιδεικνύουν οι αναρχικοί της πράξης απέναντι στους νόμους της εξουσίας.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Έχει έρθει μια ερώτηση σχετικά με τη δολοφονία των 2 ναζί. θεωρείς ότι η δολοφονία τους μπορεί να «σηκωθεί» από το αναρχικό επαναστατικό κίνημα; Νομίζεις πως υπάρχουν δομές που μπορούν να μας «αυτοπροστατέψουν»;

Χ.Τ.: Νομίζω ότι αυτή η ερώτηση θέτει μία βασική αιχμή η οποία, δυστυχώς, είναι διαχρονική. Το περιεχόμενο αυτής της σκέψης έχει εκφραστεί πάρα πολλές φορές, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και διεθνώς. Η σκέψη, λοιπόν, λέει το εξής: όταν κάποιοι σύντροφοι αποφασίσουν να ανεβάσουν τον πήχη της βίας, κατά πόσον αυτό το ανέβασμα βρίσκεται σε διαδραστικότητα με το επίπεδο της βίας του ευρύτερου αναρχικού ρεύματος, του κινήματος, ας το πεί ο καθένας όπως θέλει. Νομίζω ότι η απάντηση σ'αυτήν την ερώτηση αντιστρέφεται. Το ζήτημα, λοιπόν,

είναι ότι όταν η κίνηση κάποιων οπλισμένων μειοψηφιών ανεβάζει τον πήχη της βίας, τότε μήπως και το υπόλοιπο αναρχικό ρεύμα, αναρχικό κίνημα, θα πρέπει να λειτουργήσει κι αυτό προς αυτήν την κατεύθυνση, κι όχι οπισθοχωρώντας σε αμυντικές λογικές; Γιατί η αμυντική λογική κρύβει και λίγο τη θυματοποίηση και την ηττοπάθεια, ότι «πωπω, έγινε αυτό, θα έχουμε αντίποινα, πώς θα αντιμετωπίσουμε τα αντίποινα» κλπ. Νομίζω ότι τέτοιες μειοψηφικές κινήσεις πρέπει να είναι το έναυσμα, να λειτουργήσουν, δηλαδή, σαν πυροκροτητής για τους υπόλοιπους αναρχικούς, να θεωρήσουν πως η ώρα είναι πάντα τώρα. Και ο χρόνος και ο τόπος είναι πάντα εδώ. Διαφορετικά, μπαίνουμε σε περίεργες λογικές, που όχι μόνο μας ετεροκαθορίζουν, αλλά μπαίνει και ένα άλλο διαχρονικό ερώτημα, που είναι το εξής: οι συνθήκες καθορίζουν τις επιλογές, ή οι επιλογές διαμορφώνουν και τις συνθήκες; Εγώ, προφανώς, διαλέγω το δεύτερο. Δηλαδή, πιστεύω πως, βάσει των επιλογών μας, διαμορφώνουμε και τις αντίστοιχες συνθήκες. Μην περιμένεις απ'τις συνθήκες να ωριμάσουν για να πράξεις ανάλογα, γιατί περιμένοντας να ωριμάσουν οι συνθήκες, αυτό που συνήθως έρχεται δεν είναι η ένταση, αλλά ο ύπνος, το ξέχασμα, ο λήθαργος. Ή ακόμα χειρότερα, η επίθεση από τον εχθρό. Γι'αυτό πιστεύω ότι η ενέργεια αυτή άργησε κιόλας να γίνει στους φασίστες. Όχι απλώς ήταν η ώρα της, άργησε να γίνει. Γι'αυτό είχαν ξεθαρρέψει οι φασίστες τόσο πολύ και είχαν γίνει όλα αυτά που είχαν γίνει. Και για να κλείσω προς το σύντροφο που έκανε την ερώτηση, ιδού η ρόδος, ιδού και το πήδημα. Ακριβώς επειδή διαμορφώνεται ένας νέος χάρτης ισορροπιών (αν και εμείς θέλουμε να ανατινάξουμε τις ισορροπίες), αφού, λοιπόν, διαμορφώνεται ένας νέος χάρτης συσχετισμών καταστάσεων, εδώ είναι και οι απαιτήσεις που βάζει ο καθένας από τον εαυτό του, κατά πόσον, όχι μόνο είναι έτοιμος, αλλά και δημιουργεί εκείνες τις συνθήκες με τις

επιλογές του, να γίνει έτοιμος, να κάνει αυτό που λένε όλοι οι αναρχικοί: Πόλεμο. Έτσι γίνονται ο πόλεμος και η εξέγερση.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Πολλά κείμενα έχουν γραφτεί και από πολλά ρεύματα της αναρχίας, σχετικά με την τεχνοκρατική κοινωνία που έχει διαμορφωθεί στο σήμερα. Ποιά είναι η θέση της οργάνωσης πάνω στο ζήτημα της ραγδαίας διάδοσης της τεχνολογίας;

Χ.Τ.: Νομίζω ότι αυτή είναι μία από τις πιο σημαντικές ερωτήσεις, καθώς στην Ελλάδα το κομμάτι της αναρχικής κριτικής απέναντι στην τεχνολογία, δυστυχώς, είναι ένα κομμάτι ιδιαίτερα παραγνωρισμένο και απομονωμένο, ενώ αντιθέτως, η τεχνολογία βρίσκεται παντού. Και η τεχνολογία δεν είναι ούτε περιθωριοποιημένη, ούτε απομονωμένη. Συνοψίζοντας τον πυρήνα της απάντησής μου, θα μπορούσα να σου πώ ότι, για'μένα, κάθε επιστήμη είναι στην υπηρεσία της εξουσίας. Η τεχνολογία μετατρέπει τη ζωή μας, αυτό που ζούμε σήμερα, αυτό που αισθανόμαστε, σε μια μηχανική διαδικασία, σε μια στατιστική. Σε ένα εργαστηριακό πείραμα θα μπορούσαμε να πούμε. Αν κοιτάξει κανείς γύρω του τις συνέπειες του τεχνοβιομηχανικού συμπλέγματος, βλέπουμε ότι μας αποξενώνει από το φυσικό περιβάλλον, από την ανθρώπινη επαφή, από το συναίσθημα. Ζούμε μέσα σε τσιμεντένια κλουβιά που αποκαλούμε διαμερίσματα. Προχωράμε άγνωστοι μεταξύ αγνώστων. Οι αυτοκινητόδρομοι είναι οι φλέβες ενός συστήματος που κυκλοφορούν μέσα του ανακατεμμένοι άνθρωποι, εμπορεύματα, χρήμα. Κι όλα αυτά, στην ιδεολογία του κέρδους. Διασκεδάζουμε μαζικά με τεχνολογικά υποκατάστατα. Επικοινωνούμε μέσα από πληκτρολόγια. Ερωτευόμαστε

μέσα από οθόνες. Επιθυμούμε μέσα από βιτρίνες. Το πιο αστείο είναι ότι ο άνθρωπος κάποτε θεωρούσε ότι με την τεχνολογική επανάσταση θα απελευθερωθεί. Αλλά, στην πραγματικότητα, η τεχνολογική επανάσταση του φόρεσε καινούρια βελούδινα δεσμά, τα τεχνολογικά δεσμά. Η ζωή μας η ίδια, αν παρατηρήσεις, δηλητηριάζεται καθημερινά από το πλαστικό φαγητό, από το καυσαέριο, από τη ραδιενέργεια, από τις εργαστηριακές ασθένειες, από τα φάρμακα. Παράλληλα, ο φυσικός πλούτος, τα δάση καταστρέφονται, καίγονται, κόβονται για να γίνουν είτε συγκροτήματα κατοικιών, είτε αυτοκινητόδρομοι, είτε πολυκαταστήματα. Η ίδια μας η ύπαρξη, η ατομικότητα μας, αφού μιλάμε για την τεχνολογία, παραβιάζεται μέσα από την αστυνομία της τεχνολογίας. Οι κινήσεις μας καταγράφονται μέσα από τα ηλεκτρονικά μάτια καμερών. Οι συνήθειες μας, οι επιθυμίες μας, οι προτιμήσεις μας, τα γούστα μας, αποθηκεύονται σε σκληρούς δίσκους, σε πιστωτικές κάρτες, στο internet, σε μια τεράστια αποθήκη δεδομένων που βρισκόμαστε εμείς οι ίδιοι. Αυτά είναι τα επιτεύγματα της τεχνολογίας. Τα ζώα αιχμαλωτίζονται και θανατώνονται, είτε στα πλαίσια εργαστηριακών πειραμάτων της τεχνολογικής ανάπτυξης, είτε, ακόμα χειρότερα, των αισθητικών επιλογών του ανθρώπου. Μετατρέπονται, δηλαδή, σε τσάντες, παπούτσια και ρούχα. Όλα αυτά δείχνουν ότι η λεγόμενη ποιότητα -γιατί οι υπερασπιστές της τεχνολογίας και του τεχνοβιομηχανικού συμπλέγματος το τονίζουν ότι όλα αυτά έχουν προσφέρει την ποιότητα της ζωής- πρέπει πλέον να συνθλίψει κάθε άλλη μορφή ζωής, στο όνομα του νέου ανθρώπου-θεού. Δηλαδή, οτιδήποτε συμβαίνει σήμερα είναι μια καταστροφική επέλαση του ανθρώπου απέναντι σε οτιδήποτε δεν είναι ανθρώπινο. Απέναντι σε όλο τον πλανήτη.

Για να προλάβω κιόλας έναν πιθανό αντίλογο που γίνεται όταν ανοίγονται

τέτοιες κουβέντες, περί καλής και κακής χρήσης της τεχνολογίας, που ισχυρίζονται ότι η τεχνολογία είναι ένα μέσο και ο διαχειριστής είναι αυτός που ή θα κάνει καλή χρήση ή κακή χρήση της και δεν πρέπει να είμαστε ισοπεδωτικοί ως προς την ανάπτυξη της τεχνολογίας, εγώ θεωρώ ότι η τεχνολογία δεν είναι ένα μέσο. Η τεχνολογία είναι μια αντίληψη. Και, συγκεκριμένα, μια ανθρωποκεντρική αντίληψη της ζωής, που τοποθετεί τον άνθρωπο στο κέντρο του σύμπαντος, δίνοντας του το δικαίωμα να εξουσιάζει τη φύση και τα ζώα προς όφελος του. Άρα, δε μπορώ να απομονώσω το θέμα της τεχνολογίας και να το υποβιβάσω σε ένα επίπεδο διαχείρισης. Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο ίδιος ο πυρήνας σκέψης της τεχνολογίας έχει να κάνει καθαρά με μια ανθρωποκεντρική αντίληψη του σύμπαντος. Έτσι, καταλήγουμε, τουλάχιστον για'μένα, σε μια από τις πιο ακραίες μορφές φασισμού και ολοκληρωτισμού. Το τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα μετατρέπει, πραγματικά, τη ζωή σε μια επαναλαμβανόμενη προκαθορισμένη διαδικασία. Τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο.

Εμείς οι ίδιοι ρε παιδιά, άμα το δούμε διαφορετικά, γινόμαστε αριθμημένα πειραματόζωα. Δηλαδή, επειδή πλέον έχουμε τις γνώσεις και έχουμε τις πληροφορίες, αν κάτσει κάποιος και σκεφτεί, με τα τεχνολογικά μέσα που υπάρχουν, θα δει ότι ο ίδιος ο άνθρωπος μετατράπηκε τελικά σε εμπόρευμα του ίδιου του δυτικού ανθρώπου. Δηλαδή, έχουμε φτιάξει μια ολοκληρωτική μετάλλαξη μέσω της τεχνολογίας. Εδώ προκύπτει ένα ζήτημα, ότι κάποιος θα μπορούσε να πει ότι «ωραία, και με όλα αυτά που λέτε, τί προτείνετε, μια επιστροφή στη φύση, επιστροφή δηλαδή στον πρωτογονισμό;». Εγώ μένω πολύ μακριά από τέτοιες αντιλήψεις. Δεν υποστηρίζω σε καμία περίπτωση τον πρωτογονισμό. Ούτε έχω την αντίληψη ότι η φύση είναι σπλαχνική ή ηθικά καλή ή ηθικά κακή, η φύση δε μπορεί να προσδιοριστεί με ηθικούς όρους, πάλι ανθρωποκεντρικούς.

Η φύση είναι η φύση, είναι κάτι πολύ απλό. Αυτό που εμείς λέμε, λοιπόν, χωρίς να εξιδανικεύουμε τη φύση, είναι ότι θέλουμε να ανακαλύψουμε έναν νέο τρόπο ζωής και μια νέα μορφή σύνδεσης του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον και τα ζώα. Έναν τελείως διαφορετικό τρόπο σύνδεσης, ο οποίος μπορεί να είναι άλλοτε αρμονικός, και άλλοτε ακόμα και συγκρουσιακός. Σίγουρα όμως, θα είναι ελεύθερος. Αυτή είναι η διαφορά.

Τώρα, στην Ελλάδα, γι'αυτό έκανα και την εισαγωγή και είπα ότι δυστυχώς το ζήτημα της κριτικής απέναντι στο φασιστικό τεχνοβιομηχανικό σύμπλεγμα είναι αρκετά παρεξηγημένο και παραγνωρισμένο από το ελληνικό αναρχικό κίνημα, βλέπουμε, δυστυχώς, ότι όλο και πιο συχνά, αυτή η ενασχόληση θεωρείται κάπως γραφική, να το πώ έτσι απλά. Το αστείο είναι ότι αυτοί που λένε αυτό το πράγμα, είναι οι ίδιοι που ζούνε με τη φαντασίωση της κοινωνικής επανάστασης και του αγωνιζόμενου λαού. Τώρα, το ποιός είναι γραφικός και το ποιός όχι, είναι μια άλλη ιστορία. Το στοίχημα, λοιπόν, που μπαίνει λέγοντας όλα αυτά, είναι να καταλάβουμε πως όσοι ενδιαφερόμαστε να επιτεθούμε ενάντια στο σύστημα λεπλασίας της φύσης και των ζώων, πρέπει να επιτεθούμε και στο σύστημα λεπλασίας των ανθρώπων. Πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτά είναι αδιαίρετα πράγματα. Αυτή η επίθεση δε γίνεται με λόγια, γίνεται με πράξεις. Δεν αρκεί μια vegetarian διατροφή ή μια ευαίσθητη φιλοζωική συνείδηση για να καταστρέψουμε και να γκρεμίσουμε αυτόν τον κόσμο. Χρειάζεται συγκεκριμένα επίθεση, χρειάζεται να στοχοποιηθούν με βόμβες, με δυναμίτη, με φωτιά οι εταιρείες και οι βιομηχανίες που λεπλατούν τη φύση, και φυσικά να χτυπηθούν και τα φυσικά πρόσωπα που διοικούν αυτές τις εταιρείες. Ο Alfredo και ο Nicola που ανέφερα πιο πρίν, οι δύο Ιταλοί σύντροφοι, αντιλαμβανόμενοι το σύμπλεγμα του

τεχνοβιομηχανικού φασισμού, επέλεξαν να πυροβολήσουν στα πόδια ένα μεγαλοστέλεχος πυρηνικής εταιρείας. Γενικώς, εκτός Ελλάδας, υπάρχει μια πολύ πλούσια παρακαταθήκη της μαχητικής εξτρεμιστικής οικοαναρχίας, το λέω έτσι για να συνεννοούμαστε. Υπάρχει καταρχήν η παρακαταθήκη του ALF και ELF. Στην Αμερική να φανταστείτε, το ALF και το ELF, κάτω από τον ευρύτερο μανδύα που έχουν δώσει οι μυστικές υπηρεσίες της Αμερικής και το ονομάζουν «Green Scare» ή «Πράσινος τρόμος», θεωρείται η νούμερο 2 απειλή του εσωτερικού εχθρού στην Αμερική, μετά από την ισλαμική τρομοκρατία. Έχουν γίνει πάρα πολλά χτυπήματα ενάντια σε εταιρείες καταστροφής της φύσης και εκμετάλλευσης των ζώων, και το πιο ευχάριστο που παρατηρούμε τον τελευταίο καιρό είναι μια σύνδεση και μια συγγένεια μεταξύ κάποιων πυρήνων του ELF και της FAI, κυρίως σε χώρες όπως η Ρωσία, που έχει πολύ έντονη δραστηριοποίηση το μαχητικό οικοαναρχικό ρεύμα εκεί, και οδηγεί σε αντίστοιχες συνεργασίες επίθεσης συνέχεια. θεωρούμε ότι αυτό είναι ένα ιδανικό στοίχημα και για την Ελλάδα.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Κάποτε κυκλοφόρησε ένα αυτοκόλλητο από αναρχικούς συντρόφους που έγραφε «Αυτοί που την επανάσταση βάφτισαν τρομοκρατία, θα δούν τον τρόμο να επιστρέφει στις επαύλεις τους». Αποδέχεστε το χαρακτηρισμό «τρομοκρατική οργάνωση» που έχει προσάψει σ'εσάς και άλλους αναρχικούς (και όχι μόνο) αγωνιστές το εξουσιαστικό σύμπλεγμα;

Χ.Τ.: Να ξεκινήσουμε, καταρχήν, με τη λέξη τρομοκρατία. Η τρομοκρατία δηλώνει την κυριαρχία του φόβου, αυτό είναι ξεκάθαρο. Και, γενικά,

δε μου αρέσει να «κλέβω» λέξεις από το λεξιλόγιο της εξουσίας για να αυτοπροσδιοριστώ. Ταυτόχρονα, όμως, αντιπαθώ πάρα πολύ και το φετιχισμό των λέξεων που κατασκευάζονται από το κίνημα για να αποσπάσουν την κοινωνική συμπάθεια. Για παράδειγμα, η λέξη «αντιβία», η κοινωνική αντιβία, θεωρώ πως είναι ένας υποκριτικός θεατρινισμός και χρησιμοποιείται πολλές φορές σε πολλά αναρχικά κείμενα. Πού αποσκοπεί αυτή η λέξη; Αποσκοπεί στο να λειάνει ή στο να ψευτοδικαιολογήσει την εξεγερτική βία, ως απάντηση στη βία του κράτους. Αυτό όμως, που ενώ κρύβει μια αλήθεια, παράλληλα, περιέχει κι ένα μεγάλο κίνδυνο: μας εγκλωβίζει πάντα στη θέση του αμυνόμενου. Δηλαδή, εμείς αμυνόμαστε, γι'αυτό έχουμε δίκιο. Είναι η αμυντική αντιβία. «Ο άλλος ξεκίνησε πρώτος, όχι εμείς». Όταν, όμως, μιλάμε για μια διαρκή άμυνα, η διαρκής άμυνα είναι η συνθήκη της ηττοπάθειας. Δηλαδή, μας χτυπάνε, πρέπει να απαντήσουμε. Σίγουρα είναι καλό όταν σε χτυπάει κάποιος να απαντήσεις, όμως στον πόλεμο, δεν απαντάς μόνο, προκαλείς κιόλας. Δε μπορείς σε έναν πόλεμο να έχεις τη θέση μιας διαρκούς άμυνας. Πρέπει να περάσεις και στην επίθεση. Κι όπως λέγαμε νωρίτερα, καλό είναι να περάσεις πρώτος στην επίθεση.

Τώρα, όσον αφορά τη λέξη και την έννοια της «τρομοκρατικής οργάνωσης», η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς δεν είναι μια τρομοκρατική οργάνωση, είναι μια αναρχική, αφορμαλιστική οργάνωση, που στηρίζει το δίκτυο της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας. Όμως, όπως πολύ σωστά έχει γραφτεί κάπου από συντρόφους, «είναι καιρός ο φόβος και ο τρόμος να αλλάξει στρατόπεδο». Αν, λοιπόν, με τις ενέργειες τρομοκρατούμε το σύστημα και τους διοικητές του, τότε ναι, αποδέχομαι και την έννοια της τρομοκρατίας, η οποία είναι στοχευμένη, και χτυπάει τους τρομοκράτες της ζωής μας. Απέναντι στους τρομοκράτες, υπάρχει τρομοκρατία,

ναι, εννοείται. Απέναντι στους πολιτικούς, τους βιομήχανους, τους δημοσιογράφους, τους φασίστες, τους δικαστές, πρέπει να υπάρχει τέτοιου είδους τρομοκρατία. Γι'αυτό κιόλας είχε γραφτεί κάποτε στα Εξάρχεια ένα σύνθημα που έλεγε «εκτός από την κρατική τρομοκρατία, υπάρχει και η αναρχική τρομοκρατία». Πάντα στοχευμένα. Πάντα παίζοντας και λίγο με τις λέξεις, με μια ποιητική αδεία. Προφανώς, δεν είμαστε φιλόλογοι για να κάνουμε ετυμολογική ανάλυση. Χρησιμοποιούμε κάποιες λέξεις για να δώσουμε την επιθετική διάσταση του περιεχομένου της σκέψης μας, μ'αυτή την έννοια...

ANT.KAPM.: Θα θέλαμε να μας μιλήσεις για το ζήτημα της ανάληψης ευθύνης. Τί νομικές επιπτώσεις επιφέρει μια ατομική ανάληψη ευθύνης για συμμετοχή σε επαναστατική οργάνωση, ακόμα κι αν δεν προκύπτουν από τη δικογραφία στοιχεία που να «ενοχοποιούν» τον όποιο κατηγορούμενο, όπως συμβαίνει και με κάποιους απο'σάς; Ποιά είναι για'σάς η σημασία της ανάληψης ευθύνης ατομικά, αλλά και σε επίπεδο οργάνωσης (συλλογικά);

Χ.Τ.: Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό ζήτημα γιατί, κατά καιρούς, πολλά έχουν ακουστεί και πολλά έχουν γραφτεί για το ζήτημα της ανάληψης ευθύνης. Πρίν απαντήσω σ'αυτό το θέμα, να φέρω κι ένα παράδειγμα το οποίο χρησιμοποιήθηκε πρόσφατα και σε ένα από τα δύο δικαστήρια που βρίσκονται σε εξέλιξη, για να δείτε ποιές είναι οι συνέπειες της ανάληψης ευθύνης ακόμα κι αν δεν υπάρχουν καθόλου στοιχεία.

Υπάρχει η περίπτωση της συντρόφισσάς μας Όλγας Οικονομίδου, η οποία κατηγορείται, όπως και όλοι μας, για την αποστολή παγιδευμένων

δεμάτων (η επιχείρηση που είχαμε κάνει τότε με τα 14 παγιδευμένα δέματα σε πρεσβείες και αρχηγούς κρατών). Κατηγορείται, λοιπόν, και η Όλγα γι'αυτήν την επιχείρηση. Το «αστείο» της υπόθεσης είναι ότι, προφανώς, οι κατηγορίες έχουν βγεί και έχουν ασκηθεί κατόπιν κάποιων διαδικασιών και αναγνωρίσεων και καταθέσεων μαρτύρων (έτσι βγαίνει μια κατηγορία). Καταθέτει ένας μάρτυρας, στοιχειοθετείται μια κατηγορία και έτσι πηγαίνει ο κατηγορούμενος στο δικαστήριο. Σε όλες τις μαρτυρίες, όλων των μαρτύρων που κατέθεσαν σε σχέση με την αποστολή των παγιδευμένων δεμάτων, δηλαδή των υπαλλήλων courier που παρέλαβαν τα δέματα αυτά, δεν υπάρχει ούτε μια μαρτυρία που να μιλάει για γυναίκα. Έστω, για μια γυναίκα η οποία περιμένει έξω από το κατάστημα, σαν οτιδήποτε, σαν ενισχυτικός/βοηθητικός ρόλος, σαν κάλυψη. Κανείς δε λέει κάτι τέτοιο. Παρ'όλα αυτά, ασκήθηκε δίωξη. Αυτό το είπαμε για να αναδείξουμε τη συγκεκριμένη μεθόδευση. Νομίζω ότι, ως ένα βαθμό, απαντάω πρακτικά πλέον στο κομμάτι του ερωτήματος που λέει ποιές είναι οι ποινικές συνέπειες της ανάληψης ευθύνης. Οι ποινικές συνέπειες της ατομικής ανάληψης ευθύνης συμμετοχής σε μια αναρχική οργάνωση όπως η ΣΠΦ, είναι ότι πάς για όλα μέσα. Για όλες τις κατηγορίες.

Απο'κεί και πέρα, όμως, η επιλογή της ανάληψης ευθύνης έχει πολιτικό περιεχόμενο, και αυτό είναι συγκεκριμένο. Η ανάληψη ευθύνης έρχεται να σπάσει μια συγκεκριμένη επιλογή που υπήρχε δεκαετίες μέσα στον αναρχικό χώρο, και συνοψιζόταν στο ίδιο μοτίβο. Ένα μοτίβο για όλους τους συλληφθέντες που έλεγαν «δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα, ήμουνα τυχαίος, περαστικός, διώκομαι για τις ιδέες μου, είναι σκευωρία του κράτους». Δηλαδή, εγκαταλειπόταν πλήρως η πολεμική πρακτική της αναρχίας και αυτό το οποίο ξεπρόβαλλε ήταν μια δημοκρατική παράσταση δικαιωμάτων. Εγώ δε λέω ότι δεν υπάρχουν σκευωρίες, ιδιαίτερα σήμερα

υπάρχουν όντως σκευωρίες. Όταν, όμως, κάτι χρησιμοποιείται απ'τον καθένα ασύστολα, δημιουργεί πρόβλημα και στις πραγματικές σκευωρίες, καθώς ο κόσμος λέει «α, αυτοί πάντα έτσι λένε». Επίσης, στα απόνερα αυτής της στάσης, προκύπτει η ικεσία που παρακαλάει τη δημοκρατία να επιδείξει ένα αίσθημα δικαίου, δηλαδή ο κατηγορούμενος απευθύνεται στη δικαιοσύνη για να ξεμπλοκαριστεί από την κατηγορία. Το αποτέλεσμα είναι ότι αυτή η στάση ζητιανεύει ταυτόχρονα δηλώσεις συμπάθειας και συμπαράστασης, ακόμα κι από αριστερά κόμματα. Σ'αυτό το γαιτανάκι του «δεν ξέρω, εγώ διώκομαι για τις ιδέες μου, είμαι αθώος» κλπ, μπαίνουν όλοι, και αριστερά κόμματα και κομματίδια. Μην ξεχνάμε ότι, πρόσφατα, είχαμε την απεργία πείνας ενός ατόμου που κατηγορείται για τη ΣΠΦ, του Κώστα Σακκά, ο οποίος δεν έχει καμία σχέση μ'εμάς, και έγινε συγκέντρωση του ΣΥΡΙΖΑ έξω από το νοσοκομείο που κρατούνταν σαν απεργός πείνας. Κανείς δε μίλησε γι'αυτή τη συγκέντρωση, να πεί «ρε παιδιά τι είναι αυτό, τί σχέση έχουν οι αναρχικοί με αυτούς οι οποίοι προέρχονται από έναν χώρο που αύριο πιθανό να είναι ο μελλοντικός κυβερνητικός σχηματισμός;». Όταν ανοίγεται μια τόσο διευρυμένη βεντάλια πάνω στην πολιτική στάση που κρατάει ο καθένας, εκεί γίνονται διάφορες λυκοφιλίες και συνεργασίες. Για εμάς, η ανάληψη ευθύνης δεν αφήνει περιθώρια ούτε για τέτοιες λυκοφιλίες, ούτε για τέτοιες «συνεργασίες». Είναι το σημείο που η ανάληψη ευθύνης ακυρώνει τη νίκη του κράτους. Τι θέλω να πώ με αυτό... Μια σύλληψη ενός αναρχικού αντάρτη πόλης θα μπορούσε, κατά μία έννοια, να είναι νίκη για το κράτος, εφόσον ο αιχμάλωτος συνθηκολογούσε και ζητούσε την επιείκεια της δημοκρατίας ή τα δικαιώματα του. Δηλαδή, εκεί που λές «πάω για πόλεμο», στη συνθήκη της στραβής, της αιχμαλωσίας, οπισθοχωρείς και θυμάσαι ότι ο εχθρός σου πρέπει να σου παραχωρήσει κάποια δικαιώματα. Προφανώς, αυτό είναι

αντιφατικό, το καταλαβαίνουμε όλοι. Γιατί άλλο πράγμα είναι να ζητάς τα δικαιώματα σου, δηλαδή να αναγνωρίζεις την εξουσία, και άλλο πράγμα μέσα σε ένα δικαστήριο να αποκαλύπτεις τις μεθοδεύσεις της καταστολής σε νέους συντρόφους, και να δείχνεις ποιές είναι οι μεθοδεύσεις της αστυνομίας. Είναι δύο τελείως διαφορετικά πράγματα. Γιατι κάποιος θα μπορούσε να πεί «κι εσείς γιατί πάτε στο δικαστήριο ρε παιδιά, να μην πάτε καν στο δικαστήριο». Μα μέσα στο δικαστήριο και στη διαδικασία, αυτό που κάνουμε είναι να αναδεικνύουμε τις αστυνομικές μεθοδεύσεις, δημιουργώντας μια παρακαταθήκη γνώσης σε νέους συντρόφους, στο τί πρέπει να προσέχουν και να αποφεύγουν. Τίποτα παραπάνω. Ούτε απολογούμαστε, ούτε έχουμε μάρτυρες υπεράσπισης, όπως σου είπα και σε προηγούμενη ερώτηση.

Η αξία, λοιπόν, της ανάληψης ευθύνης θα μπορούσε να φανεί κι από κάτι άλλο. Από ένα λίγο πιο διαχρονικό στοιχείο. Η ανάληψη ευθύνης κινείται σε ένα επίπεδο μή παράδοσης. Ότι, παρ' όλο που βρίσκεσαι στα χέρια του εχθρού, δεν παραδίνεσαι, άρα δηλαδή μέσα σου ο πόλεμος συνεχίζεται. Το πώς το αντιμετωπίζει και ο ίδιος ο εχθρός το γεγονός αυτό θα μπορούσε να γίνει κατανοητό φέρνοντας σαν παράδειγμα κάποια πράγματα που συνέβαιναν στην Ιταλία κάποιες δεκαετίες πίσω, όταν υπήρχε σε πολύ μεγάλη έξαρση το φαινόμενο του κομμουνιστικού αντάρτικου πόλης. Στην Ιταλία, λοιπόν, υπήρχαν οι περίφημες δηλώσεις μετάνοιας. Δηλαδή, κρατούμενοι οι οποίοι είχαν συλληφθεί για τη συμμετοχή τους σε αντάρτικες ομάδες, κάνοντας δηλώσεις μετάνοιας, και ό,τι αυτό σήμαινε, εξασφάλιζαν πολύ ευνοϊκότερες ποινές φυλάκισης, έως και αποφυλακίσεις. Γιατί σκοπός του κράτους ήταν να χτυπήσει ηθικά στον πυρήνα της σκέψης ενός αντάρτη πόλης, δηλαδή να αναδείξει τη ματαιότητα του αγώνα, να πεί ότι «ορίστε, πιάνουμε αυτούς που λένε

για επανάσταση, λένε για ανατροπή, και δεν υπερασπίζονται ούτε καν τις αξίες τους». Η ανάληψη ευθύνης είναι το τελείως αντίθετο. Είναι το «κόβω πίσω μου όλες τις γέφυρες που με συνδέουν με το νόμιμο κόσμο και περνάω ολοκληρωτικά στην επίθεση». Μην ξεχνάμε κιόλας, επειδή πιάσαμε και την κουβέντα για τους χρυσαυγίτες, το πώς αντιμετώπισαν οι περισσότεροι αναρχικοί εντός και εκτός του χώρου τις συλλήψεις των χρυσαυγιτών και κυρίως τη στάση των χρυσαυγιτών. Δηλαδή, όταν βγήκε αυτό το ειρωνικό «αίμα, τιμή, εγώ δεν ήμουνα εκεί», αυτό είχε να κάνει και με τη στάση που κράτησαν οι χρυσαυγίτες. Η στάση τους ήταν «δεν ξέρουμε, εμείς δεν έχουμε καμία σχέση, καταδικάζουμε και τη βία, όχι δεν είμαστε φασίστες, όχι δεν είμαστε νεοναζί» κλπ. Υπήρξε δηλαδή και μια ηθική κατάπτωση των ίδιων, ότι δεν υπερασπίστηκαν αυτά που λέγανε. Άρα, λοιπόν, καταλαβαίνουμε ότι, ακόμα και στο κομμάτι του εχθρού, το ζήτημα της ανάληψης ευθύνης, που ουσιαστικά σημαίνει υπεράσπιση των αξιών και των συνειδησιακών προταγμάτων που έχεις σαν άνθρωπος και σαν άτομο, είναι κάτι πολύ σημαντικό. Και αυτό σίγουρα δεν έχουμε σκοπό να το παραχωρήσουμε στην εξουσία για κανένα λόγο. Ό,τι κι αν αυτό σημαίνει, κι όσο κι αν αυτό μεταφράζεται σε χρόνια φυλακής. Γιατί στην ερώτηση σου, η απάντηση είναι συγκεκριμένη. Ποιές είναι οι συνέπειες; Πολλά χρόνια φυλακής. Το τί κάνεις σ'αυτά τα χρόνια φυλακής, αυτό είναι άλλο ζήτημα.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Θέλω να σταθώ λίγο στο θέμα της αποφυλάκισης. Αν κάποιος χρησιμοποιούσε κάτι αντίστοιχο με τη δήλωση μετάνοιας για να ξαναγυρίσει στον αγώνα, θεωρείς ότι θα ήταν παραχώρηση των αξιών του στο κράτος;

Χ.Τ.: Αυτή η ερώτηση έχει πολύ ενδιαφέρον, απλώς επειδή έχει δύο σκέλη η απάντηση, το ένα σκέλος είναι λίγο τεχνικό και θα απέφευγα να το πώ δημόσια στον αέρα, οπότε θα αφήσω το τεχνικό κομμάτι και ο νοών νοείτω. Στο άλλο κομμάτι, για το οποίο μπορούμε να μιλήσουμε δημόσια, η απάντηση είναι ότι σαφέστατα και δε θα θεωρούσαμε μια τέτοια στάση οπισθοχώρηση. Δηλαδή, αν με λίγα λόγια κάποιος έκανε μια χρηστική χρήση μιας αποφυλάκισης για να ξαναπεράσει στην πρώτη γραμμή του αγώνα, σαφέστατα και δε θα το θεωρούσαμε ούτε προδοσία, ούτε λιγοψύχισμα, ούτε τίποτα. Και, σαφέστατα, θεωρώ ότι είμαστε πολύ πιο χρήσιμοι έξω, παρά μέσα στα τείχη της φυλακής. Άλλωστε, ο αγώνας δεν έχει μνημειακή σχέση, δεν είμαστε μνημεία για να φυλασσόμαστε σε κάποιο μουσείο. Η επανάσταση γίνεται μέσα απ'τις πράξεις. Αυτό είναι σίγουρο. Το ζήτημα είναι, όμως, ότι συνήθως οι άνθρωποι που έχουν επιλέξει τέτοια μονοπάτια δημόσιας οπισθοχώρησης δεν ξαναβρέθηκαν ποτέ στην πρώτη γραμμή του αγώνα, βρέθηκαν στην ιδιώτευση.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Μια άλλη ερώτηση που μας έχει έρθει από ακροατές: πώς μπορεί να αντιμετωπιστεί μια βίαιη συμπεριφορά από άλλους κρατούμενους προς τους πολιτικούς κρατούμενους, σε περίπτωση που ένας πολιτικός κρατούμενος βρεθεί μόνος του σε μια φυλακή;

Χ.Τ.: Η απάντηση είναι συγκεκριμένη. Στη φυλακή ποτέ δε μπορείς να είσαι ήσυχος. Στη φυλακή, όπως και στη ζωή, δεν υπάρχουν εγγυήσεις, ούτε σιγουριά. Και όταν είσαι αναρχικός, γνωρίζεις ότι έχεις διαλέξει ένα συγκεκριμένο μονοπάτι ζωής που μέσα σ'αυτό ενυπάρχει και ο κίνδυνος και η σύγκρουση. Αν η ερώτηση έχει να κάνει συγκεκριμένα με το κομμάτι

των φυλακών, δηλαδή με το κομμάτι της παρακαταθήκης που έχει δημιουργηθεί πλέον μέσα στις φυλακές από τους Πυρήνες της Φωτιάς και το φιλικό δίκτυο, που σου είπα και στην αρχή ότι έχει δημιουργηθεί (όχι πολιτικό δίκτυο), θα μπορούσαμε να πούμε ότι ναι, υπάρχει μια πολύ καλή παρακαταθήκη πλέον μέσα στις φυλακές, που κάποιος ο οποίος μπαίνει για μια αναρχική πρακτική, να το πώ κάπως έτσι, θα αντιμετωπιστεί συνήθως θετικά. Αλλά αυτά είναι πράγματα που αλλάζουν και ξαναλέω το εξής, αυτά τα πράγματα πάντα είναι ρευστά, όπως στη ζωή έτσι και στη φυλακή. Ένας τρόπος που μπορεί να αντιμετωπιστεί κάτι τέτοιο είναι ότι, ενώ δεν υπάρχει μια ευρύτερη κοινότητα κρατουμένων, θα μπορούσαμε να πούμε πχ ότι εμείς, σαν Πυρήνες, έχουμε τη δικιά μας κοινότητα, ότι υπάρχουνε δίκτυα αλληλοϋποστήριξης, δεν είναι κάποιος ακριβώς μόνος του, αλλά εγγυήσεις και σιγουριά δεν υπάρχουν. Είναι ένας διαρκής αγώνας, και κατακτάς και το σεβασμό που θέλεις και τη δύναμη που θέλεις, και όλα αυτά που ανέφερα, μέσα από σύγκρουση, είτε με σύγκρουση με τα κομμάτια της υπηρεσίας, είτε με σύγκρουση και με άλλους κρατούμενους, όπως ανέφερε αυτός που κάνει την ερώτηση.

(στο σημείο αυτό γίνονται κάποιες ασαφείς αναφορές από ακροατές σε μπροσούρες από το εξωτερικό)

Χ.Τ.: Όλη αυτή η διαδραστικότητα που υπάρχει διεθνώς, έρχεται σαν απάντηση στην ερώτηση που μου είχες κάνει για τα μέσα αντιπληροφόρησης. Όλα αυτά δείχνουνε πως τα μέσα αντιπληροφόρησης, λειτουργώντας ως διεθνή σταυροδρόμια συνάντησης ανθρώπων από διαφορετικές χώρες και με διαφορετικές εμπειρίες, διαμορφώνουν έναν νέο αναρχικό πόλο, αυτό που λέμε εμείς «Νέα Αναρχία», που ανταλλάσσονται εμπειρίες,

γνώσεις, ακόμα και για πρακτικά ζητήματα.

(στο σημείο αυτό γίνεται μια εισαγωγική αναφορά στη 2η συνέντευξη που θα γίνει στην εκπομπή με μέλος της ΣΠΦ, πάνω στην υπόθεση της FAI-IRF και της Νέας Αναρχίας)

Χ.Τ.: Το ζήτημα της Νέας Αναρχίας και, φυσικά, και της FAI-IRF, είναι ένα από τα πιο σημαντικά ζητήματα για εμάς. Δεν εισάγουμε λέξεις κούφιες, ούτε κενές νοήματος. Απλώς, αυτή τη στιγμή, και δεδομένου και του χρονικού προβλήματος που σου έχω πεί ότι υπάρχει με τη φυλακή, μια απάντηση συνοπτική πιστεύω ότι θα αδικούσε πάρα πολύ το περιεχόμενο τέτοιων λέξεων και εννοιών που, περισσότερο θα προκαλούσαν τοπία σύγχυσης, παρά θα ξεκαθάριζαν, και θα παρουσίαζαν πιο αιχμηρές τις έννοιες αυτές, οπότε επιφυλάσσομαι κι εγώ, αν έχεις κι εσύ όρεξη, για κάποια μελλοντική συζήτηση, ακριβώς πάνω σ'αυτά τα ζητήματα.

ΑΝΤ.ΚΑΡΜ.: Εμείς από τον 105 να ευχηθούμε καλή δύναμη και σ'εσένα και στους άλλους συντρόφους της Συνωμοσίας.

Χ.Τ.: Ευχαριστώ πάρα πολύ για τη «φιλοξενία» γιατί, όπως σου είπα και στην αρχή, κάθε τέτοια ευκαιρία είναι ένας ιδιαίτερα δυναμικός τρόπος για εμάς, να σπάσουμε τα τείχη και της απομόνωσης, και της περιθωριοποίησης που σε οδηγεί η φυλακή, γιατί θεωρούμε ότι δημιουργούμε τον κόμβο επικοινωνίας με άλλους ανθρώπους, δημιουργούμε μια έστω ιδιόμορφη διαδραστικότητα, που όλα αυτά οδηγούν στην προώθηση της αναρχίας και της σύγκρουσης. Εγώ θεωρώ αυτήν την επικοινωνία που είχαμε σαν την έναρξη μιας ευρύτερης συζήτησης που μπορεί να συνεχιστεί και να γίνεται. Ανταποδίδουμε κι εμείς με τη σειρά μας τους χαιρετισμούς σε όλους τους συντρόφους, και το μόνο που είναι σίγουρο είναι ότι όλα συνεχίζονται...

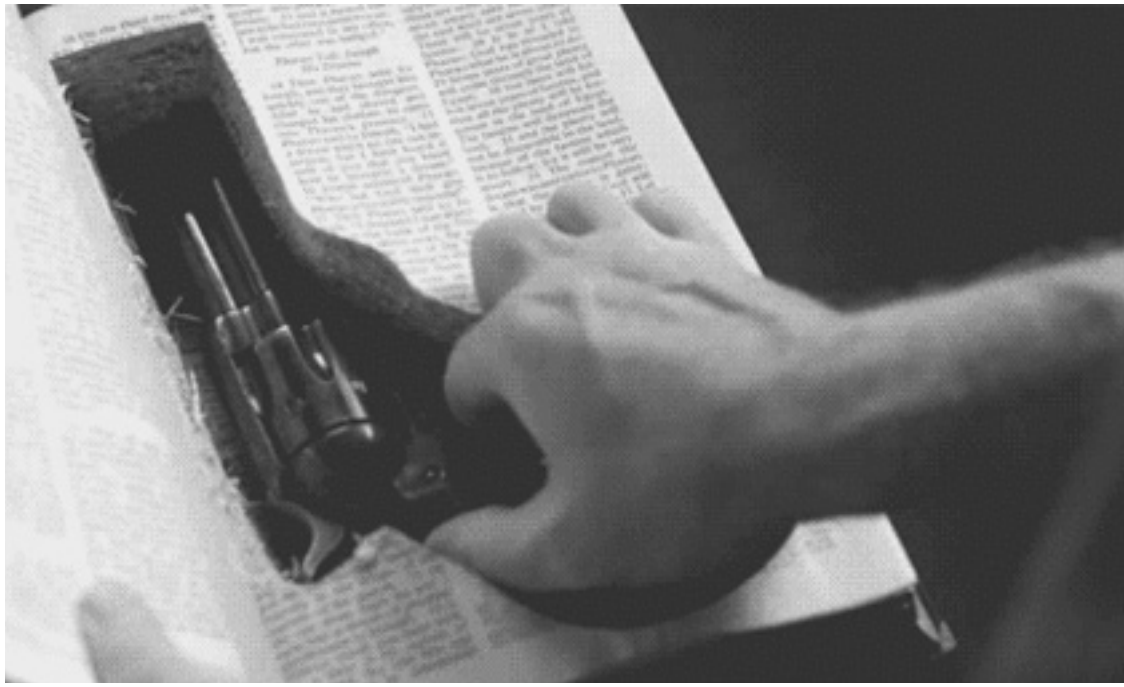

105FM
Χρήστος Τσάκαλος
- Συνέντευξη 2η
28/2/2014

Χ.Τ.: Καλησπέρα σύντροφοι.

105fm: Να σου πούμε μια ευχάριστη είδηση καταρχήν, έχουμε μια ανάληψη ELF/FAI απο Τουρκία.

Χ.Τ.: Κάτι έμαθα κι εγώ, είναι πολύ ευχάριστο το γεγονός ότι διαχέεται όλο και πιο πολύ το δίκτυο της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας και στην Τουρκία. Είναι πολύ σημαντικό.

105fm: Η πρώτη ερώτηση αφορά στις φυλακές. Μετά την απόδραση του Χριστόδουλου Ξηρού –και με αφορμή αυτή- από τις φυλακές Κορυδαλλού, άρχισε μια συζήτηση στους κύκλους των εξουσιαστών για τη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας, για βαριές ποινικές περιπτώσεις κρατουμένων και για υποθέσεις τρομοκρατίας, επιλέγοντας τις φυλακές Δομοκού να παίξουν αυτό το ρόλο, με τις κατάλληλες οργανωτικές αλλαγές και προσαρμογές στα συστήματα ασφαλείας και φρούρησης. Θέλουμε μια εκτίμηση σου/σας πάνω στο θέμα.

Χ.Τ.: Το ζήτημα το οποίο έχει προκύψει το τελευταίο διάστημα, με αφορμή την απόδραση του συντρόφου Χριστόδουλου Ξηρού, θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε σαν μια νέα αναπτυσσόμενη επιχείρηση που λαμβάνει χώρα μέσα στις φυλακές, με την κωδική ονομασία «το κτίσιμο μιας φυλακής, μέσα στη φυλακή». Κάνοντας μια μικρή ιστορική αναδρομή -γιατί έχει αξία για την κουβέντα που θα ακολουθήσει, ώστε να δημιουργήσουμε και τις κατάλληλες προοπτικές διεύρυνσης της συζήτησης αυτής- θά'χει

ενδιαφέρον να δούμε ότι δεν είναι η πρώτη φορά που το κράτος προσπαθεί, από τη δικιά του πλευρά, να απομονώσει και προσωπικά, και πολιτικά τους αιχμάλωτους αντάρτες πόλης. Η πρώτη φορά που είχε συμβεί μια αντίστοιχη προσπάθεια από την πλευρά του κράτους, ήταν πρίν αρκετά χρόνια, με την υπόθεση των κρατουμένων της 17Ν. Υπήρχε σχεδιασμός, τότε, για όσους θυμούνται, για μεταφορά τους στις φυλακές Λάρισας. Ήταν μια περίπτωση κάπως πρωτόγνωρη για την κατάσταση στις ελληνικές φυλακές, καθώς ήταν οι πρώτοι αιχμάλωτοι αντάρτες πόλης, και γι'αυτό θέλαν να κατασκευάσουν στη Λάρισα ειδικές πτέρυγες, στις οποίες θα «φιλοξενούνταν» οι συλληφθέντες για τη 17Ν. Εκείνη την περίοδο, λοιπόν, αναπτύχθηκε ένα ιδιαίτερα δυναμικό κίνημα αλληλεγγύης απ΄τη μεριά κάποιων αναρχικών τάσεων, μάλλον του συνόλου, σχεδόν, του αναρχικού ρεύματος εκείνης της εποχής, που επέδειξε μια ιδιαίτερη ευελιξία κινήσεων. Μάλιστα, την ίδια περίοδο τοποθετήθηκε και μια βόμβα στα δικαστήρια της Λάρισας, με αποτέλεσμα όλη εκείνη η κατασταλτική επιχείρηση που ήθελε το κράτος να επιτύχει με τη μεταφορά αυτών των κρατουμένων στις φυλακές Λάρισας, να ανακοπεί, και να διακοπεί οριστικά.

Η δεύτερη φορά που το κράτος προσπάθησε να κάνει κάτι αντίστοιχο, δηλαδή να απομονώσει πολιτικά και προσωπικά πολιτικούς κρατούμενους, ήταν πάλι με την περίπτωση της 17Ν και τη δημιουργία των περίφημων υπογείων της 17Ν, δηλαδή μια ειδική πτέρυγα στην οποία κρατούνται μέχρι και τις μέρες μας οι εναπομείναντες συλληφθέντες της 17Ν. Και σ'εκείνη την περίπτωση υπήρξαν έντονες κινητοποιήσεις και από τη μεριά των κρατουμένων της 17Ν, πιο συγκεκριμένα υπήρξε μια πολυήμερη απεργία πείνας, με σκοπό την απόσυρση του συρμάτινου διχτυού που είχε εγκατασταθεί πάνω από το μικρό προαύλιο εκείνης της πτέρυγας.

Η τρίτη περίπτωση, είναι η δικιά μας περίπτωση, αυτή των αιχμαλώτων για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Σε αυτήν την περίπτωση, υπήρξε μια ιδιόμορφη πολιτική και προσωπική απομόνωση, η οποία επετεύχθη μέσα από το διασκορπισμό μας σε όλες τις φυλακές της Ελλάδας και την τοποθέτησή μας σε ειδικές πτέρυγες προστασίας. Ήταν μια αρκετά περίεργη συνθήκη την οποία καλεστήκαμε να αντιμετωπίσουμε, καθώς κι εμείς δεν είχαμε προηγούμενη εμπειρία απ'τη φυλακή. θεωρώ ότι, τόσο μέσα απ'τον αγώνα μας, όσο και μέσα από την επιμονή μας, καταφέραμε να αντιστρέψουμε αυτό το καθεστώς απομόνωσης και, ως εκ τούτου, να στρέψουμε το όπλο του εχθρού εναντίον του. Δημιουργώντας έναν κύκλο γνωριμιών και φιλιών με κρατούμενους μέσα σε όλες τις φυλακές τις οποίες μας είχαν διασκορπίσει, μπορούμε πλέον να επηρεάσουμε καταστάσεις γενικότερα.

Όλα αυτά τα αναφέρω όχι μόνο σαν μια ιστορική αναδρομή -αν και καλό είναι να διατηρούμε τη μνήμη, για να χτίζουμε και την προοπτική μας- αλλά περισσότερο, για να καταδείξω το εξής: είναι μια πάγια τακτική του κράτους από τη δικιά του μεριά, να θέλει να απομονώσει τους πολιτικούς του αντιπάλους. Και, κυρίως, τους αντάρτες πόλης. Το ζήτημα, λοιπόν, μιας και είναι επίκαιρο το θέμα που προκύπτει με τις φυλακές Δομοκού, δεν είναι να αναλωθούμε σε αναλύσεις της στρατηγικής του εχθρού. Απ'αυτά που διαβάζουμε, γνωρίζουμε ήδη τί είναι αυτά που μας περιμένουν. Υπάρχουν συγκεκριμένες διατάξεις στις ελληνικές αρχές, οι οποίες προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα κακέκτυπο, στα πρότυπα των ευρωπαϊκών αστυνομικών συνεργατών τους. Είναι, λοιπόν, στα πρότυπα των ευρωπαικών προδιαγραφών των αστυνομιών σε άλλες χώρες κάποια τέτοια μέτρα τα οποία έχουν παρθεί. Πιο συγκεκριμένα, προσπαθούν να κατασκευάσουνε ειδικές πτέρυγες «τρομοκρατών», και επικίνδυνων

κρατουμένων από το λεγόμενο «οργανωμένο έγκλημα», ώστε να πειραματιστούν μαζί μας, κατά μια έννοια, περιορίζοντας τον προαυλισμό μας, παρεμποδίζοντας την επικοινωνία μας, απομονώνοντας μας από κοντινά μας πρόσωπα και δίνοντας απεριόριστη εξουσία στις αστυνομικές δυνάμεις, για την απόλυτη στρατιωτικοποίηση των φυλακών. Παράλληλα, αν διαβάσει κανείς κάποια πρόσφατα δημοσιεύματα σχετικά με νομοσχέδια τα οποία προτείνονται, κατατίθενται διαρκώς νέες προτάσεις για τη φυσική και ηθική εξόντωση των πολιτικών κρατουμένων, όπως κόψιμο των αδειών, κόψιμο αναστολών, αύξηση των ορίων προφυλάκισης, αύξηση του χρόνου κάθειρξης, και οτιδήποτε άλλο μπορεί να φανταστεί και να χρησιμοποιήσει το κράτος στην πολεμική εναντίον μας. Κατά τη γνώμη μας, τίποτα απ'όλα αυτά δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση. Όταν βρίσκεσαι σε πόλεμο με το κράτος, η θέση του αιχμαλώτου στην οποία έχουμε περιέλθει τώρα, σε καμία περίπτωση δεν τερματίζει, ούτε αναστέλλει τις εχθροπραξίες μας. Εμείς δεν περιμένουμε κάτι από το κράτος. Ούτε να μας λυπηθεί, ούτε να σεβαστεί το νομικό του πολιτισμό. Άλλωστε, ας μήν ξεχνάμε ότι κάποιος ο οποίος βγαίνει και δηλώνει ότι είναι αντάρτης πόλης και προβαίνει στις αντίστοιχες πράξεις, είναι λογικό να αρνείται πρώτος τους νόμους. Άρα, είναι αντιφατικό, απ'την άλλη μεριά, όταν βρίσκεσαι σε μια συνθήκη αδυναμίας, δηλαδή σε μια συνθήκη αιχμαλωσίας να το πώ καλύτερα, να θυμάσαι τότε τους νόμους και να τους επικαλείσαι, μιλώντας για δικαιώματα.

Αυτό, λοιπόν, που έχει σημασία είναι το τί κάνουμε εμείς από τη δικιά μας πλευρά. Δηλαδή, αν έχει αξία να ανοίξει μια συζήτηση σχετικά με το ζήτημα των νέων φυλακών υψίστης ασφαλείας, είναι για να μιλήσουμε για τη δικιά μας στρατηγική αγώνα. Το κράτος, στην τελική, κάνει αυτό που οφείλει να κάνει για το δικό του εαυτό. Δέχεται μια επίθεση, απαντά

με μια δικιά του επίθεση. Είναι πολύ βασικό, λοιπόν, να γίνει αντιληπτό πως η επίθεση του κράτους δεν προσωποποιείται σε συγκεκριμένους κρατούμενους αλλά, αρχικά, στοχοποιεί μια συγκεκριμένη επιλογή. Δηλαδή, στοχοποιεί την επιλογή του αντάρτικου πόλης. Οι νέες συνθήκες φυλακής στο Δομοκό θα λειτουργήσουν για να ανοίξουν μια παρακαταθήκη. Και είναι πολύ σημαντικό, ο καθένας να καταλάβει τί στοίχημα παίζεται εδω πέρα. Ανοίγεται, έτσι, η παρακαταθήκη των ειδικών συνθηκών κράτησης, αρχικά για τους αντάρτες πόλης αλλά, μετέπειτα, για οποιονδήποτε αναπτύσσει αντικαθεστωτική δράση. Το κράτος κινείται, περίπου, στα πρότυπα της Ιταλίας, γιατί στην Ιταλία υπάρχουν κάποιοι αντίστοιχοι νόμοι. Ένας τρόπος, λοιπόν, για να δοκιμάσουμε να ανακόψουμε την καταστολή, γιατί αυτό είναι το ζητούμενο εδώ πέρα, είναι η αντιπληροφόρηση, με σκοπό, όμως, όχι μια παθητική καταγγελία ή μια απλή διαμαρτυρία, αλλά με σκοπό την επίθεση και την άμεση δράση.

Πολύ εύστοχα, πρίν λίγο καιρό, οι σύντροφοι της Μηδενικής Ανοχής, στην τελευταία τους προκήρυξη για τον εμπρησμό των γραφείων του Μιχελάκη, μίλησαν συγκεκριμένα για επιθέσεις εναντίον όλων όσων αναλαμβάνουν να διεκπεραιώσουν τέτοια έργα, ξεκινώντας από τους αρχιτέκτονες και φτάνοντας μέχρι τους τελευταίους εργάτες. Το στοίχημα, λοιπόν, είναι ακριβώς αυτό. Είναι, δηλαδή, να αντιστρέψουμε την ισορροπία τρόμου που μας έχει επιβάλλει το κράτος. Ανοίγουμε το ζήτημα δημόσια απ'τη μία, κι απ'την άλλη, με τη δράση μας, προκαλούμε τον καθένα να πάρει θέση. Ιδιαίτερα στη συγκεκριμένη περίπτωση, θεωρούμε ότι η ουδετερότητα δεν έχει καμία θέση και δε μπορεί να υπάρξει. Χωρίς ηττοπάθεια, χωρίς εσωστρέφεια, ο αγώνας ενάντια το σύστημα των φυλακών πραγματικά πιστεύουμε ότι μπορεί να μετατραπεί σε ένα γόνιμο πεδίο σύγκρουσης ενάντια στην καταστολή. Στην αμεσότητα της επίθεσης,

μην ξεχνάμε και κάτι πολύ βασικό: εκεί είναι που δημιουργούνται οι προοπτικές της σύνδεσης ανάμεσα σε συντρόφους εντός και εκτός των τειχών. Η σιωπή, η αδιαφορία και η αδράνεια, απλά, το μόνο που θα κάνουν, είναι να οπλίσουν τη διαχρονική φράση που λέει: «όποιος ξεχνά τους αιχμαλώτους του πολέμου, στο τέλος θα καταλήξει να ξεχάσει και τον ίδιο τον πόλεμο».

105fm: Θα θέλαμε να μας πείς λίγα λόγια σχετικά με την απόδραση του Χριστόδουλου Ξηρού.

Χ.Τ.: Καταρχήν, το 2014 ξεκίνησε με μια πολύ ευχάριστη είδηση. Ήταν και είναι, φυσικά, ακόμα, μεγάλη χαρά για'μάς, το γεγονός ότι ο φίλος μας Χριστόδουλος επέλεξε να αποδράσει. Δεν είναι μικρό πράγμα, όταν μετά από, αν θυμάμαι καλά, 12 χρόνια φυλακής που είχε εκτίσει ο Χριστόδουλος, εκ των οποίων τα 9 στα υπόγεια του Κορυδαλλού, δηλαδή σε ειδικές συνθήκες κράτησης, να βλέπεις έναν φίλο, να αρνείται πεισματικά να συνθηκολογήσει. Για'μάς, τελικά, η φυλακή δεν κατάφερε να τον νικήσει, κι αυτό είναι πολύ σημαντικό. Και προσέξτε κάτι ακόμα: δεν έχουμε να κάνουμε απλά μ'έναν άνθρωπο που επέλεξε να αποδράσει με μια λογική φυγής απ'τη φυλακή. Δεν έφυγε, δηλαδή, απλώς απ'τη φυλακή, αλλά απέδρασε, για να περάσει, όπως ο ίδιος λέει, ξανά στο αντάρτικο πόλης. Αυτό, πραγματικά, έχει πολύ μεγάλη σημασία και δυναμιτίζει ακόμα πιο πολύ την επιλογή του. Φυσικά, για να μη φανεί κανείς σαν εκπρόσωπος τύπου κάποιου άλλου, οι πράξεις μιλάνε πολύ καλύτερα απ'τα λόγια. Οπότε, θεωρώ ότι δε χρειάζεται να πώ κάτι παραπάνω για τη συγκεκριμένη επιλογή. Απ'την άλλη, είναι λογικό οι μπάτσοι, οι δικαστές, οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι να οργιάζουν, όπως και έκαναν. Μην ξεχνάμε ότι

έγιναν έρευνες σε δεκάδες σπίτια, έφτασαν, μάλιστα, στο σημείο να καλέσουν ακόμα και συγγενείς μας στην αντιτρομοκρατική, προτάθηκαν νέα νομοσχέδια και φυλακές υψίστης ασφαλείας, όπως είπαμε και στην προηγούμενη ερώτηση, και οργανώθηκε, στην κυριολεξία, ένας απόλυτος επικοινωνιακός πόλεμος εναντίον του Χριστόδουλου Ξηρού από τους δημοσιογράφους. Μέχρι εδώ, όλα καλά, δηλαδή, η απάντηση του εχθρού για'μάς ήταν αναμενόμενη. Όταν χτυπάς, περιμένεις κι από τον αντίπαλο σου να απαντήσει στο χτύπημα το οποίο δέχτηκε. Έτσι είναι ο αγώνας άλλωστε, δεν έχουμε αυταπάτες και, πολλές φορές, έχουμε σηκώσει με χαμόγελο αυτό το βάρος και αυτό το τίμημα.

Αυτό, όμως, που έχει σημασία να συζητήσουμε, είναι το πώς αντέδρασε η δικιά μας πλευρά. Και, εκ του αποτελέσματος, όταν μιλάω για τη δικιά μας πλευρά, με όλα αυτά που έχουν γίνει, θα βάλω πάρα πολλά εισαγωγικά στο δικιά μας. Εμείς, τουλάχιστον, αυτό που είδαμε, αντιληφθήκαμε και διαβάσαμε σε διάφορα κείμενα τα οποία βγήκαν, μας μετέδωσε περισσότερο ένα κλίμα ηττοπάθειας, ένα μούδιασμα, κι ένα διάχυτο φόβο. Δηλαδή, αντί να επικρατεί ένα γιορτινό κλίμα για το γεγονός ότι ένας άνθρωπος, είτε συμφωνείς, είτε διαφωνείς μαζί του, κατάφερε ν'αποδράσει από τις φυλακές και να ξεφτιλίσει μια ολόκληρη αστυνομία, αντιθέτως, άρχισε η μουρμούρα. Πρώτα απ'όλα, κάποιοι επέδειξαν ένα περίεργο ενδιαφέρον για το τί θα γίνει με τους υπόλοιπους πολιτικούς κρατούμενους. Άρχισε ένα μοιρολόι, πάνω στο οποίο ο καθένας έλεγε «θα κοπούν οι άδειες, θα χαθούν δικαιώματα, θα κοπούν αναστολές». Εντάξει, δεν είναι ψέμα ότι το κράτος, προφανώς, θα προβεί σε αντίποινα. Δεν είναι φαντασιώσεις αυτές. Ήδη το έχει κάνει. Ήδη κόβονται πολλές άδειες, ήδη πολλοί άνθρωποι ταλαιπωρούνται, ήδη άνθρωποι έχουν μεταφερθεί σε άλλες ακτίνες, υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα. Δεν

είναι, όμως, δυνατόν, για εμάς τουλάχιστον, μια απελευθερωτική πράξη να απομονώνεται πολιτικά και ηθικά, εξαιτίας των αντιποίνων του εχθρού. Δηλαδή, με την ίδια λογική, και οι αντάρτες στον εμφύλιο, δε θα έπρεπε να χτυπάνε τον εχθρό, καθώς, ο αντίπαλος, για κάθε αντάρτικη ενέργεια, προέβαινε σε αντίποινα και εκτελούσε άμαχο πληθυσμό. Κάποιοι άλλοι, επίσης, ξεκίνησαν να διατυπώνουν τις ενστάσεις τους για το πρόσωπο του Χριστόδουλου. Δε θα αναφερθώ σε αυτές τις ενστάσεις, αυτό, όμως, που θα πώ και νομίζω οτι έχει ξεχωριστή σημασία είναι πως ο κάθε άνθρωπος γράφει το βιβλίο της ζωής του, μέσα απ'τις πράξεις του. Και όσο συνεχίζονται οι πράξεις του, τόσο συνεχίζει να γράφεται κι αυτό το βιβλίο.

Ο Χριστόδουλος, τώρα, διάλεξε το δύσκολο δρόμο, και όχι τον εύκολο. Για όσους δεν ξέρουν, ο Χριστόδουλος με την απόφαση του εγκατέλειψε ένα καθεστώς σχετικής ημιελευθερίας. Έπαιρνε άδειες, σε λίγο θα πήγαινε σε αγροτική φυλακή, και επέλεξε το δρόμο της παρανομίας και του κυνηγητού με τις αρχές. Παρατηρείστε λίγο, τί έγραψε ο ίδιος στο κείμενο του σε κάποιο σημείο. Λέει: «αν συναντηθούμε με την αστυνομία, καλύτερα να με σκοτώσετε, γιατί εγώ πάλι τα ίδια θα κάνω». Αν αυτό δεν είναι ένας αμετανόητος ορισμός του τί θέλει να κάνει απο'δώ και πέρα, τότε τί είναι; Πάντως, νομίζω ότι την καλύτερη απάντηση την έδωσε ένας παλιός σύντροφος που, συζητώντας μαζί μας, μας είπε το εξής, σχετικά με την υπόθεση του Χριστόδουλου: «το χρέος κάθε επαναστάτη είναι να αποδρά από τη φυλακή του. Κανείς μα κανείς, δε μπορεί να του πεί να μην το κάνει, για να μή χαθούν, είτε δικαιώματα, είτε άδειες. Το δεύτερο χρέος κάθε επαναστάτη, είναι να μην ξεχνά τους συντρόφους που μένουν πίσω» και ότι «κάθε δικαίωμα που κερδήθηκε με αγώνες, καλά θα κάνουμε να το ξέρουμε όλοι ότι πάλι με αγώνες θα κερδηθεί». Νομίζω

ότι αυτό περιέχει πολλές απαντήσεις σε πάρα πολλά ερωτήματα τα οποία διατυπώθηκαν σε σχέση με τη φυγή του Χριστόδουλου Ξηρού.

105fm: Πάμε σε μια ερώτηση που έχει έρθει από έναν ακροατή, σχετικά με το Χριστόδουλο Ξηρό. Ο Χριστόδουλος Ξηρός μιλάει για ενότητα στην πράξη. Επίσης, δεν προτάσσει μόνο τις αντάρτικες ομάδες, αλλά τη λαική αλληλεγγύη, αντεπίθεση και αντιπληροφόρηση. Ποιά είναι η γνώμη σου πάνω στο πρόταγμα του Χριστόδουλου Ξηρού, για ένα πολύμορφο και διεκδικητικό κίνημα;

Χ.Τ.: Διαβάζοντας αρκετά προσεκτικά το κείμενο το οποίο έβγαλε ο Χριστόδουλος απ'την παρανομία πλέον, θα διαπιστώσει κανείς ότι υπάρχουν πολλές διαφοροποιήσεις σχετικά με τις θέσεις που έχουμε εμείς ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Η δικιά μου άποψη, αν και θα πάρει πολλή ώρα να την αναλύσουμε, σαφέστατα προωθεί την έννοια της πολυμορφίας, όπως πολλές φορές έχουμε διατυπώσει, απλώς εξηγούμε πιο συγκεκριμένα, ότι μιλάμε για μια πολυμορφία πάντα στην προοπτική και την κατεύθυνση της επίθεσης. θεωρώ, χωρίς να θέλω να ερμηνεύω τα λόγια κάποιου άλλου, ότι το ίδιο πράγμα λέει και ο Χριστόδουλος. Σαφέστατα, υπάρχουν πολλές διαφοροποιήσεις. Όμως, εγώ καλύπτομαι αρκετά από κάτι που είχε γραφτεί απο'μάς σχετικά με την απόδραση του Χριστόδουλου Ξηρού. Είχαμε γράψει: «πολλές φορές τα λόγια διαφοροποιούνται. Σημασία, όμως, έχουν οι πράξεις που ενώνουν». Οπότε με αυτό, κλείνοντας κιόλας, θεωρώ ότι η ενότητα στην πράξη είναι κάτι, όντως, πολύ σημαντικό. Η ενότητα, όμως, στην πράξη, όχι η ενότητα στα λόγια, ούτε οι εκκλήσεις για ενότητα, οι οποίες καταλήγουν να είναι

μια φιλολογική αναζήτηση εσωτερικής συγγένειας των αναρχικών και τίποτα παραπάνω, που παραμένει σε πλήρη αδράνεια. Μια τέτοια ενότητα, προφανώς, μας είναι αδιάφορη.

105fm: Τους τελευταίους μήνες, η ΣΠΦ έχει βρεθεί, εκτός από το στόχαστρο της αντιτρομοκρατικής, και στο στόχαστρο των δημοσιογράφων. Με αφορμή, πάλι, τις φυλακές, σας εμφανίζουν ως μαφιόζους και τραμπούκους, που κάνετε κουμάντο στη φυλακή, με τη χρήση βίας, ακόμα και ενάντια σε άλλους κρατούμενους. Μιλάνε για γλέντια, για ρεβεγιόν και. γενικότερα, σκιαγραφούν μια ιδιόμορφη κατάσταση που έχετε δημιουργήσει στις φυλακές, που ήταν άγνωστη στις παλιότερες περιπτώσεις αναρχικών κρατουμένων. Ποιά είναι η θέση σας για όλα αυτά;

Χ.Τ.: Κάπου είχα διαβάσει πρόσφατα μια ωραία φράση, που έλεγε το εξής: ό,τι είναι τα τανκς για τη χούντα, είναι η προπαγάνδα για τη δημοκρατία. Και νομίζω ότι αντιστοιχεί πλήρως. Είναι αλήθεια ότι το τελευταίο διάστημα δεχτήκαμε μια πολύ έντονη επίθεση από τα media και τους δημοσιογράφους, σχετικά με διάφορα γεγονότα που συνέβησαν μέσα στις φυλακές. Ακριβώς όπως το περιέγραψες κι εσύ στην ερώτηση σου, δημιούργησαν για'μάς ένα προρτραίτο του μαφιόζου και του τραμπούκου. Αυτή είναι όμως η δουλειά τους. Ένας επικοινωνιακός πόλεμος δηλαδή, που αποσυνδέει τις πραγματικές καταστάσεις και τις μετατρέπει σε ένα show με αντίστοιχες δόσεις ψέματος και υπερβολής. Δε θα επιλέξω να αναπτύξω έναν ουσιαστικό αντίλογο στα ψέματα των δημοσιογράφων,

και δε θα το κάνω αυτό γιατί πιστεύω ότι αναπτύσσοντας έναν αντίλογο στα ψέματα, είναι σα να δίνεις υπόσταση σ'αυτά τα ψέματα. Πάντως, ένα είναι σίγουρο: αν ήμασταν οι κλειδοκράτορες του Κορυδαλλού, όπως μας παρουσίασαν, τότε δε θα βρισκόμασταν σήμερα εδώ, αλλά θα είχαμε φύγει βγαίνοντας για άλλη μια φορά στην παρανομία της ελευθερίας. Η ζωή δεν είναι ταινία. Και η διαβίωση στη φυλακή, σίγουρα δε μπορεί να αφηγηθεί με ατάκες Hollywood, στα πρότυπα του κινηματογράφου, που τις φυλακές τις ελέγχουν οι σκληροί και οι κακοί κρατούμενοι. Η φυλακή είναι μια παράσταση για έναν και μόνο πρωταγωνιστικό ρόλο. Κι αυτός ο ρόλος, είναι ο ρόλος του δεσμοφύλακα. Αυτός είναι που κλειδώνει, αυτός κλειδώνει κι εμάς, αυτός κλειδώνει και όλους τους κρατούμενους. Πρωταγωνιστής γίνεται ο κρατούμενος όταν καταργεί το σκηνικό της φυλακής. Όταν το καταργεί είτε με εξέγερση, είτε με απόδραση, είτε με οποιονδήποτε άλλο επιθετικό τρόπο μπορεί. Όλα τα υπόλοιπα που τόσο καιρό λέγονταν για εμάς, δεν είναι τίποτα άλλο από ελκυστικά σενάρια, για ένα κοινό που θέλει να ικανοποιηθεί από έτοιμες αλήθειες.

Απο'κεί και πέρα, είναι γεγονός πως η συμπεριφορά και η στάση μας μέσα στη φυλακή διαφοροποίησε κάποιες καταστάσεις. Όταν πρίν κάποια χρόνια ξεκινήσαμε την αναγκαστική διαδρομή μας μέσα στη φυλακή, πολλές φορές ήρθαμε σε σύγκρουση με το σωφρονιστικό σύστημα, με απομονώσεις, με συμπλοκές με υπαλλήλους, με πειθαρχεία, με πειθαρχικές μεταγωγές. Γενικά, έχουμε γυρίσει όλες τις φυλακές της Ελλάδας. Η εμπειρία που αποκτήσαμε, καθώς και οι επαφές και οι φιλίες που κερδίσαμε μέσα στις φυλακές, σε συνδυασμό με το γεγονός της συνέχισης της δράσης του παράνομου τομέα της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς έξω απ'τα τείχη, διαμόρφωσαν μια συνθήκη ισχύος. Για να είμαστε ξεκάθαροι, αυτό δεν έχει καμία μα καμία σχέση

με τα δημοσιεύματα που κυκλοφόρησαν, αλλά με μια απλή και κατανοητή αλήθεια, την οποία και υπερασπιζόμαστε και τιμάμε. Κι αυτή η αλήθεια λέει κάτι πολύ απλό: απέναντι σε κάθε εκδικητική συμπεριφορά και σε κάθε αδικία εδώ μέσα απέναντι μας, θα υπάρχουν αντίποινα τόσο μέσα, όσο και έξω από τις φυλακές. Αυτή είναι μια συνθήκη που, για να την κατακτήσουμε, αγωνιστήκαμε πάρα πολύ σκληρά. Και μέχρι πρίν από λίγο, την προσφέραμε σχεδόν σε όλους τους αναρχικούς κρατούμενους. Κι ας μην το είχαν εκτιμήσει καθώς, οι περισσότεροι απ'αυτούς, δεν έχουν βιώματα σε άλλες φυλακές, και βρήκαν μια κατάσταση λίγο πολύ έτοιμη. Απο'κεί και πέρα, προσπαθούμε στο μέτρο του δικού μας εφικτού κάθε φορά, να στηρίξουμε κι άλλους κρατούμενους. Αυτό, πιθανόν, δημιουργεί μια ιδιόμορφη σχέση που τα κανάλια αρέσκονται να τη μεταφράζουν με αρχηγικούς όρους, πχ ποιός κάνει κουμάντο στη φυλακή κλπ. Εμείς επιμένουμε, απ'τη μεριά μας, να το βλέπουμε πολύ πιο απλά. Δηλαδή, το βλέπουμε με όρους αξιοπρέπειας και με την αναρχική αισθητική της δύναμης, δηλαδή της διεκδίκησης και του σεβασμού ακόμα κι απ'τον εχθρό.

Φυσικά, εδώ πρέπει να τονίσουμε το εξής: η φυλακή δεν είναι ένα καθαρό πεδίο. Είναι ένα αλλοτριωμένο πεδίο σχέσεων. Δηλαδή, εδώ μέσα επικρατούν ιεραρχικές σχέσεις, υπάρχει φυλετισμός και όλα τα κατάλοιπα που συναντά κανείς και έξω, στην κυρίαρχη κοινωνία. Δε λύνονται, λοιπόν, όλα τα πράγματα με τα λόγια. Προφανώς υπάρχει αλλοτρίωση, ακόμα και απο'μάς. Όμως, θεωρώ πως, κάθε μέρα, προσπαθούμε τουλάχιστον, να πολεμήσουμε τον κακό μας εαυτό. Επίσης, μην ξεχνάμε, γι'αυτό και ανέφερα ότι είναι ένα αλλοτριωμένο πεδίο, πως σ'ένα εχθρικό πεδίο όπως είναι η φυλακή, οφείλεις να αναπτύσσεις μια στρατηγική. Εδώ δεν είναι Εξάρχεια για να κάνουμε την πλάκα μας και να πίνουμε

μπύρες. Κάποιοι δεν το κατάλαβαν αυτό. Και πλήρωσαν τις συνέπειες, με αποτέλεσμα να μην τους θέλουν ούτε οι ίδιοι οι κρατούμενοι, ούτε να τους υπολογίζουν ιδιαίτερα.

Τώρα, όσον αφορά τη στρατηγική που ανέφερα, προφανώς δε μπορώ να επεκταθώ περισσότερο δημόσια, όμως, το επισημαίνω για να αναδείξω κάτι πολύ σημαντικό. Η φυλακή δεν είναι απλά ένας τόπος αναμονής, που περιμένεις να τελειώσει η ποινή σου για να βγείς έξω. Αυτό έκαναν οι περισσότεροι αναρχικοί στο παρελθόν. Για'μάς η φυλακή είναι μια διαρκής διαδικασία εγρήγορσης, για να πετύχεις αυτό που θέλεις και να οξύνεις την επίθεση ενάντια στο κράτος και την κοινωνία του. Αυτό είναι ένα στοίχημα που θέλουμε να κρατήσουμε ζωντανό σε όλη τη διάρκεια της παραμονής μας στη φυλακή. Κάπου, θυμάμαι, είχα κουβεντιάσει με κάποιο φίλο που έλεγε ότι «η φυλακή είναι το μοναστήρι για κάθε επαναστάτη», προσδιορίζοντας το μοναστήρι ως τόπο αναμονής, περισυλλογής, σκέψης. Είναι μια οπτική την οποία δε μπορώ να ακυρώσω. Είναι αλήθεια ότι, ως ένα βαθμό, η φυλακή απονεκρώνει πολύ ζωντανές καταστάσεις που έχεις σαν άνθρωπος όταν είσαι έξω από τα τείχη της. Το ζήτημα, όμως, είναι να μην αποδεχτείς αυτήν την επιβεβλημένη αλήθεια που θέλει να σου επιβάλλει η φυλακή, να μετατρέψεις τον εαυτό σου μέσα στη φυλακή, σε ένα ζωντανό στοίχημα. Να αποδείξεις ότι η καταστολή και η αιχμαλωσία δε μπορούν να σε κερδίσουν, τουλάχιστον εσωτερικά. Κι αν δε σ'έχουν κερδίσει εσωτερικά, τότε όλα τα υπόλοιπα μπορούν να συμβούν.

105fm: Με αφορμή τα τελευταία γεγονότα στον Κορυδαλλό και κυρίως τον ξυλοδαρμό του Γιάννη Ναξάκη από μέλη της Συνωμοσίας, ποιά είναι η θέση σας πάνω στο ζήτημα των εσωτερικών διενέξεων ανάμεσα στους αναρχικούς; Πώς γίνεται ηθικά και συνειδησιακά αποδεκτή η έκφραση και η ένταση της βίας από τη μεριά σας, ενάντια σε άλλους αναρχικούς;

Χ.Τ.: Πολλά γράφτηκαν γι'αυτό το ζήτημα και πολλά περισσότερα ακούστηκαν για τον ξυλοδαρμό του Ναξάκη απο'μάς. θέλω να ξεκαθαρίσω, καταρχήν, ότι το θεωρώ ανέντιμο να αρχίσω να αναπτύσσω εγώ μια επιχειρηματολογία, για να εξηγήσω την αναγκαιότητα του γεγονότος, τη στιγμή που δεν υπάρχει αντίλογος. Γενικώς, αντιπαθώ τους μονολόγους. Δηλαδή, να κάτσω να πώ εγώ τώρα τη δική μου ή τη δική μας υποκειμενική αλήθεια, απουσία οποιουδήποτε άλλου αντιλόγου, θα ήταν ανέντιμο και δε θα τό'κανα και δε θα το κάναμε ποτέ. θεωρώ ότι έχουν βγεί κείμενα από την κάθε πλευρά που εξηγούν τα πράγματα. Εμείς. από τη δική μας μεριά. επικοινωνήσαμε την επιλογή μας να χτυπήσουμε το συγκεκριμένο άτομο και θεωρώ ότι μοιραστήκαμε το σκεπτικό μας. Επειδή, όμως, πολλά ακούγονται, να ξανατονίσω το εξής: πραγματικά, δεν παίρνουμε πίσω ούτε ένα τόνο, ούτε ένα κόμμα απ'αυτά που είπαμε. Για τους ενδιαφερόμενους, δηλαδή, όσα έχουμε πεί ισχύουν.

Απο'κεί και πέρα, όμως, για να απαντήσω στην ερώτηση και να ανοίξω μια συζήτηση που να έχει πραγματικά αξία, νομίζω ότι το θέμα που τίθεται, φεύγοντας από το συγκεκριμένο πρόσωπο, είναι το κατά πόσο η βία χωράει ανάμεσα σε αναρχικούς ή έστω σε κάποιους που δηλώνουν αναρχικοί. Θεωρώ ότι μια καλή αρχή είναι να ξεκινήσουμε απ'τον ορισμό της βίας.

Συχνά λέμε εμείς οι ίδιοι ότι η βία του κράτους δεν είναι μόνο τα γκλοπ των μπάτσων ή οι σφαίρες από τα όπλα τους. Βία είναι και η προπαγάνδα, βία είναι και το θέαμα, βία είναι η τεχνολογία, βία είναι η μοναξιά, βία είναι η οικονομία. Άρα, η βία έχει πολλές μορφές. Η βία, λοιπόν, αποτελεί, πρώτα απ'όλα, μια κοινωνική σχέση. Και αποκτά το περιεχόμενο και το σκοπό αυτών που την εκφράζουν. Δε μπορούμε να δαιμονοποιούμε τη βία επειδή δε μας αρέσει σε μια συγκεκριμένη περίπτωση. Πρέπει πάντα να την αντιμετωπίζουμε σαν αυτό που είναι. Είναι μια κοινωνική σχέση, άλλοτε καταπιεστική, και άλλοτε απελευθερωτική. Με την ίδια λογική, η αναρχία δεν είναι μια απαραβίαστη ιδεολογία, ούτε έχει να κάνει με μια ιερή κοινότητα ανθρώπων που δε μαλώνουν ποτέ μεταξύ τους. Η αναρχία είναι κι αυτή μια κοινωνική σχέση που δοκιμάζεται, κι έχει κι αυτή τις δικές της εντάσεις. Έχουμε ξαναπεί επανειλημμένως ότι η αναρχία για'μάς είναι κάτι απλό. Είναι μια ατομική συνειδητή κατάσταση που δοκιμάζει και δοκιμάζεται να συλλογικοποιηθεί. Αυτό, σε καμία περίπτωση δεν προυποθέτει μια εσωτερική αρμονία, ούτε αποκλείει τις εσωτερικές διενέξεις. Υπάρχουν διαφορετικοί άνθρωποι, με διαφορετικό σκεπτικό, με διαφορετικές αντιλήψεις και με διαφορετικούς χαρακτήρες. Άλλωστε, μόνο μέσα από τη διαλεκτική σύγκρουση έρχεται η εξέλιξη. Αλίμονο στους ανθρώπους που θα συμφωνούν στα πάντα. Αν υπάρχουν άνθρωποι που θα συμφωνούν στα πάντα, είναι εξασφαλισμένο ότι θα ζήσουν την πιο βαρετή ζωή.

Το ζήτημα, λοιπόν, είναι τί γίνεται όταν κάποιοι με τη συμπεριφορά τους και τα λόγια τους, καταργούν τη διαλεκτική και δοκιμάζουν τα όρια της αξιοπρέπειας μας. Στον ελληνικό αναρχικό χώρο, υπάρχει συχνά μια διαστρεβλωμένη εικόνα του τί σημαίνει αναρχική κοινότητα. Δηλαδή, κάποιοι χρησιμοποιούν την αναρχία, τουλάχιστον έτσι το καταλαβαίνουμε

εμείς, ως κουστούμι, για να το φορούν ως ασπίδα προστασίας και να εξαπολύουν προσβλητικές επιθέσεις εναντίον συντρόφων, θεωρώντας πως το γεγονός οτι δηλώνουν αναρχικοί, θα τους παρέχει ασυλία. Ο καθένας λέει ό,τι του κατέβει στο κεφάλι, με ύφος χιλίων καρδιναλίων και δεν τρέχει τίποτα. Τα αναρχικά καφενεία, άλλωστε, έχουν γεμίσει με βετεράνους της θεωρίας, που έχουν φτάσει στο σημείο να ασκούν πολεμική στο ένοπλο και να μιλάνε, κιόλας, για επιχειρησιακά λάθη, την ίδια στιγμή που η πιο μεγάλη παράνομη πράξη αυτών των ανθρώπων είναι, το πολύ πολύ, η παραβίαση κόκκινου σηματοδότη.

Εδώ, πρέπει να τονίσω το εξής: κανείς δεν είναι υπεράνω της κριτικής, ποτέ δεν είπαμε κάτι τέτοιο. Άλλο η κριτική, και άλλο η συκοφαντία, άλλο κριτική, και άλλο πολεμική. Η κριτική και η αυτοκριτική είναι απαραίτητες στον αγώνα γιατί, πραγματικά, δημιουργούν την προοπτική της εξέλιξης. Χωρίς κριτική και αυτοκριτική δεν υπάρχει εξέλιξη, αντίθετα, σχηματίζονται δόγματα, δημιουργούνται αγκιλώσεις, και παγωμένες ιδεολογίες. Για όσους, λοιπόν, δεν έχουν κοντή και επιλεκτική μνήμη -γιατί στις μέρες μας συναντάμε πολύ αυτό το φαινόμενο της επιλεκτικής μνήμης- σίγουρα θα θυμούνται πως κι εμείς έχουμε κάνει, δημόσια κιόλας, την αυτοκριτική μας σε κάποια σημεία. Όπως επίσης, παραδεχόμαστε και σηκώνουμε κιόλας το τίμημα ότι συχνά ασκούμε έντονη κριτική στον αναρχικό χώρο και στην κοινωνιστική τάση. Για να το πάμε κι ένα βήμα παραπέρα, πολλές φορές έχουμε χρησιμοποιήσει τη βαριοπούλα της αγένειας, κάνοντας όμως κριτική σε πολιτικές καταστάσεις, συμπεριφορές και νοοτροπίες, κι όχι συκοφαντώντας πρόσωπα επειδή δεν τα γουστάραμε. Είναι κάτι τελείως διαφορετικό αυτό. Εφόσον, ως αναρχικοί, θεωρούμε -και το λέμε διαρκώς- ότι θεωρία και πράξη είναι αδιαίρετες έννοιες, πρέπει, λοιπόν, να καταλάβουν όλοι πως κάθε λέξη έχει και τις αντίστοιχες

συνέπειες. Δε μπορούν κάποιοι να παίζουν με τις λέξεις, προσβάλλοντας και συκοφαντώντας ανθρώπους που, με συνέπεια, είτε συμφωνούν, είτε διαφωνούν μαζί τους, ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη για τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, και έφαγαν δεκάδες χρόνια καταδίκες από το κράτος.

Φυσικά, δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνουν τέτοιες συκοφαντικές επιθέσεις. Διαχρονικά, κι αυτό έχει μεγάλη αξία, οι άνθρωποι οι οποίοι πράττουν, συναντούν συχνά το φθόνο και τη συκοφαντία, από ανθρώπους που, κατά τη γνώμη μου, είναι μικροί σε πολιτικό και υπαρξιακό ανάστημα. Να φέρω ένα απλό παράδειγμα...Ο γνωστός αναρχικός της πράξης Severino DiGiovanni, είχε υπάρξει θύμα μιας οργανωμένης συκοφαντικής επίθεσης από άλλους αναρχικούς. Υπάρχει, μάλιστα, ένα περιστατικό καταγεγραμμένο σε ένα βιβλίο που κυκλοφορεί σα βιογραφία του Severino DiGiovanni. Τότε, η επίσημη αναρχική εφημερίδα εκείνης της εποχής, πολεμούσε και συκοφαντούσε διαρκώς το Severino. Όταν, πλέον, ξεπεράστηκε κάθε όριο, μα πραγματικά κάθε όριο, η απάντηση του Severino DiGiovanni ήταν η εκτέλεση στην πόρτα του σπιτιού του του αναρχικού εκδότη. Αν, λοιπόν, κάτι πρέπει να μας σοκάρει σήμερα, αν κάτι πρέπει να σοκάρει τον αναρχικό χώρο, δεν είναι το σπασμένο πόδι ή το σπασμένο χέρι ενός συκοφάντη όπως είναι ο Ναξάκης, αλλά η ευκολία με την οποία κάποιοι λερώνουν μια διαδρομή και μια συνέπεια αγώνα που ούτε ο αντίπαλος, δηλαδή ούτε το ίδιο το κράτος, δεν τόλμησε να αμφισβητήσει. Επειδή, λοιπόν, τα πάντα ερμηνεύονται και λίγο πιο υπαρξιακά και όχι μόνο στείρα πολιτικά, γι'αυτό λέμε καμιά φορά πως ο αντίπαλος βρίσκεται πάντα απέναντι και είναι ευδιάκριτος, αλλά ο εχθρός καμιά φορά παραμονεύει ανάμεσα μας.

Κλείνοντας αυτό το θέμα, το οποίο πραγματικά μας έχει κουράσει πάρα

πολύ, θα αναφέρω κι ένα γεγονός το οποίο θεωρώ ότι είναι χαρακτηριστικό μιας νοοτροπίας και μιας αντίληψης. Λίγες μέρες μετά το περιστατικό, κάποιος γνωστός μου σε ένα γράμμα του, μου έγραψε για το περιστατικό ότι «αυτό που θα αναλογούσε γι'αυτά που έγραψε αυτός ο άνθρωπος, θα ήταν το πολύ πολύ δυο χαστούκια» και ότι «όλη η ένταση της βίας που χρησιμοποιήσατε, ήταν πραγματικά αναντίστοιχη». Μα για'μάς, αυτό που είναι πραγματικά αναντίστοιχο είναι ότι όλοι έσπευσαν να ασχοληθούν μ'αυτό το γεγονός, όλοι τρέξανε να κάνουν έκτακτα συζητήσεις, συνελεύσεις κλπ, την ίδια στιγμή που οι περισσότεροι αδιαφορούν και για τις νέες εξελίξεις της κατασκευής φυλακής υψίστης ασφαλείας στο Δομοκό, αλλά και για τους ίδιους τους πολιτκούς κρατούμενους. Προφανώς, λοιπόν, αυτό το όψιμο ενδιαφέρον για κάποια πράγματα που συμβαίνουν μέσα στη φυλακή, εμένα μπορεί να μου γεννήσει πάρα πολλά ερωτήματα. Και να πώ και την αλήθεια, δεν αναζητώ καν τις απαντήσεις σ'αυτά τα ερωτήματα, γιατί μου είναι αδιάφορα.

105fm: Μια ερώτηση που έχει έρθει από ακροατή: πιστεύεις ότι η κάθε περίπτωση θα πρέπει να αντιμετωπίζεται με τον ίδιο τρόπο ή χρειάζεται κάποιες φορές να αλλάζεις τακτική; Για παράδειγμα, στον αναρχικό χώρο, πολλοί ηθικιστές περιμένουν στη γωνία διάφορες κινητικότητες της ΣΠΦ για να δημιουργήσουν εντυπώσεις, ειδικά προς νέους συντρόφους. θεωρείς ότι αυτοί οι τακτικισμοί θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με μια σταθερή στάση από τη ΣΠΦ ή κάθε περίπτωση χρήζει συγκεκριμένης στάσης;

Χ.Τ.: Κάθε περίπτωση θεωρώ ότι πρέπει να αντιμετωπίζεται έτσι όπως

αναλογεί, ανάλογα με τις προκλήσεις που έχει θέσει η ίδια η περίπτωση. Δε μπορώ να ομογενοποιήσω διαφορετικά γεγονότα μεταξύ τους, όπως δε μπορώ να ομογενοποιήσω και διαφορετικούς ανθρώπους μεταξύ τους. Είναι αναμφισβήτητο το γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι περιμένουν στη γωνία, για ν'αρχίσουν, είτε να μας συκοφαντούν, είτε να προβαίνουν σε λεκτικές επιθέσεις εναντίον μας, για τη στάση μας, για τη στρατηγική μας και τις αντιλήψεις μας, δημιουργώντας ένα σύννεφο σκόνης και μια καλή λάσπη συκοφαντίας εναντίον μας. Προφανώς, πιστεύω ότι πρέπει να υπάρχει μια αντίστοιχη ευέλικτη στρατηγική, που θα αντιμετωπίζει το κάθε πρόβλημα στην πραγματική του διάσταση. Δεν υπάρχει ούτε οδηγός επιτυχίας, ούτε αλάνθαστη συνταγή για να αντιμετωπίσεις κάποιες καταστάσεις. Άλλωστε, μην ξεχνάμε ότι ο πανομοιότυπος τρόπος αντίδρασης γεννάει κι αυτός, με τη σειρά του, μια δογματική αντίληψη και μια δογματική σκέψη, που δημιουργούν κι αυτές με τη σειρά τους, έναν δογματικό τρόπο δράσης. Οπότε, θεωρώ πως όχι, δεν πρέπει να τα αντιμετωπίζουμε όλα το ίδιο. Υπάρχει ένας διαφορετικός βαθμός έντασης στο κάθε γεγονός και στην κάθε περίπτωση και, ανάλογα με τον αντίστοιχο συλλογισμό, πρέπει να απαντάς σ'αυτό το πράγμα. Το μόνο που πραγματικά θέλουμε, και πιστεύω κρατάμε σταθερό, είναι η αδιαλλαξία μας και η αμετανόητη απόφαση που έχουμε πάρει να σταθούμε ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας, ενάντια στο κράτος και ενάντια σε οτιδήποτε πάει να αντικαταστήσει το κράτος, με όποιο προσωπείο κι αν αυτό προβάλλεται.

105fm: Έχει γίνει λόγος και σε δικά σας κείμενα, αλλά και σε κείμενα απο άλλους συντρόφους στην Ελλάδα και διεθνώς, για το ρεύμα της «Νέας Αναρχίας».

Πώς αντιλαμβάνεστε, αφ'ενός, την ύπαρξη ενός νέου ρεύματος με σαφώς πιο επιθετικά χαρακτηριστικά, μέσα –ή παράλληλα- στο υπάρχον αναρχικό κίνημα και, κατ'επέκταση, αιρετικές έννοιες όπως ο μπδενισμός, ο αναρχοατομικισμός, ο αντικοινωνισμός κλπ;

Χ.Τ.: Είναι αλήθεια ότι πάρα πολλές φορές χρησιμοποιούμε στα κείμενα μας τον όρο και την έννοια της Νέας Αναρχίας, και άλλες τόσες φορές έχουμε συναντήσει το ίδιο ερώτημα. «Τι είναι τελικά η Νέα Αναρχία»; Ούτε κι αυτή τη φορά θα δώσουμε έναν ακριβή ορισμό γιατί η Νέα Αναρχία δεν είναι ένα συνταγογραφούμενο φάρμακο για να πούμε ακριβώς τις ενδείξεις και τις αντενδείξεις, και τί προσφέρει και τί δεν προσφέρει. Είναι, περισσότερο, ένα ανοιχτό στοίχημα που προσφέρεται για μια διαρκή συζήτηση. Για'μάς, λοιπόν, η αναρχία είναι ένα ταξίδι. Είναι μια περιπέτεια αξιών, αντιλήψεων, συναισθημάτων που, σίγουρα, δεν έχει κανένα τερματικό σταθμό. Είναι μια ζωντανή κατάσταση, σε διαρκή κίνηση. Σε αυτό το ταξίδι συναντάμε μπροστά μας και τις δικές μας αδυναμίες, και τις δικές μας αντιφάσεις, και τα δικά μας λάθη. Το ζήτημα είναι να βάλουμε σκοπό να τα ξεπεράσουμε. Αυτό το διαρκές ξεπέρασμα, το διαρκές ξεπέρασμα του εαυτού μας, ενάντια στη φθορά και στη συνήθεια, είναι η αναρχία.

Δυστυχώς, τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς, κάποιοι στενοκέφαλοι προσπαθούν να στριμώξουν την αναρχία σε μίζερες γραφειοκρατικές διαδικασίες. Δηλαδή, έχουν ένα άγχος να τη μετατρέψουν σε μια καθωσπρέπει σοβαρή ιδεολογία που προσφέρει, ιδιαίτερα τώρα στην περίοδο της κρίσης, τη συνταγή της κοινωνικής αρμονίας και της σωτηρίας. Μ'αυτόν τον τρόπο, αυτό που καταφέρνουν είναι να της αφαιρέσουν

τόσο την υπαρξιακή της ταυτότητα, όσο και την ατίθαση και χαοτική της αισθητική. Δηλαδή, στην προσπάθεια τους να αναζητήσουν με κάθε τρόπο την κοινωνική αποδοχή, σερβίρουν ξαναζεσταμένες μαρξιστικές θεωρίες και αναλώνονται σε φαντασιώσεις για τη μαζική αφύπνιση και την οικοδόμηση μιας μελλοντικής μετεπαναστατικής κοινωνίας. Με λίγα λόγια, για'μάς, χάνουν την ουσία. Γιατί η σκέψη και η κίνηση κάποιων τέτοιων ανθρώπων ταιριάζει πιο πολύ, τελικά, σε μια επαναστατική αντιπολίτευση που μάχεται ενάντια στην κυβέρνηση, και όχι σε μια αναρχική δύναμη καταστροφής κάθε εξουσίας. Ξέρεις τι λένε... «Για να γίνεις πολιτικάντης, δεν είναι απαραίτητο να συμμετέχεις σε ψηφοδέλτιο». Το ζήτημα, λοιπόν, είναι πως κάποιοι ονειρεύονται ένα επαναστατικό αύριο που, για παράδειγμα, τα μέσα παραγωγής, η τεχνολογία, ο πολιτισμός θα έχουν αλλάξει απλώς διαχειριστές, και θα έχουν περάσει -το λένε κιόλας κάποιοι- στη λαϊκή εξουσία, δίχως όμως να έχουν καταλάβει ότι η αναρχία, τουλάχιστον για'μάς, δε σημαίνει αλλαγή διαχείρισης της εξουσίας. Αναρχία σημαίνει καταστροφή των κοινωνικών δομών που γεννάνε την εξουσία ως κοινωνική σχέση, ανεξάρτητα από το πώς αυτή βαφτίζεται, λαϊκή, κοινωνική, ή ακόμα και αυτοδιαχειριζόμενη εξουσία. Άλλωστε, αν παρατηρήσει κανείς το μικρόκοσμο του αναρχικού χώρου, θα διαπιστώσει τη διατήρηση και την αναπαραγωγή όλων των κοινωνικών δομών και των κυρίαρχων συμπεριφορών που υποτίθεται ότι αρνούμαστε. Τί να πρωτοπούμε... Lifestyle, άτυπη ιεραρχία, ρόλοι, πατριαρχία, σεξισμός... Δηλαδή, βλέπουμε μια αναπαραγωγή του συστήματος εξουσίας που, απλώς, στη συγκεκριμένη περίπτωση, έχει πρόσημο αναρχικό. Γι'αυτό νιώσαμε την ανάγκη να διαχωριστούμε απ'το χθές, γι'αυτό θέλαμε να ξαναοπλίσουμε λέξεις και έννοιες που για πολλά χρόνια ήταν θαμμένες σε βιβλία και περιπέτειες ανθρώπων του περασμένου αιώνα, επαναφέραμε,

δηλαδή, την αίρεση του μηδενισμού και του αναρχοατομικισμού, ενάντια στην -δήθεν επαναστατική κανονικότητα του χώρου. Αυτό, φυσικά, δε σημαίνει πως κι εμείς οι ίδιοι δε βρισκόμαστε κάποιες φορές αντιμέτωποι με τις δικές μας αντιφάσεις. Σε καμία περίπτωση δεν πιστεύουμε ότι υπάρχουν καθαροί αναρχικοί. Όμως, υπάρχουν αναρχικοί που, κάθε μέρα, θέλουν να γίνουν όλο και πιο αναρχικοί. Αυτή η επιθυμία είναι, για΄μάς, η αναρχία.

Και πάμε πιο συγκεκριμένα... Τί είναι ο μηδενισμός. Είναι μια αρκετά αιρετική έννοια που πολλοί την ερμηνεύουν όπως θέλουν. Όχι ότι εμείς έχουμε τη σωστή ερμηνεία ή τη σωστή συνταγή αυτής της λέξης, απλώς κι εμείς, θα πούμε και θα μοιραστούμε την υποκειμενική μας άποψη για το τί θεωρούμε ότι είναι ο μηδενισμός. Για'μάς, λοιπόν, ο μηδενισμός είναι η έννοια του αρνητικού, η έννοια του αρνητικού όπως την έχει προσδιορίσει ο Χέγκελ, δηλαδή η έννοια του διαρκώς ανικανοποίητου, που αρνείται το υπάρχον. Μέσα από αυτή τη διαρκή σύγκρουση του παλιού και του νέου, γεννιέται η εξέλιξη. Κάθε νέο που γεννιέται και μετατρέπεται σε δεδομένο που παλιώνει, οφείλει να γεννήσει τη νέα του άρνηση. Αυτή η διαρκής αναγέννηση δημιουργεί την κίνηση. Δηλαδή, νέες καταστάσεις, νέες σκέψεις, νέα συναισθήματα, νέες εντάσεις, που δεν αφήνουν κανένα περιθώριο και κανένα χώρο για την εξουσία της στασιμότητας και της συνήθειας. Τι είναι ο αναρχοατομικισμός...Κι αυτή είναι μια ωραία λέξη που χρησιμοποιούμε και, πολύ συχνά, έχει δεχτεί τόνους λάσπης. Για'μάς, ο αναρχοατομικισμός είναι η αφετηρία μιας υπαρξιακής εξέγερσης που γεννιέται στο κάθε άτομο, και δοκιμάζει να συλλογικοποιηθεί, αναζητώντας συντρόφους και φίλους ενάντια σε έναν κόσμο εξατομικευμένης μοναξιάς. Δηλαδή, ξεκινάει από το άτομο και συλλογικοποιείται με άλλα άτομα, τα οποία νιώθουν την ίδια επιθυμία και την ίδια ανάγκη. Ταυτόχρονα, μένουμε μακριά από τις προσευχές της αιώνιας αφύπνισης της μάζας. Η δικιά μας εξέγερση δε θέλουμε να περιμένει τις ευνοικές αντικειμενικές συνθήκες, ξεκινάει στο εδώ και στο τώρα, τόσο απλά.

Ίσως, για ορισμένους, όλα αυτά να ακούγονται πολύ ποιητικά και πολύ αφηρημένα. Ίσως, κιόλας, να μην ταιριάζουν -και δεν ταιριάζουν καθόλου, αυτή είναι η αλήθεια- στο σοβαρό κουστούμι της σημερινής λαϊκής απεύθυνσης. Ας θυμηθεί, όμως, ο καθένας, κι αυτό έχει πραγματικά αξία, πώς «μπήκε» στην αναρχία, πότε έγινε αναρχικός, τί ήταν αυτό που τον τράβηξε. Εγώ, προσωπικά, δε γνωρίζω κανέναν να έγινε αναρχικός επειδή κατάπιε πρώτα μια βιβλιοθήκη από Marx και Bakunin. Περισσότερο, η αναρχία, έτσι όπως την έχουμε ζήσει κι εμείς, είναι μια βιωματική αισθητική εξέγερση σε άρνηση κάθε κατεστημένου, και μετά βρίσκει τις λέξεις για να εκφραστεί, δε γίνεται ανάποδα το πράγμα. Η Νέα Αναρχία, λοιπόν, είναι ακριβώς αυτή η επιθυμία. Η επιθυμία να διατηρήσουμε την αναρχία σα μια διαρκή εξέγερση, και όχι ως μια εξευγενισμένη ιδεολογία. Αυτό είναι το στοίχημα της Νέας Αναρχίας.

105fm: Από το 2010, έχετε δημιουργήσει μια συμμαχία-συνεργασία με την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία. Με λίγα λόγια, ποιά είναι η ιστορία της FAI και ποιά τα σημεία σταθμοί που χαρακτηρίζουν την πορεία της εξέλιξης της;

Χ.Τ.: Η ιστορία της FAI, θα μπορούσα πολύ σύντομα να πώ ότι, είναι μια πολύ όμορφη ιστορία ανταρσίας. Επειδή, όμως, έχει ενδιαφέρον να δούμε την ιστορία αυτή ώστε, μέσα από τη μνήμη να δημιουργήσουμε και μια προοπτική, θα ξεκινήσω λέγοντας ότι η FAI είναι η διεθνής ιστορία ενός άτυπου αναρχικού δικτύου πυρήνων, που ξεκινάει από τα μέσα, αν θυμάμαι καλά, ή τις αρχές του 2002 στην Ιταλία. Η πρώτη ενέργεια της FAI είναι η ανατίναξη δύο αυτοσχέδιων εκρηκτικών μηχανισμών, έξω από το σπίτι του πρώην πρωθυπουργού της Ιταλίας. Αυτή ήταν η πρώτη της πράξη. Και συνοδεύτηκε από τη δημόσια παρουσία, που έγινε με ένα κείμενο αυτοπαρουσίασης, με τον τίτλο «Ανοιχτή επιστολή στο αναρχικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα». Είναι ένα κείμενο το οποίο έχει κυκλοφορήσει και στην Ελλάδα, με τη μορφή προκήρυξης, το οποίο έθεσε τρείς βασικές θέσεις, οι οποίες διέπουν μέχρι και σήμερα τους πυρήνες της FAI.

Σαν πρώτη θέση, όριζε την επαναστατική αλληλεγγύη μεταξύ των πυρήνων που ανήκουν στο δίκτυο της FAI. Σα δεύτερη, το συντονισμό επαναστατικών εκστρατειών. Δηλαδή, όταν ξεκινάει μια ομάδα και πράττει, και θέτει μια εκστρατεία πχ για την απελευθέρωση κάποιου συντρόφου, αυτό θα μπορούσε να μεταδοθεί και σε άλλες χώρες και σε άλλες πόλεις, από αντίστοιχους πυρήνες οι οποίοι συγκροτούν τη FAI, και να γίνει ένας συντονισμός επιθέσεων. Και τρίτο βασικό σημείο της ανοιχτής επιστολής ήταν η επικοινωνία των ομάδων, έτσι όπως αυτή οριζόταν ως επικοινωνία της πράξης και της δράσης, δηλαδή, η επικοινωνία, όχι μέσα

από γραφειοκρατικές συνελεύσεις (ούτως η άλλως θα υπήρχε μεγάλο ζήτημα όσον αφορά το θέμα της ασφάλειας σε μια τέτοια συνάντηση), αλλά μια επικοινωνία η οποία θα διεξάγετο μέσα από τις αναλήψεις ευθύνης. Δηλαδή, κάθε ανάληψη ευθύνης, δε θα μιλούσε μόνο για την ενέργεια αυτή καθ'αυτή, αλλά θα μπορούσε να θέσει και ερωτήματα, ζητήματα και προτάσεις, οι οποίες θα μοιραστούν δημόσια πλέον, μέσα από αντίστοιχες προκηρύξεις.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, έγιναν δεκάδες βομβιστικές επιθέσεις της FAI, σε πολιτικά γραφεία, σε στρατόπεδα carabinieri στην Ιταλία, σε διευθυντές φυλακών, σε εκκλησίες, σε τράπεζες, και σε πάρα πολλά σύμβολα της εξουσίας. Το 2004, αν θυμάμαι καλά, η FAI συνδέεται και με τον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση της φύσης και των ζώων, με την εμφάνιση ενός πυρήνα με την ονομασία «Ανταρσία των ζώων», που τοποθέτησε εκρηκτικό μηχανισμό σε ένα εκτροφείο ζώων που χρησιμοποιούνταν αποκλειστικά για τη γούνα τους. Στα τέλη του 2006, η FAI δημοσιεύει ένα ντοκουμέντο απολογισμού. Είναι ένα κείμενο δημόσιο, στο οποίο, πρώτα απ'όλα, μιλάει για την κατάσταση που βρίσκονται οι πυρήνες της. Οι πυρήνες, λοιπόν, της FAI μέχρι το 2006, παραμένουν αλώβητοι από την καταστολή και, ταυτόχρονα, διατυπώνεται ένας προβληματισμός. Ο προβληματισμός ότι το στοίχημα της FAI, δηλαδή το στοίχημα το οποίο τέθηκε το 2002, δεν έχει κατορθώσει να διαχυθεί έξω από τα όρια του ιταλόφωνου κινήματος. Διατυπώνουν, λοιπόν, οι σύντροφοι έναν τέτοιο προβληματισμό. Σ'αυτό το δημόσιο απολογισμό, έχει ενδιαφέρον ότι ανταποκρίνεται κάποιος. Και ανταποκρίνεται ο φυλακισμένος σύντροφος Gabriel Pombo da Silva, που με δημόσια επιστολή του στηρίζει το εγχείρημα της FAI. Δυστυχώς, ο Gabriel Pombo da Silva, μέχρι και σήμερα, βρίσκεται κρατούμενος, αυτή τη στιγμή

στις φυλακές της Ισπανίας. Το 2007 ακολουθούν περίπου δύο με δυόμιση χρόνια επιχειρησιακής σιωπής. «Επιχειρησιακή σιωπή» ήταν ο ορισμός που έδωσε η αστυνομία πιο συγκεκριμένα, για την απουσία της FAI. Όμως, η FAI επανεμφανίζεται, με την επιχείρηση «Eat the rich», χτυπώντας με βόμβες ένα διευθυντή φυλακής στην Ιταλία, καθώς και το χώρο ενός πανεπιστημίου. Στη συνέχεια, ακολουθούν πολλές επιθέσεις.

Ο Νοέμβρης του 2010 είναι ένα σημείο που έχει ιδιαίτερη αξία για την ιστορία της FAI. Τότε στην Ελλάδα ανοίγει ένας άτυπος δίαυλος επικοινωνίας με τους συντρόφους της FAI. Έχει προηγηθεί, βέβαια, το 2008 μια πενταπλή επίθεση από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς σε ιταλικούς στόχους, σε ένδειξη αλληλεγγύης σε συντρόφους που τότε είχαν συλληφθεί και κατηγορούνταν για τη FAI στην Ιταλία. Το Νοέμβρη του 2010, όμως, μετά την αποστολή δεκάδων εκρηκτικών δεμάτων σε πρεσβείες και προέδρους χωρών, ανάμεσα τους και ο Ιταλός πρωθυπουργός Μπερλουσκόνι, καταθέτουμε δημόσια την πρόταση στήριξης στους Ιταλούς συντρόφους μας. Ακολουθεί η ανταπόκριση, μετά απ'αυτό, της ιταλικής FAI, με τρία δέματα βόμβα σε πρεσβείες, ανάμεσα τους και η ελληνική. Επίσης, στις 31 Μαρτίου 2011, η FAI ξαναχτυπά με άλλα τρία δέματα βόμβα, ένα από τα οποία καταλήγει στο διευθυντή των φυλακών Κορυδαλλού. Στη συνέχεια, ακολουθούν κι άλλες επιθέσεις.

Αυτό που έχει μια ιδιαίτερη αξία είναι ότι τον Αύγουστο του 2011 κυκλοφορεί το κείμενο «Μη λές πως είμαστε λίγοι». Είναι ένα κείμενο το οποίο ανοίγει μια νέα συζήτηση για τη FAI, σε διεθνές, πλέον, επίπεδο. Εδώ να συμπληρώσω ότι, από το Φεβρουάριο του 2011, εμείς, ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, συμμετέχουμε σταθερά στη σύμπραξη με τη FAI. Θέλοντας, λοιπόν, κι εμείς με τη σειρά μας να προωθήσουμε το δημόσιο συνωμοτικό διάλογο με τη FAI, κυκλοφορήσαμε μέσα από τη

φυλακή, το κείμενο «Ο ήλιος θα συνεχίσει ν'ανατέλλει», καθώς και άλλα κείμενα και μπροσούρες, όπως το «Φωτιά και μπαρούτι». Ο διάλογος συνεχίζεται και σε άλλες χώρες, όπως με το κείμενο «Βροχή και φωτιά», το οποίο κυκλοφορεί από τη FAI Αγγλίας, την ίδια στιγμή που, πλέον, η διεθνής συνωμοσία της FAI είναι γεγονός. Χαρακτηριστικά, θα αναφέρω ότι, αυτή τη στιγμή, η FAI θα πρέπει να αριθμεί πάνω από 50 πυρήνες σε όλο τον κόσμο, σε χώρες όπως Αγγλία, Ολλανδία, Γερμανία, Ισπανία, Ρωσία, Ιταλία, Αργεντινή, ΗΠΑ, Μεξικό, Βολιβία, Χιλή, Βραζιλία, Περού, Ινδονησία, Αυστραλία, και πρόσφατα, όπως είπαμε και στην αρχή της κουβέντας, εμφανίστηκε και στην Τουρκία.

Τον Οκτώβρη του 2011, συλλαμβάνονται στην Ινδονησία δύο σύντροφοι. Συλλαμβάνονται ο Eat και ο Billy, και προφυλακίζονται για τον εμπρησμό ATM τράπεζας. Οι δύο σύντροφοι, μέσα από τη φυλακή, αναλαμβάνουν την ευθύνη της συμμετοχής τους στη FAI και στηρίζουν με τα κείμενα τους την επιλογή της επίθεσης. Στη συνέχεια, οι πυρήνες της FAI συνεχίζουν και χτυπούν σε όλο τον κόσμο.

Η FAI αναπτύσσεται τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα σε χώρες της Λατινικής Αμερικής, προχωρώντας και σε ένοπλες επιθέσεις. Στο Μεξικό, ένοπλος πυρήνας της FAI, εκτελεί τρείς μπάτσους μέσα σε υπηρεσιακό αυτοκίνητο. Στην Ιταλία, σύντροφοι της FAI πυροβολούν στα πόδια μεγαλοστέλεχος πυρηνικής εταιρείας και αναλαμβάνουν την ευθύνη ως «Πυρήνας Όλγα», σε ένδειξη φιλίας και αλληλεγγύης στη συντρόφισσα της Συνωμοσίας, την Όλγα Οικονομίδου. Δυστυχώς, μετά από μήνες, γι'αυτή την υπόθεση συνελήφθησαν δύο σύντροφοι, ο Nicola Gai και ο Alfredo Cospito. Οι δυό τους στο δικαστήριο ανέλαβαν κι αυτοί την ευθύνη και αποχώρησαν από τη δίκη με υψωμένες τις γροθιές τους.

Στην Ελλάδα, αντίστοιχα σε ένδειξη φιλίας, ο πυρήνας της FAI με το

όνομα «Alfredo και Nicola», στα πλαίσια του σχεδίου «Πράσινη Νέμεσις», αναλαμβάνει την ευθύνη για το σαμποτάζ των εταιρειών Coca-Cola και Nestle. Συγκεκριμένα, θυμάστε όλοι, ήταν μια απειλή, εν μέσω χριστουγέννων, που είχαν διατυπώσει οι σύντροφοι του συγκεκριμένου πυρήνα, να μολύνουν προϊόντα των δύο εταιρειών, με αποτέλεσμα οι εταιρείες αυτές να αποσύρουν από την αγορά τα αντίστοιχα προιόντα, προκαλώντας ζημιές εκατομμυρίων ευρώ.

Έχουν προηγηθεί, βέβαια, στην Ελλάδα αρκετές εμπρηστικές και βομβιστικές επιθέσεις της FAI, ανάμεσα τους ήταν η ανατίναξη γραφείων courier, που η ιδιοκτήτρια τους είχε ρουφιανέψει δύο συντρόφους της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς στην υπόθεση των παγιδευμένων δεμάτων. Τότε, την ευθύνη είχε αναλάβει η «FAI – Αλώβητος πυρήνας εκδίκησης». Επίσης, υπήρξε η ανατίναξη των γραφείων της Χρυσής Αυγής στον Ασπρόπυργο, η ανατίναξη ATM τράπεζας, καθώς και αρκετές δεκάδες εμπρηστικές επιθέσεις από διάφορους πυρήνες της FAI, όπως και διάφορες μορφές σαμποτάζ. Τους τελευταίους μήνες, άλλωστε, τέθηκε σε εφαρμογή από τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και τη FAI, το διεθνές Σχέδιο «Φοίνικας». Με δέκα ενέργειες, μέχρι στιγμής, σε Ελλάδα, Ρωσία, Ινδονησία, Μεξικό, και αν θυμάμαι καλά, και στη Χιλή. Επιθέσεις εναντίον διευθυντών φυλακών, δεσμοφυλάκων, τραπεζών, εκλογικών κέντρων και αλλού. Να διευκρινίσω ότι σ'αυτό το σχέδιο συμμετείχαν και πυρήνες που δε συμμετείχαν στη FAI, αλλά στηρίζουν γενικότερα, τη Μαύρη Διεθνή. Στα πλαίσια, μάλιστα, του Σχεδίου «Φοίνικας», συνελήφθη ο αναρχικός Σπύρος Μάνδυλας και ο σύντροφος Ανδρέας Τσαβδαρίδης, ο οποίος ανέλαβε και αυτός την ευθύνη για την αποστολή του δέματος σε διοικητή της αντιτρομοκρατικής, για λογαριασμό του πυρήνα «Mauricio Morales» της FAI.

Θα μπορούσαμε να μιλάμε για ώρες, πραγματικά, για τη FAI και την ιστορία της. Σίγουρα, λείπουν πάρα πολλά γεγονότα από αυτήν την πρόχειρη και σύντομη αναδρομή. Το πιο σημαντικό, όμως, από το να κάτσουμε να παραθέσουμε ένα κατάλογο με αναρίθμητες ενέργειες της FAI διεθνώς, είναι να δούμε το εξής: η ιστορία της FAI, δεν είναι κάποιο μουσειακό έκθεμα ή ένα βιβλίο ιστορίας, αλλά παραμένει ένα ζωντανό στοίχημα που, και σήμερα, συνεχίζει να θρέφεται από τη φωτιά και αναγεννάται συνεχώς από τις στάχτες του.

FAI/IRF 2014

Joy Cell
Fire Cell
International Informal Anarchist Federation/ FAI
Class Terror
May 22nd Group
New Horizon of Burning Rage/ ELF/ FAI
Sacco and Vanzetti Circle of Propaganda by Life and by Deed
Bordeless Solidarity Cell
International Solidarity Fraction
Insurgents: Bristol North
Conscience and Fury
FAI/ ELF
Uncivil Diosbedients
Live Wires ELF
Friends of Freedom
CCF Belarus
FAI North Section
CCF Dutch Cell
CCF Russia FAI/IRF
Autonomous Cell 'Silver Bullets for Police Werewolves' of CCF Russia
ELF Russia FAI/ International Network of Action and Solidarity / IRF
Autonomous Group First Squad, FAI/IRF
Wild Hogs / ALF-FAI
Wolfpack Elf /alf-russia,FAI
Alf/Elf Moscow Region,FAI
Autonomous Carpenters
Two Sequoias ALF-FAI
Artificers Cell/CCF Russia
ELF/ FAI Comando Nestor Mahno
Two Sequoias ALF-FAI [Ucraine]
Animal Liberation Front/ FAI/ IRF
Seals on Tour
Furious Hookers Militia
Nihilist Cell
ELF/ FAI/ IRF
Conspiracy Cells of Fire / FAI/ IRF
Revolutionary Groups for the Spread of Terror / Nucleus of Vandals/
Cell Abnormal – Heretics / Incendiary Cell of Destructions
Terrorist Complicity Warriors of the Abyss/ Severino Di Giovanni Commando
Deviant Behaviours for the Spread of Revolutionary Terrorism/
Cell of Anarchist Action/ Cell of Reflective Attack
Incendiary Cell of Attack
Cell of Aggressive Conscience
Cell of Revolutionary Solidarity
Incendiary Plans of Nocturnal Disorder
Aggresive Line Cell
Ccf Luciano Tortuga Cell
Desobedient Cells of Solidarity
Childrens are Playing
Cell 'Fire to the Prisons'
'Fires on the Horizon'
'Lonewolf' Cell
Intact Revenge Cell
Antifascist Front
Ryo Cell/ CCF
Nicola and Alfredo Cell
Gangs of Consciousness/ CCF - Sole Baleno
International Conspiracy for Revenge
Commando Mauricio Moralles
CCF Mexico [FAI-M] /
Insurrectional Cell 'Mariano Sanchez Anon' [CI-MSA]
CCF M-DF Cell/ Chihuaua/ Jalisco/ Veracruz / Oahaca
Autonomous Cells of the Immediate Revolution – Praxedis G. Guerrero [CARI-PGG/ FAI]
Anarcho-Insurrectionalist Initiative of Counter Attack and Solidarity-Julio Chavez Lopez [IAOS-JCL/FAI]
Anarcho-Nihilist Group of Action for the Creative Nothing
Informal Revolutionary Anarchist Cell [CRIA / FAI]
Insurrectionalist Anarchist Competitive Execution Cell -25 November
Anti-Civilization Faction - ELF [FA-ELF/FAI]
Terrorist Cells for Direct Action - Anti-Civilization Fraction [TSDD-ACF]
Cell for Violent and Excessive Attack against the Power
Anonymous Anarchist Action
Earth Liberation Front [FLT/ FAI]
Animal Liberation Front [ALF/ FAI]
Emily Henrg Insurrectionalist Revolutionary Group
Tending toward Anarchy
FAI Oregon
Artisans Club for Putting Coffee to New [and sometimes spectacular] Uses
Anti-authoritarian Insurgency of Action
Anti-Clerical Group for the Promotion of the Use of Sex Toys
Madrid Autonomous Group
Olga Cell FAI/FRI
Sisters in Arms / Mauricio Morales Cell
Artisans Cooperative of Fire and Similar [sometimes spectacular]
Cells Against Capital, Prisons, its Jailers and its Cells
20th July Brigade
International Solidarity
Armed Cells for International Solidarity
Anonymous Terrible Revolt (RAT)
Narodnaja Volja
Subversive Anti-Civilization Individualities
Revolutionary Cell 'Lambros Fountas'
Revolutionary Cell 'Horst Fantazzini'
Metropolitan Cells
Animal Revolt
Free EAT & BILLY
Anti-Social Cell
COOP
Damiano Bollano
Conspiracy of Black Fire
Aytonomous Cell for Revolutionary Class Struggle
Indonesia Section
'Long Live Luciano Tortuga' Cell/ FAI/ IRF
International Conspiracy for Revenge/ FAI/ IRF
ICR Argirou Cell
ICR Anger Unit
Vandals for Solidarity Cell/ ICR
Free Mandylas and Tsavdaridis Cell
Sebastian O. Sequel Cell
Anarchowildings Cell
Fire Wolves
Felicity Ann Ryder Cell
Savages of the Earth/ ALF/ELF
FAI/ IRF
Bruno Filippi Cell of Iconoclastic Individuals/ FAI/ IRF
Circle of Iconoclastic Action
Nihilist Cell 'Severino di Giovanni'
Revolutionary Cell 'Individualist Fraction'
FAI- BC
Movement of Civil Disobedience (MDC)
International Conspiracy for Revenge
Conspiracy of Cells Of Fire
Internacional Revolutionary Front/ Insurrectional Commando 'Aracely Romo'
8th of December Commando International Coordination/ FAI
Individuals Conspiring for the Destruction of the Existent
Anti-Authoritarian Insurrectionary Cell 'P. Argirou'
Incendiary Cell 'Efraim Plaza Olmedo'
Vandalistic Cell for the Spread of Rancor
'Osvaldo Solis Soto' Cell
Revolutionary Cell Felice Orsini
Victor Lampros Incendiary Group
Indomitable Nucleus for the Spread of Fire
Cell of Conspirators for the Spread of Chaos
Some Savages for the Generalized Disorder
International Conspiracy for Revenge
Competitive Cell for total Liberation
Friends of the Earth
Artisans of Fire
Cholera Cell
Anger Cell
Cell of Artisans of Fire and Affinities
Some Wayward Noctilucae FAI/FRI
Autonomous Fraction of Rebel Vagabonds
Uncontrollable Forces in Solidarity with the Black Rebels
Anarchist Cell for the Revolutionary Solidarity
Insurrectional Commando 'Dolls of Fire'
Incendiary Action Cell for the Spread of the Revolt
Autonomous Fraction of Savages against the capitalist Intervention in Tipnis
Anarchist Cell for a Chaotic Insurrection
FAI/FRI Bolivia

105fm: Θα θέλαμε να μας πείς τη γνώμη σου και κάποια πράγματα σχετικά με το Σχέδιο «Πράσινη Νέμεσις».

Χ.Τ.: Καταρχήν, αυτή η ενέργεια στην Ελλάδα ήταν μια πολύ πρωτότυπη ενέργεια. Απ'όσο θυμάμαι εγώ, δεν έχει ξανασυμβεί κάτι παρόμοιο. Θεωρώ ότι, γενικότερα, είναι πολύ σημαντικό να προωθούμε την πολυμορφία της δράσης. Σαφέστατα, η ενέργεια της FAI - Πυρήνας Alfredo και Nicola, είχε πρωτοτυπία, είχε εφευρετικότητα και, κάτι ακόμα πολύ σημαντικό, είχε πάρα πολύ μεγάλη αποτελεσματικότητα. Ίσως, θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτό το ιδιόμορφο αντάρτικο χτύπημα του πυρήνα της FAI, για το Σχέδιο «Πράσινη Νέμεσις», επέφερε τη μεγαλύτερη υλική καταστροφή σε επίπεδο οικονομικής ζημιάς, που έχει επιφέρει ποτέ, αντάρτικο χτύπημα τα τελευταία 30 χρόνια. Αναλογιστείτε την τεράστια ζημιά που έκανε στις δύο αυτές εταιρείς Κολοσσούς όταν, εν μέσω χριστουγέννων, δηλαδή, της κατεξοχήν πιο καταναλωτικής περιόδου, οι εταιρείες αυτές αναγκάστηκαν, μέσω της απειλής που δεχτήκαν από τους συντρόφους της FAI, να αποσύρουν χιλιάδες προιόντα από τα ράφια των super markets.

Εμένα μου άρεσε πολύ και η προκήρυξη η οποία συνόδευσε αυτήν την ενέργεια, κυρίως για το λόγο ότι έθεσε κάποια ζητήματα, τα οποία στην Ελλάδα, συχνά θεωρούνται γραφικά και δεν τους δίνει ο κόσμος πολλή σημασία. Νομίζω ότι οι σύντροφοι με την ενέργεια τους, έκαναν ένα πάρα πολύ ουσιαστικό πάντρεμα, το οποίο λείπει από την Ελλάδα. Έθεσαν μέσα στην προκήρυξη τους το στοίχημα της αδιάρρηκτης σύνδεσης της αντιπολιτισμικής τάσης με την αναρχική τάση. Και η σύνδεση αυτή δε μπορεί να υπάρχει παρά μόνο μέσα από τη δράση.

Δεν είναι φιλολογικά ζητήματα αυτά τα οποία θέτουν οι σύντροφοι της αντιπολιτισμικής τάσης, όσον αφορά θέματα λεπλασίας της φύσης και των ζώων. Δεν είναι οικολογική ευαισθησία, αλλά μια πολύ σημαντική παράμετρος του αντάρτικου πόλης. Και το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν είναι πολύ διαδεδομένο αυτό, αυτό είναι πρόβλημα των συντρόφων στην Ελλάδα, δεν είναι πρόβλημα αντίληψης. Γιατί, αν παρατηρήσει κανείς στο εξωτερικό τη δυναμική που αναπτύσσουν οι αντίστοιχοι πυρήνες του ALF και ELF και, συνδιαστικά, με τις ενέργειες που γίνονται από διάφορους συντρόφους προς αυτήν την κατεύθυνση, θα καταλάβει ότι εδώ στην Ελλάδα, τελικά, η γραφικότητα είναι αλλού, και όχι στους συντρόφους που επιλέγουν να θέσουν το ζήτημα του αντιπολιτισμού.

105fm: Να μιλήσουμε λίγο και για το μοντέλο άτυπης οργάνωσης που προωθείται μέσω της FAI-IRF. Τί περιθώρια περαιτέρω εξέλιξης-αλλαγής θεωρείς ότι υπάρχουν σε μια τέτοιου είδους ομαδοποίηση, προς την κατεύθυνση μιας εγωιστικής ένωσης;

Χ.Τ.: Καλό είναι, επειδή θέλουμε, όσο το δυνατόν περισσότερο, η συζήτηση αυτή να είναι ζωντανή και ανοιχτή προς τον καθένα που θέλει να προβληματιστεί και να σκεφτεί κάποιες έννοιες που είναι λίγο πρωτόγνωρες, όπως η έννοια της εγωιστικής ένωσης, να τις απλοποιούμε. Εγώ θα ερμηνεύσω την εγωιστική ένωση ως τη διαφύλαξη της ιδιαιτερότητας και της μοναδικότητας του κάθε ατόμου. Πώς, δηλαδή, μπορεί να διαφυλαχθεί η ατομικότητα και η μοναδικότητα του κάθε ατόμου, μέσα σε μια άτυπη αναρχική ομοσπονδία, για παράδειγμα. Γι'αυτό, κιόλας, έχει αξία να πούμε, όταν μιλάμε για τη FAI, για την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία, ότι δε μιλάμε σε καμία περίπτωση, για μια κλασσική, ένοπλη, συγκεντρωτική οργάνωση, με αρχηγούς, μέλη, καταστατικά, πρόγραμμα κλπ. Η FAI είναι, περισσότερο, μια ζωντανή διεθνής πρόταση που διαρκώς εξελίσσεται, αντικρίζει τις αντιφάσεις της και δημιουργεί χώρο για διάλογο, ευνοώντας τόσο τις συμφωνίες, όσο και τις διαφωνίες που μπορεί να προκύψουν ανάμεσα στους συντρόφους που συμμετέχουν σ'αυτήν. Πάντα, όμως, στην κατεύθυνση της επίθεσης, και όχι της ακαδημαικής θεωρίας ή της φλυαρίας των αμφιθεάτρων. Και όταν μιλάμε για επίθεση, δεν εννοούμε μια αφαιρετική έννοια. Είναι κάτι πολύ συγκεκριμένο και έχει υλικό αντίκρυσμα.

Αυτό που είναι πολύ σημαντικό να πούμε είναι ότι η αναρχική επίθεση για τη FAI, σημαίνει «δράση, δράση, δράση». Μέσα απο'κεί μπορεί να

διαφυλαχθεί και η ατομικότητα του ατόμου, και να χειριστεί οποιαδήποτε διαφωνία υπάρχει, και να προκύψει η πρακτική εξέλιξη. Το πιο σημαντικό, λοιπόν, αφού μιλάμε για επίθεση, κι αφού μιλάμε για δράση, είναι ότι, τουλάχιστον για'μάς, ως κομμάτι της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας, η επίθεση δε λογαριάζεται ως ένα επαναστατικό καθήκον, ως μια υποχρέωση, δηλαδή, για να πλήξουμε στρατηγικά τον εχθρό. Η επίθεση είναι ο δικός μας τρόπος ζωής και έκφρασης. Είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας μας ή, τουλάχιστον, προσπαθούμε να το κάνουμε κάτι τέτοιο. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η επίθεση είναι και η αισθητική μας απέναντι στην ασχήμια του σύγχρονου πολιτισμού. Γι'αυτό, κάθε επίθεση κουβαλάει ένα κομμάτι της ψυχής μας. Είναι η δική μας βιωματική αλήθεια. Κι αυτό που είναι πολύ σημαντικό να καταλάβουμε, είναι ότι η επίθεση δεν είναι ένα διαχωρισμένο κομμάτι της ζωής μας, δηλαδή, η επίθεση δεν είναι μόνο τα λεπτά πρίν την έκρηξη ή η στιγμή του πυροβολισμού. Είναι όλη μας η καθημερινότητα.

Παράλληλα, η δράση της FAI, όπως θα έχετε δεί κι εσείς οι ίδιοι, δε θέλει σε καμία περίπτωση να σταθεί «αγενής» απέναντι σε κανένα μέσο. Γι'αυτό, παρατηρώντας κανείς τις επιθέσεις της, βλέπει ότι υπάρχει μια αρμονική συνύπαρξη όλων των αιρετικών μορφών του σαμποτάζ, δηλαδή, από τα μπλοκαρίσματα κλειδαριών, μέχρι τους εμπρησμούς, κι από τις βόμβες, μέχρι τις εκτελέσεις μπάτσων. Δεν υπάρχει κάποια διαφοροποίηση ή κάποια ιεράρχηση των μέσων με την οποία θα κινδυνεύαμε να εμπλακούμε σε ένα φετιχισμό.

Σ'αυτό, όμως, το σημείο, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάτι πολύ συγκεκριμένο, γιατί υπάρχει μια σύγχυση από την άλλη όψη του νομίσματος. Δηλαδή, η επιλογή της πολυμορφίας δεν πρέπει να συνδέεται με την επιλογή ελαφρύτερων συνεπειών ποινικής δίωξης, σε περίπτωση

σύλληψης. Τι θέλω να πώ μ'αυτό; Κάποιοι ζυγίζουν τη δράση ανάλογα με το ποινικό κόστος που θα τους βαρύνει σε περίπτωση στραβής, σε περίπτωση σύλληψης. Για'μάς, η επίθεση δεν είναι μια εμπορική συναλλαγή για να καθόμαστε να ζυγίζουμε τα κέρδη και τις ζημιές, και να λέμε «αν με πιάσουν μ'αυτό το μέσο θα φάω τόσα», «αν με πιάσουν με το άλλο μέσο θα φάω τόσα». Σε καμία περίπτωση. Η επίθεση δεν έχει σχέση με τον ποινικό κώδικα. Δυστυχώς, κάποιοι επιλέγουν να κρατούν χαμηλά τον πήχη της βίας και, μάλιστα, κρύβονται πίσω από ιδεολογικά ψέμματα της δήθεν διάχυσης της απλότητας των μέσων και επιδίδονται σε καθαρά συμβολικές ενέργειες. Εμείς, ξαναλέμε, δεν υπάρχει συμβολισμός. Γι'αυτό ανέφερα τόσες πολλές φορές την έννοια της επίθεσης, και τί σημαίνει για'μάς η επίθεση. Δεν υπάρχει κανένας συμβολισμός, είναι πραγματικά και ρεαλιστικά τα πράγματα. Και γι'αυτό θέλουμε να σπάσουμε και το μύθο ο οποίος υπάρχει σχετικά με τους ειδικούς της βίας. Δεν υπάρχουν ειδικοί της βίας. Δέ χρειάζεται να έχεις σπουδάσει χημεία στο πανεπιστήμιο για να φτιάξεις μια βόμβα, ούτε χρειάζεται να έχεις πάει στρατό για να πυροβολήσεις έναν εχθρό. Αυτό που χρειάζεται είναι θέληση και συνείδηση, τίποτα παραπάνω.

Όσον αφορά το τελευταίο ζήτημα, της εξέλιξης δηλαδή της FAI, και πώς αυτό συνδυάζεται με μια εγωιστική ένωση συντρόφων. Νομίζω ότι αυτό είναι ένα διαρκές ζητούμενο. Η στασιμότητα στη σκέψη και στη δράση, το μόνο που γεννά είναι αγκιλώσεις και δόγματα. Η FAI, όπως ανέφερα από την αρχή, είναι ανοιχτή σε κάθε συζήτηση που προωθεί τη δράση. Παράλληλα, οι πυρήνες της FAI, σε καμία περίπτωση δεν επιχειρούν ως ομαδοποιήσεις, ως συλλογικότητες, να ομογενοποιήσουν τη μοναδικότητα του ατόμου. Αντίθετα, θέλουν να δημιουργήσουν το πεδίο εκείνο που η ατομικότητα του καθενός, θα εκφράζεται χωρίς

περιορισμούς, τροφοδοτώντας την αναρχική δράση, γιατί έτσι εκφράζεται η ατομικότητα ενός αναρχικού, τουλάχιστον για'μάς, μέσα από την πράξη. Η FAI, λοιπόν, στηρίζεται στην ατομική, προσωπική ανταρσία του καθενός. Απο'κεί γεννιέται ούτως η άλλως. Και δεν προσπαθεί σε καμία περίπτωση, να δημιουργήσει ένα κεντρικό σχήμα το οποίο θα απορροφήσει την ιδιαιτερότητα του καθενός. Γι'αυτό, άλλωστε, επέλεξε και το όνομα της, γι'αυτό λέγεται Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία. Δηλαδή, θεωρώ οτι είναι άμεσα συνυφασμένη με τη μοναδικότητα του ατόμου.

105fm: Από την άποψη ότι, όπως και να την προσδιορίσει κανείς, η FAI-IRF δεν αποτελεί εγωιστική ένωση και, ως ομοσπονδία, έστω και άτυπη, δε μπορεί ν'αποτελέσει τέτοια, ποιός είναι ο χώρος που αφήνεται σε επιμέρους μηδενιστικές τάσεις, πχ εγωιστές-μηδενιστές, να δράσουν στα πλαίσια της; Μήπως το πείραμα της σύμπραξης παίρνει χαρακτηριστικά ιδεολογήματος με τον ορισμός της Νέας Αναρχίας και, συνεπώς, παύει να περικλείει κάθε τάση, σταματώντας έτσι να αποτελεί πείραμα;

Χ.Τ.: Εγώ θα ξαναπώ κάποια πράγματα γιατί, όσο περισσότερο κουβεντιάζουμε για κάποια ζητήματα, τόσο πιο πολύ αποσύρουμε το πέπλο της σύγχυσης που έχει επικρατήσει να υπάρχει γύρω απ'αυτά. Η FAI, σε πολλά κείμενα της, σε πολλές προκηρύξεις της, ξεκαθαρίζει ένα πράγμα: θέτει κάποια βασικά κλειδιά συμφωνίας, τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο. Για παράδειγμα, τρία βασικά κλειδιά συμφωνίας που θέτουμε εμείς ως FAI, είναι τα εξής: η επαναστατική αλληλεγγύη, η άμεση δράση -σε καμία περίπτωση δε μιλάμε για ρεφορμιστικές μορφές δράσεις-

και η αντικοινωνική κριτική, δηλαδή, η κριτική τόσο στην εξουσία, όσο και σ'αυτούς που αποδέχονται την εξουσία. Απο'κεί και πέρα, θέτει ένα απόλυτα ατίθασο, χαοτικό και ελεύθερο πεδίο στον καθένα που συμφωνεί μ'αυτές τις τρείς αρχές, ώστε να μπορεί να εκφραστεί και αισθητικά και πρακτικά, με όποιο τρόπο θέλει. Σε καμία περίπτωση, λοιπόν, η FAI δε δεσμεύει ούτε επιμέρους τάσεις, ούτε επιμέρους ρεύματα.

Τώρα, μπορεί κάποιος κακοπροαίρετος να πεί «μήπως τελικά η FAI είναι ένα ιδεολογικό πυροτέχνημα ή μια ιδεολογική ομπρέλα που προσπαθεί να κεφαλαιοποιήσει διαφορετικές τάσεις ανθρώπων, διαφορετικές νοοτροπίες κλπ;». Η FAI δε διεκδικεί κάτι τέτοιο. Γιατί, σε καμία περίπτωση, δε διεκδικεί κάποιο πρωταγωνιστικό ή μή ρόλο. Δε διεκδικεί ρόλους, απλά υπάρχει. Και υπάρχει, για να το πώ και λίγο πιο απλά, όχι γιατί εξυπηρετεί κάποια μυστική σκοπιμότητα, υπάρχει γιατί, τουλάχιστον μιλώντας ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς που συμμετέχουμε στη FAI, μας καλύπτει και υπαρξιακά. Μας αρέσει, να το πώ απλά, να συμμετέχουμε σ'αυτή τη μεγάλη παρέα της FAI που μπορεί να μή γνωριζόμαστε μεταξύ μας, αλλά συναντιόμαστε μέσα από τις πράξεις μας, και αναγνωρίζουμε ο ένας στον άλλον, κομμάτια δικά μας, κομμάτια του εαυτού μας. Είναι τόσο απλό.

Άλλωστε, για να φέρω κι άλλο ένα παράδειγμα, δεν είναι τυχαίο το ότι έχει υπάρξει, στο παρελθόν, συγκεκριμένη διαφωνία που κατατέθηκε δημόσια μέσα από προκήρυξη, ανάμεσα σε κάποιους πυρήνες της FAI. Πιο συγκεκριμένα, ήταν μια διαφωνία που είχαν εκφράσει κάποιοι πυρήνες της FAI, απέναντι σε κάποιους άλλους συντρόφους της FAI, οι οποίοι εφαρμόσαν την πρακτική της τηλεφωνικής φάρσας, για να σαμποτάρουν την εύρυθμη λειτουργία κάποιων κρατικών υπηρεσιών. Μάλιστα, το συγκεκριμένο γεγονός έλαβε χώρα στην Αργεντινή, που είχαν πάρει

τηλέφωνο για φάρσα και στην ελληνική πρεσβεία. Οι σύντροφοι είχαν αιτιολογήσει την πρακτική αυτή, της φάρσας δηλαδή, λέγοντας ότι έτσι παρεμπόδισαν την ομαλή λειτουργία της ελληνικής πρεσβείας, και όντως το πέτυχαν. Κάποιοι άλλοι σύντροφοι, όμως, είχαν πεί πως «δε συμφωνούμε στο να τίθενται τέτοιοι όροι σαμποτάζ, οι οποίοι δεν έχουν υλικό αντίκρισμα, αλλά παίζουν με μια σύγχυση η οποία μπορεί κιόλας να γυρίσει εναντίον μας στο μέλλον, καθιστώντας αναξιόπιστα κάποια προειδοποιητικά τηλεφωνήματα για βόμβες», κι αυτό είναι μια πολύ σοβαρή θέση κριτικής. Ορίστε, λοιπόν, πώς μέσα στη FAI υπήρξε μια συγκεκριμένη διαφωνία, η οποία απαντήθηκε κιόλας, και είναι και μια συζήτηση η οποία δεν έχει τελειώσει.

Σε καμία περίπτωση, λοιπόν, δεν υπάρχει κάποιο καταστατικό το οποίο λέει ότι η FAI είναι αυτό, αυτό κι αυτό, και τέρμα. Σε καμία, επίσης, περίπτωση, η FAI δε διεκδικεί τη μαζικότητα της, δηλαδή «ελάτε όλοι μαζί να μας στηρίξετε». Η FAI απλώς υπάρχει, είναι μια πρόσκληση, είναι μια πρόκληση, και το πιο βασικό απ'όλα, δεν έχει ιδιοκτήτες, ανήκει στον καθένα, δεν έχει κριτήρια παλαιότητας, έχει μόνο κριτήρια αξιών, αντιλήψεων και πρακτικών, πάνω στις οποίες δοκιμάζονται αυτές οι αξίες και οι αντιλήψεις. Είναι κι ένα αισθητικό στοίχημα κάποιων ανθρώπων να θέλουν, να νιώθουν ότι έχουν μια διεθνή συνωμοτική οικογένεια, στην οποία, δεν ανήκουν με την έννοια της ιδιοκτησίας ή με την έννοια της αγέλης, αλλά με την έννοια ότι αναγνωρίζουν μικρά και μεγάλα κομμάτια του εαυτού τους μέσα σ'αυτή.

Και, επίσης, μην ξεχνάμε το εξής: για παράδειγμα, το Σχέδιο «Φοίνικας» ήταν ένα σχέδιο το οποίο εκπονήθηκε από τους κύκλους της Συνωμοσία και της FAI. Στο Σχέδιο «Φοίνικας» δε συμμετείχαν μόνο πυρήνες της FAI και δε συμμετείχαν μόνο πυρήνες της Συνωμοσίας. Συμμετείχαν σύντροφοι

οι οποίοι δεν υπέγραφαν ούτε ως FAI, ούτε ως IRF, ούτε ως Συνωμοσία, οι οποίοι απλώς ήταν προσκείμενοι στη Μαύρη Διεθνή, δηλαδή σ'αυτό το ρεύμα της Νέας Αναρχίας. Ουδέποτε υπήρξε ζήτημα, αντίθετα, ήταν μεγάλη χαρά το να διαπιστώνεις ότι μέσα σε ένα σχέδιο το οποίο καλείται από την Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία και τη Συνωμοσία, βρίσκουν κι άλλοι άνθρωποι τον εαυτό τους. Βρίσκουν χώρο για να δράσουν, βρίσκουν μια πολιτική συγγένεια για να ρισκάρουν και να πραγματοποιήσουν τις αντίστοιχες ενέργειες και να δυναμιτίσουν ακόμα πιο πολύ ένα διεθνές σχέδιο δράσης. Δεν υπήρξε, λοιπόν, ούτε το copyright, ούτε η σφραγίδα της FAI πίσω από κάποιο σχέδιο, υπήρξε απλώς η πρόταση. Αντίστοιχα, φαντάζομαι ότι σε μια καινούρια πρόταση μιας άλλης ομαδοποίησης, ενός άλλου πυρήνα, που δεν έχει καμία σχέση με τη FAI, ο καθένας θα μπορούσε πολύ εύκολα, εφόσον συμφωνούσε με το πολιτικό περιεχόμενο της επίθεσης, να συμμετέχει και να συμπράξει με αυτούς τους συντρόφους.

105fm: Αντιλαμβάνεσαι/στε τη φυλακή ως πεδίο συνέχισης της αναρχικής προπαγάνδας και διάχυσης, στο βαθμό του εφικτού;

Χ.Τ.: θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για τη φυλακή. Η φυλακή είναι ένα κοινωνικό πεδίο καταρχήν. Και όπως κάθε κοινωνικό πεδίο, είναι γεμάτο αντιφάσεις και γεμάτο σύγχυση. Εδώ μέσα -το ξέρω ότι είναι γνωστό αυτό που θα πώ, όμως το ξαναλέω- θα συναντήσει κανείς μια μικρογραφία της κοινωνίας. Γι'αυτό, είναι σημαντικό, πρίν μιλήσουμε για τις δυνατότητες διάχυσης της αναρχικής αντίληψης και πράξης, να καταργήσουμε τους μύθους της φυλακής.

Προχωρώντας και σε μια δικιά μας αυτοκριτική δημόσια, αφού στην

αρχή της κουβέντας είπαμε για την αυτοκριτική, να πώ δυο λόγια τα οποία αφορούν την περίοδο πρίν να συλληφθούμε, τόσο την περίοδο της παρανομίας, όσο και πρίν την παρανομία. Συχνά, τόσο εμείς, όσο και άλλοι κύκλοι της αναρχίας, οι οποίοι ήταν τότε κύκλοι συγγενικοί προς εμάς, γοητευόμασταν από την παραφιλολογία της παρανομίας των ποινικών. Στο μυαλό μας, δηλαδή, υπήρχε μια εξιδανίκευση για τους παραβατικούς κύκλους. Κάναμε, λοιπόν, κι εμείς το λάθος να θέλουμε, υποσυνείδητα, να ανακαλύψουμε ένα νέο επαναστατικό υποκείμενο. Επειδή δε μας άρεσε η παθητικότητα των εργατών και η αδιαφορία των μικροαστών, τελικά πέσαμε κι εμείς στη λούμπα, να θέλουμε να αναγορέψουμε μια άλλη κοινωνική τάξη, μια άλλη κοινωνική κατηγορία, σε επαναστατικό υποκείμενο. Είναι, φαίνεται, και τα υπολείμματα που μένουν από παλιές ιδεολογίες που είχε ο καθένας μας στον παλιό αναρχικό χώρο. Η ανάγκη να έχουμε σημείο αναφοράς σε ένα άλλο επαναστατικό υποκείμενο. Κι εμείς βρήκαμε σαν επαναστατικό υποκείμενο, το δήθεν παραβατικό στοιχείο. Ένα κοινωνικό υποσύνολο που δεν αναγνωρίζει καν τον εαυτό του, εμείς το αναγνωρίσαμε και σαν επαναστατικό υποκείμενο. Για να το πούμε ξεκάθαρα: προσδώσαμε στους παραβατικούς, αυθαίρετα, φαντασιακές ιδιότητες που ταιριάζουν στο δικό μας αξιακό κώδικα, δηλαδή, κατασκευάσαμε εμείς ένα δικό μας επαναστατικό υποκείμενο, πιστεύοντας ότι μέσα στους παραβατικούς κύκλους, αυτό που θα συναντήσει κανείς θα είναι αξιοπρέπεια, μίσος για τους μπάτσους, ανυπακοή, συμπάθεια προς την αναρχία, ροπή προς την αταξία, κι όλα αυτά. Αγνοήσαμε ένα πολύ βασικό γεγονός: ότι κάποιος που παραβαίνει το νόμο, δε σημαίνει ότι τον αρνείται. Ούτε αρνείται και απορρίπτει την εξουσία, ούτε καταργεί το νομικό πολιτισμό. Δηλαδή, δεν ισχύει το δόγμα «είναι παράνομος, άρα είναι και πιο κοντά μας». Γι'αυτό, συχνά, λέμε

άλλο η έννοια της παρανομίας, και άλλο η έννοια της άναρχης ανομίας.

Από το βίωμα της φυλακής, αυτό που μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα είναι ότι, μέσα στους ποινικούς κύκλους, υπάρχουν «νόμοι» που είναι χειρότεροι από τους νόμους του κράτους. Και, φυσικά, αντίστοιχες εξουσίες και ιεραρχίες. Γι'αυτό, λοιπόν, όταν η θεωρία συναντάει το βίωμα, σπάνε οι μύθοι, κι αυτό είναι σημαντικό. Οι φυλακές και η κοινωνία τους, δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με ρομαντικές μυθοπλασίες, σχετικά με την τιμή και τη μαχητικότητα των παρανόμων, έτσι όπως εμείς τα φανταζόμασταν τουλάχιστον. Να το πούμε απλά: η φυλακή είναι ένας άσχημος καθρέφτης της κοινωνίας. Εδώ μέσα επικρατεί η εξουσία, ο φυλετισμός, η ρουφιανιά, το ψέμα, η υποκρισία, η ποζεριά, η παθητικότητα και, φυσικά, η αδιαφορία. Αυτό είναι το περιβάλλον της φυλακής. Δεν υπάρχει κάτι άλλο. Ξαναείπαμε, δεν είναι ταινία η φυλακή.

Φυσικά, όπως και στην κοινωνία, υπάρχουν και οι μειοψηφίες που διαφέρουν, κι έχουν να κάνουν με την ατομικότητα του καθενός, την προσωπική του διαδρομή, τα προσωπικά του «πιστεύω», τις προσωπικές του ανάγκες και τις προσωπικές του επιθυμίες. Και σ'αυτό το σημείο, θέλω να τονίσω κάτι, γιατί το θεωρώ χρέος μας από όλη τη Συνωμοσία: εδώ μέσα έχουμε δημιουργήσει φιλίες, πραγματικά δυνατές φιλίες, με πολύ λίγους βέβαια ανθρώπους, που δεν έχουν καμία μα καμία σχέση με την αναρχία. Κι όμως, κι αυτό πρέπει να ακουστεί, έχουν σταθεί δίπλα μας πιο συντροφικά από πολλούς αναρχικούς.

Άρα, λοιπόν, καταλήγουμε ξανά σε μια βασική αρχή (σε μια αρχή που κι εμείς εδώ τη διαμορφώσαμε γιατί εδώ τη βιώσαμε πιο πολύ): δεν υπάρχουν, σε καμία περίπτωση, αφαιρετικά επαναστατικά υποκείμενα, λόγω συνθηκών. Δηλαδή, ο εργάτης που είναι φτωχός, ο μετανάστης που είναι αποκλεισμένος και ο κρατούμενος που είναι παραβατικός,

είναι τόσο εν δυνάμει σύμμαχοι μας, όσο και εν δυνάμει εχθροί μας. Δεν πρέπει να μπούμε σε φαντασιώσεις και να πούμε ότι κάποιοι είναι πιο κοντινοί μας, επειδή οι συνθήκες θα τους κάνουν τί; Πιο παραβατικούς; Τελικά, δε σημαίνει τίποτα αυτό. Ο κάθε άνθρωπος χαράζει τη δική του διαδρομή και πάνω εκεί γεννιούνται οι συλλογικοί πειραματισμοί. Γι'αυτό, θέλει πραγματικά ιδιαίτερη προσοχή από τους αναρχικούς που βρέθηκαν ή βρίσκονται ακόμα στη φυλακή, να μην υπάρχει αυτό το άγχος να βαφτίσουν ιδεολογικά καταστάσεις και ανθρώπους. Εμείς, να φέρω ένα παράδειγμα από τη Συνωμοσία, πρίν μπούμε φυλακή, ακούγαμε διαρκώς για τους αγωνιστές κρατούμενους και θεωρούσαμε ότι «εδώ είμαστε, ανακαλύψαμε το καινούριο επαναστατικό υποκείμενο». Και όταν βρεθήκαμε εντός των τειχών, συναντήσαμε την απόλυτη διάψευση. Μάλιστα, επειδή έτυχε να συναντήσουμε κάποιες από τις φίρμες των αγωνιστών κρατουμένων, διαπιστώσαμε ότι πολλοί από αυτούς, είναι τελείως ανυπόληπτοι μέσα στην κοινωνία των φυλακών, και, τελικά, μόνο αγωνιστές δεν είναι. θέλει, λοιπόν, προσοχή, η ευκολία με την οποία αρκετοί αναρχικοί κρατούμενοι αφήνουν τις φαντασιώσεις τους, φαντασιώσεις που κάποτε είχαμε κι εμείς, να τους ξεγελούν, κι έτσι βρίσκονται κάποιοι επιτήδειοι που επωφελούνται και παρουσιάζονται ως κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που είναι.

Για'μάς, λοιπόν, η δυνατότητα σύνδεσης του αναρχικού αγώνα μέσα στην κοινωνία της φυλακής, υπάρχει, όπως υπάρχει όμως και σε κάθε κοινωνικό πεδίο, δεν πρέπει να το διαφοροποιούμε αυτό. Όλα είναι ζήτημα συνείδησης και προσωπικής στάσης ζωής, μέχρι να γίνουν συλλογικό βίωμα. Πάντα αξίζει να δοκιμάζουμε νέα μονοπάτια, πάντα αξίζει να δοκιμάζουμε νέους συνδέσμους, πάντα αξίζει να δοκιμάζουμε νέες εμπειρίες. Η αναρχία, άλλωστε, είναι ένα διαρκές στοίχημα. Όμως, για να

γράψουμε ιστορία, πρέπει να ξεπεράσουμε τις φαντασιώσεις των μύθων. Γιατί αλλιώς, θα είμαστε καταδικασμένοι να ακολουθούμε τα γεγονότα, και όχι να τα δημιουργούμε. Τουλάχιστον εμείς για τον εαυτό μας, θέλουμε να είμαστε δημιουργοί των καταστάσεων, δημιουργοί γεγονότων, και όχι να διαβάζουμε φαντασιόπληκτες μυθοπλασίες για πράγματα τα οποία δεν υπάρχουν. Και το λέμε έτσι, γιατί είχαμε πέσει κι εμείς σ'αυτήν την παγίδα πρίν μπούμε στη φυλακή. Ξαναλέω, όμως, ότι το βίωμα διαψεύδει οποιονδήποτε μύθο. Η φυλακή δεν είναι ένα καζάνι που βράζει, η φυλακή είναι ένας καθρέφτης της κοινωνίας. Εδω πέρα θα συναντήσεις τα πάντα. Αξίζει να δοκιμάσεις; Σαφέστατα αξίζει να δοκιμάσεις. Πρώτα απ'όλα για τον εαυτό σου, γιατί βρίσκεσαι εδώ μέσα, γιατί δεν παραδίδεις τα όπλα, γιατί δε σκύβεις το κεφάλι, γιατί δε συνθηκολογείς. Με ποιούς θα δοκιμάσεις; Με τον καθένα που είναι διατεθειμένος να δοκιμάσει κι αυτός τον εαυτό του και να προχωρήσετε να κάνετε ένα βήμα μπροστά.

105fm: Εγώ εωρώ, σαν αποτίμηση, ότι οι απαντήσεις σου δίνουν απαντήσεις σε διάφορα που έχουν ειπωθεί κατά καιρούς περί έλλειψης αυτοκριτικής από πλευράς Συνωμοσίας.

Χ.Τ.: Χαίρομαι γι'αυτό, πάντα έχει αξία όταν κάτι γίνεται δημόσια, και το έχω ξαναπεί ότι είναι πάρα πολύ σημαντικό το γεγονός ότι κάποιοι σύντροφοι, σε πείσμα των καιρών και σε πείσμα όλων αυτών που έχουν ακουστεί εναντίον μας, εξακολουθούν, με περίσσια υπομονή, να δημιουργούν αυτές τις δυνατότητες, για να δημιουργείται μια γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ των μέσα και των έξω. Αυτό το πράγμα έχει πολύ μεγάλη αξία.

Θα ήθελα να πώ ένα τελευταίο πράγμα, γιατί ήταν ένα γεγονός που μας προβλημάτισε εδώ πέρα. Θα ήθελα να κάνω μια πολύ μικρή αναφορά, γιατί δεν είναι και η θέση μου να ερμηνεύσω λόγια άλλων. Μια μικρή αναφορά, λοιπόν, σε κάποια γεγονότα και κάποια κείμενα που κυκλοφόρησαν σχετικά με την αποχώρηση 2-3 ατόμων από το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ, οι οποίοι εμφανίστηκαν και υπέγραψαν ως η πλήρης συνέλευση του στεκιού, αφήνοντας ξεκάθαρα αιχμές κατά του Σπύρου Μάνδυλα, ο οποίος είναι σύντροφος και βρίσκεται εδώ μαζί μας στη φυλακή. Εγώ, φυσικά, δεν είμαι εκπρόσωπος τύπου κανενός και δεν ερμηνεύω λόγια άλλων. Όμως, αυτό που μπορώ να πώ με σιγουριά και παρακολουθώντας κάποια γεγονότα, είναι ότι ο ψηφιακός πόλεμος ανακοινώσεων κάποιων που, μάλιστα, σφετερίζονται το όνομα και την ιστορία ενός πολιτικού χώρου, το μόνο που προωθεί, πραγματικά, είναι η εσωστρέφεια και πάρα πολλά ερωτηματικά. Ερωτηματικά στα οποία δε θα δοθούν τώρα απαντήσεις. Δε θα ήθελα να πώ κάτι παραπάνω, παρά μόνο να χαιρετίσω την προσπάθεια

εκείνων των συντρόφων που επέλεξαν και επιλέγουν να συνεχίσουν και να αναδιοργανώνουν το Αναρχικό Στέκι Ναδίρ, μακριά από τη σύγχυση και την ηττοπάθεια των καιρών μας. Και είναι σημαντικές αυτές οι προσπάθειες που συνεχίζουν και κοντράρονται με οτιδήποτε έχουμε μάθει συνήθως να μας κάνει να παραιτούμαστε.

105fm: Έχει έρθει μια ακόμα ερώτηση από ακροατή: πώς ερμηνεύεις έννοιες όπως ο αντικοινωνισμός και ο πόλεμος ενάντια στην κοινωνία; Πιο συγκεκριμένα, ποιά είναι η στάση που πιστεύεις ότι πρέπει να κρατηθεί σε σχέση με την κοινωνία-εχθρό, τους μικροαστούς, τους ήσυχους πολίτες κλπ; Κατά πόσον οι στόχοι της επίθεσης είναι μόνο τα σύμβολα της εξουσίας και πώς ορίζονται τελικά αυτά;

Χ.Τ.: Πολύ ενδιαφέρουσα ερώτηση αυτή, καθώς η έννοια του αντικοινωνισμού είναι μια από τις αγαπημένες μας έννοιες και, φυσικά, είναι μια από τις έννοιες οι οποίες έχουν δεχτεί πολλή σύγχυση και συκοφαντία. Για άλλη μια φορά, να ξεκαθαρίσουμε ότι για να ορίσουμε τον αντικοινωνισμό, θα πρέπει, καταρχήν, να πούμε πώς ορίζουμε την έννοια κοινωνία. Έχουμε ξαναπεί ότι τα μαθηματικά δεν έχουν καμία θέση μέσα στον αναρχικό τρόπο αντίληψης της ζωής. Δηλαδή, η έννοια της κοινωνίας δεν είναι το αριθμητικό σύνολο των ανθρώπων. Δε θα πούμε «θάνατος σε όλους τους ανθρώπους». Η έννοια της κοινωνίας είναι κάτι πολύ συγκεκριμένο. Είναι η έννοια των κυρίαρχων κοινωνικών δομών. Με λίγα λόγια, είναι η έννοια του κυρίαρχου πολιτισμού και των κυρίαρχων προτύπων συμπεριφοράς. Με αυτήν την έννοια, προφανώς

και είμαστε ενάντια στην κοινωνία, και το έχουμε πεί πολλές φορές ότι αυτό που θέλουμε να καταστρέψουμε είναι το κράτος και η κοινωνία του, γιατί, για'μάς, βρίσκονται σε μια διαλεκτική σχέση ακόμα κι όταν συγκρούονται, που συνήθως διεκδικούν νέες μορφές διαχείρισης της κυριαρχίας, κι όχι κάτι απελευθερωτικό. Εκτός αν εισβάλλει μέσα σ'αυτές τις κοινωνικές συγκρούσεις το αναρχικό στοιχείο και δημιουργήσει τις κατάλληλες πιθανότητες, προοπτικές και δυνατότητες, να εκτραπούν τα πράγματα προς μια συνειδητή κατάσταση, η οποία αρνείται την εξουσία.

Άρα, λοιπόν, ναι, σαφέστατα στρεφόμαστε ενάντια στην κοινωνία, που δε σημαίνει ότι στρεφόμαστε ενάντια σε όλους τους ανθρώπους. Στρεφόμαστε ενάντια στον πολιτισμό που κυριαρχεί στις μέρες μας, στα πρότυπα συμπεριφοράς τα οποία κυβερνούν τη ζωή μας, στο μοντέλο αυτής της ζωής, στη μαζική έννοια της κοινωνίας που οι άνθρωποι ζούν συσσωρευμένοι σε διαμερίσματα, σε τσιμεντένιους τάφους όπως έχουμε ξαναπεί. Ναι, προφανώς και είμαστε ενάντια σ'αυτήν την κοινωνία, μ'αυτές τις δομές. Και είμαστε αντικοινωνιστές γιατί είναι συνειδητή η επιθυμία μας να καταστραφεί αυτή η κοινωνία που γεννάει την εξουσία. Γιατί η εξουσία δεν ήρθε από τον πλανήτη Άρη, γεννήθηκε μέσα από συγκεκριμένες κοινωνικές σχέσεις. Γεννήθηκε ως αναγκαιότητα της κοινωνίας, αυτού του μοντέλου οργάνωσης και «συμβίωσης» των ανθρώπων. Άρα, ναι, θέλουμε να καταργήσουμε αυτήν την κοινωνία. Δεν πιστεύουμε σ'αυτή την κοινωνία.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, αν οι επιθέσεις ενός αντικοινωνιστή, μιας αντικοινωνιστικής τάσης, θα πρέπει να περιορίζονται μόνο στα σύμβολα της εξουσίας, να προσδιορίσουμε, καταρχήν, τί σημαίνει «σύμβολα της εξουσίας». «Σύμβολα της εξουσίας» είναι και τα έμψυχα και τα άψυχα κομμάτια του εξουσιαστικού κόσμου. Και η εκτέλεση ενός

αξιωματούχου της αστυνομίας, προφανώς είναι μία πράξη ενάντια σε ένα σύμβολο της εξουσίας. Και η ανατίναξη ενός υπουργείου είναι μια εναντίωση σε ένα σύμβολο της εξουσίας, δεν υπάρχει κανένας τέτοιος διαχωρισμός. Αν, λοιπόν, η ερώτηση κατευθύνεται προς μια άλλη οπτική, σχετικά με τυφλές βόμβες, εντάξει, προφανώς θα το θεωρούσα αστείο αυτό. Προφανώς όχι. Το αντάρτικο πόλης είναι πολύ συγκεκριμένο, έχει σαφείς προσδιορισμούς, σαφή στόχευση και μεταφέρει ένα μήνυμα: την ανατροπή τους υπάρχοντος, δηλαδή, την ανατροπή του κόσμου με τη σημερινή του μορφή. Δε μεταφέρει, γενικώς και αορίστως, την τυφλή καταστροφή. Και διαχρονικά, άλλωστε, υπάρχει μια τεράστια διαφοροποίηση του αντάρτικου πόλης σε σχέση με άλλες μορφές δράσης, όπως αυτή της ισλαμικής τρομοκρατίας, αν και δε μου αρέσει η λέξη τρομοκρατία. Όχι, προφανώς λοιπόν δε μιλάμε ούτε για τυφλές βόμβες, ούτε για τυφλά χτυπήματα. Μιλάμε για πολύ συγκεκριμένα χτυπήματα και αν μη τι άλλο, το τελευταίο πράγμα που θά'χαμε ως πρόβλημα, είναι να πεί κάποιος ότι δε βρίσκουμε στόχους. Υπάρχουν πάρα πολλοί στόχοι για να βρεί κάποιος να χτυπήσει.

105fm: Με βάση αυτά που είπες τώρα, θα ήθελα να σου κάνω και μια τελευταία ερώτηση. Τί ρόλο έχει παίξει στη δράση της οργάνωσης ο παράγοντας αποτελεσματικότητα;

Χ.Τ.: Ο παράγοντας αποτελεσματικότητα δεν έπαιξε τον κυρίαρχο ρόλο. Με ποιά έννοια; Ο παράγοντας της αποτελεσματικότητας, αν είναι να το ζυγίσουμε με τα κιλά εκρηκτικών που πρέπει να μπούν κάπου ή τους τόνους κατεστραμμένου τσιμέντου, ή τα φορτία σπασμένων τζαμιών, όχι, δεν είναι αυτός ο πρωταρχικός μας παράγοντας. Αν όμως εννοήσουμε την

αποτελεσματικότητα με την υπαρξιακή ικανοποίηση μας να χτυπήσουμε κάποιους στόχους, οι οποίοι στοιχειώνουν καθημερινά τη ζωή μας, τότε ναι, παίζει πρωταρχικό ρόλο. Βέβαια, υπάρχει μια διαλεκτική σχέση. Δεν είμαστε φετιχιστές του όγκου μιας έκρηξης, αλλά σίγουρα μας αρέσει η επίθεση που θα πραγματοποιήσουμε, να είναι όσο γίνεται πιο ισοπεδωτική. Με ποιά έννοια; Ακριβώς αυτό που έχω πεί επανειλλημένως σε σχέση με το συμβολισμό. Δεν ικανοποιούμαστε με ένα συμβολισμό, για το συμβολισμό. θεωρούμε ότι ο πόλεμος γίνεται και με υλικούς όρους. Από αυτή την άποψη, σαφέστατα, θεωρούμε ότι, όχι μόνο εμείς ως Συνωμοσία, αλλά ο κάθε σύντροφος ο οποίος συμμετέχει στο αντάρτικο πόλης, θα πρέπει να βελτιώνει διαρκώς τις ικανότητες του στην άσκηση αυτού του πολέμου και να ρισκάρει επιτυγχάνοντας τις μεγαλύτερες δυνατές καταστροφές. Καταστροφές οι οποίες μεταφέρουν και πιο δυναμικά το μήνυμα. Σε καμία περίπτωση, όμως, δε γίνεσαι φετιχιστής, τέτοιων νοοτροπιών. Δεν είμαστε έμποροι της καταστροφής. Είμαστε φορείς της καταστροφής, που την εννοούμε με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο.

Αν η ερώτηση, λοιπόν, γίνει λίγο διαφορετικά, δηλαδή, μπεί το ζήτημα της πρακτικής εξέλιξης μια αντάρτικης οργάνωσης, σαφέστατα θα πώ ότι δεν πρέπει να είναι προτεραιότητα της, αλλά πρέπει να είναι βασικό της στοιχείο. Προτεραιότητα ενός αντάρτη πόλης είναι μία, και το έχουμε ξαναγράψει. Είμαστε αντάρτες πόλης για μια υπαρξιακή απόλαυση. Ότι επιλέγουμε να ζήσουμε διαφορετικά σήμερα και γι'αυτό επιλέγουμε να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ικανοποίηση μας. Κι αυτή η ικανοποίηση δε συγκρίνεται ούτε με ένα τόνο εκρηκτικών, όμως, ένας τόνος εκρηκτικών, σίγουρα μεγαλώνει αυτή την απόλαυση.

105fm: Εμένα προσωπικά με κάλυψες σε όλες τις

ερωτήσεις μου, δεν ξέρω αν έχεις κάτι εσύ να πείς σαν επίλογο...

X.T.: Είχε ενδιαφέρον η κουβέντα και οι ερωτήσεις θεωρώ ότι μπορούν να αποτελέσουν μια καλή αφορμή για την έναρξη μιας συζήτησης η οποία δεν τελειώνει και ποτέ. Από την άποψη αυτή, τέτοιες προσπάθειες και τέτοιες δοκιμές αποκτούν μια πολύ μεγάλη αξία στις μέρες μας που, πέρα από την πολιτική απομόνωση που θέλει να μας επιβάλλει το κράτος, υπάρχει και μια πολιτική απομόνωση από πολλά κομμάτια του ίδιου του αναρχικού χώρου. Κάτι τέτοιο σπάει αυτή την απομόνωση, κι αυτό έχει μια ιδιαίτερη αξία. Σας ευχαριστούμε όλους.

Ηχητικά Αρχεία

Τα αρχεία των συνεντεύξεων προέρχονται από το διαδικτυακό αρχείο του ελεύθερου αυτοοργανωμένου ραδιοφώνου της Μυτιλήνης, 105FM, όπου και πραγματοποιήθηκαν οι συνεντεύξεις.

Μπορείτε να ακούσετε το σταθμό στη σελίδα
https://www.105fm.org/

Κυκλοφορεί, επίσης, η 1η έκδοση της σειράς σχετικά με το Σχέδιο "Φοίνικας".

Οι μπροσούρες υπάρχουν, για την ώρα, μόνο ιντερνετικά, στη σελίδα της ομάδας **https://individualistanarchists.noblogs.org/**
αλλά και σε συντροφικά sites, όπως το Inter Arma.
https://interarma.info/

Επιπλέον...

Στα πλαίσια της σειράς, θα κυκλοφορήσουν, επίσης, οι μπροσούρες:

- Κινητοποιήσεις στις φυλακές,

- Συνέντευξη του Χρήστου Τσάκαλου στον 98FM, σχετικά με την απεργία πείνας μελών της οργάνωσης τον Απρίλιο του 2012,

- Παρουσιάσεις του βιβλίου "Το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης" από τις εκδόσεις Μαύρη Διεθνής,

- Συνέντευξη της Όλγας Οικονομίδου στον 98FM,

- Συνέντευξη του Θεόφιλου Μαυρόπουλου στον 98FM,

- Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στα φυλακισμένα μέλη της οργάνωσης, την περίοδο 2010-2013,

- Εκδήλωση για τη 2η δίκη της Υπόθεσης Χαλανδρίου,

- Εκδήλωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Βόλου και της Πεύκης,

- θεματικές συνεντεύξεις των Παναγιώτη Αργυρού και Χρήστου Τσάκαλου στο ραδιόφωνο "Ραδιοφράγματα".

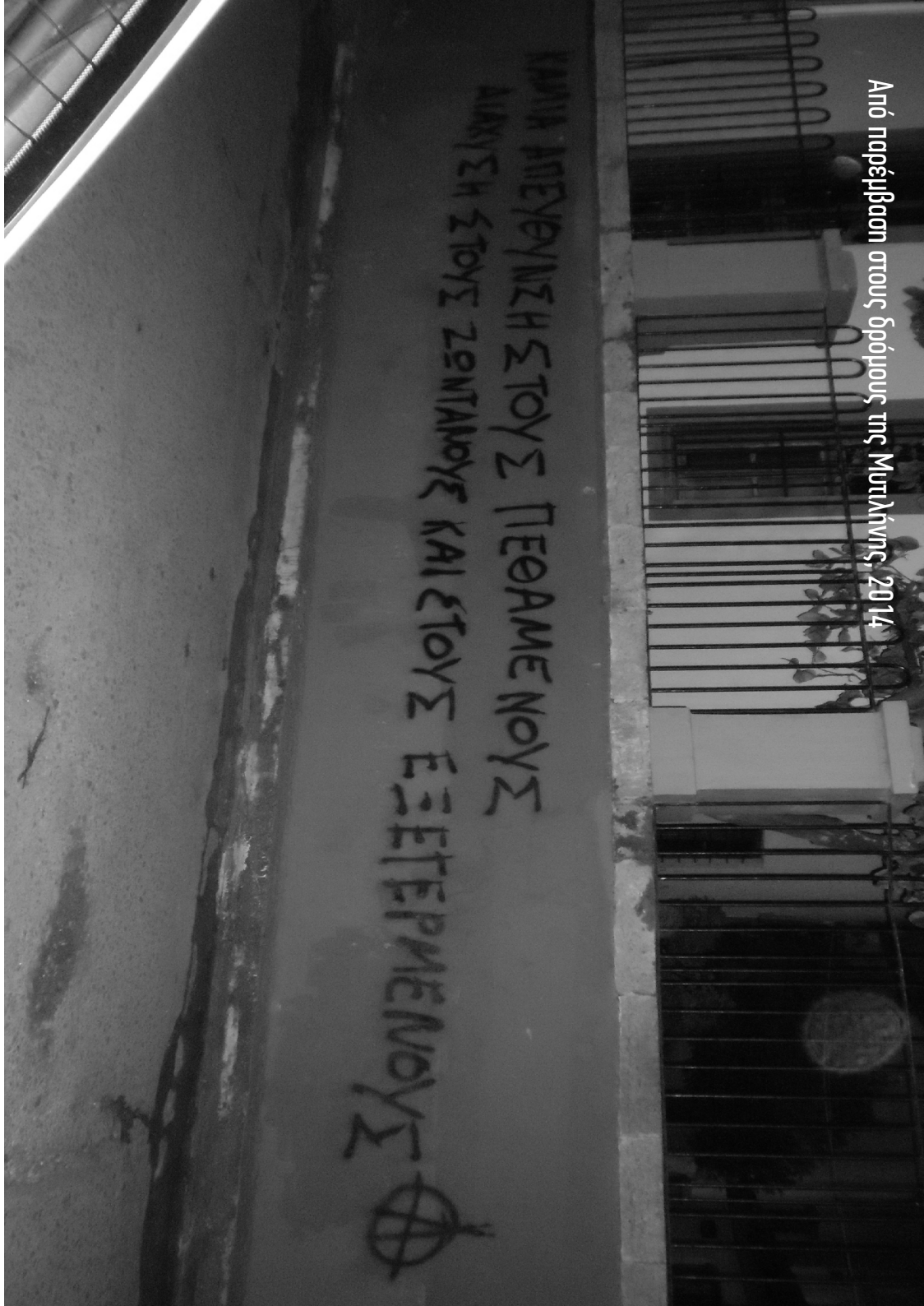

Από παρέμβαση στους δρόμους της Μυτιλήνης, 2014

Δεν είμαστε θαυμαστές του "ιδανικού ανθρώπου" των "κοινωνικών δικαιωμάτων", αλλά οι διαγγελείς του "πραγματικού ατόμου", εχθρού των κοινωνικών θεωριών.
Πολεμάμε για την απελευθέρωση του ατόμου.
Για την κατάκτηση της ζωής.
Για το θρίαμβο της ιδέας μας.
Για την πραγματοποίηση των ονείρων μας.
Κι αν οι ιδέες μας είναι επικίνδυνες, είναι επειδή εμείς είμαστε αυτοί που αγαπούν να ζούν επικίνδυνα.
Κι αν τα όνειρά μας είναι τρελά, είναι επειδή εμείς είμαστε τρελοί.
Αλλά η τρέλα μας είναι ανώτατη σοφία.
Αλλά οι ιδέες μας είναι η καρδιά της ζωής, αλλά οι σκέψεις μας είναι οι φάροι της ανθρωπότητας.
Κι ό,τι δεν έκανε ο πόλεμος, οφείλει να το κάνει η επανάσταση.
Γιατί η επανάσταση είναι η φωτιά της θέλησής μας και μια ανάγκη των μοναχικών μυαλών μας, είναι μια υποχρέωση της ελευθεριακής αριστοκρατίας.

Renzo Novatore

ΚΥΚΛΟΣ ΑΤΟΜΙΚΙΣΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Αθήνα, 2014